

DUJIR

HEJMAR 3, 1996, HER SÊ MEHAN CAREKÊ DERDÎKEVE

Gilles Deleuze

xwekuştina

feylesofê

vê serdemê

DUGIR

HEJMAR 3, 1996, HER SÊ MEHAN CAREKÊ DERDIKEVE

KOVARA KURDÎ LI DERVEYÎ WELÊT
EV KOVAR LI GOR ALFABE, VEKÎT Û RÊZIMANA
MÎR CELADET BEDIRXANÎ DERDIKEVE

XWEDÎ

Kawa förlag

Berpirsyarê giştî

Dr. Saîd Mele

Birêvebirên kovarê

Ehmedê Huseynî

Zagrosê Haco

Yehyayê Yûsif

Mîzanpaj

Arîf Zêrevan

Berpirsyarê hunerî

S. Rêzanî

Abonetîya salane

150 SKR

Adres

DUGIR

Box 3437

165 23 Hässelby

SWEDEN

Tel/Faks

46-(0)8-38 39 34

Postgiro

692357-7

ISSN: 1400-5913

NAVEROK

- 3 **Pêşgotin**
- 5 **Mecazatên Xwedê, Selîm Berekat**
- 7 **Torebûn** *Yannis Ritsos; Ez û Şemal Sebrî Botanî*
- 8 **»Piştî Nietzsche çawa mirov dikare bibe feylesof?»**, *Ehmed Huseynî*
- 10 **»Li Diji-Oedipe» dergehê jiyanêke bê faşîzm e**, *Michel Foucault*
- 15 **Hemî mirov feylesof in!**, *Michael Hardt*
- 19 **Çanda kurdî, rewşenbîrê kurd û pîrsa nasnameyê**, *Hendrên*
- 22 **Girê Mozan**, *Marilyn Kelly-Buccellati & Georgia Buccellati*
- 30 **Ala Midiyan**, *Dilower Mêqerî*
- 31 **Dîlbijokîyeke xerab**, *Zinarê Xamo*
- 35 **Peyvên xewê**, *Beroj Akreyî*
- 37 **Uzunname – III**, *Rezo Osê*
- 58 **Dewleta Dostikî**, *Fehedê Mustefa*
- 61 **Pirtûka kulîlkan**, *Mihemed Efîf Huseynî*
- 65 **Qamişlo**, *Birahim Xalid*

Apec-Tryck

Pêşgotin

Hejmara *Dugirê ya siyemîn ji ronahiyê dibîne*. Hejmara siyemîn, di himbêza sersaleke nû de, sersalek ji sersalên kurdên mişext û penaber, li ber zixt û qolincên bêrîkirina békutayî bo cîgeh û şûnewar û bargehên zaroktî û ciwanî û hemî bîranînên ku aniha di qermîçekên mêjî û dil de dest bi hilatîna xwe yî bêcîr dikin, û li ber dergehên tirsê, tirsî ji her tiştî, tirsî ji têkçûna cografya xewnê ku, bi têkçûneke dîrokî, careke dî, vî mîletî bê hiş û bê bîr bihêle, ronahiyê dibîne.

Ji bo çî *Dugir*, ji bo çî kovareke xwerû bi kurdî, ji bo çî wêje, ji bo çî çand, ji bo çî huner, ji bo çî peyv û ji bo çî bikaranîna zimanekî bedew, spehî, resen, hevîrtî, û li beramberî herifandina hest û giyanê zimanê me yê şêrîn; ji bo çî hewldana vejandina çavkaniyan û çesipandina nasnameya dîrokî ya zimanê *Mem û Zînê*.

Zimanê ku ji me tê xwestin, zimanekî sade, hêsan, êşkere û rojane ye, ne em zimanekî wisa dipejirînin û ne jî em xwe bi berpirsiyariya dîrokî ya dúbarekirin û kûrîkirina zimanê devîkî di qada nivîsandinê de, gunehbar dikin. Bi kurtî, zimanê ku ji me tê xwestin dê neyê nivîsandin, û dê kes ji zimanê me jî tînegihêje. Pira di navbera me û xwendevanan de pira tînegihîştinê ye. Ev tînegihîştin nîşana herî balkêş a berfirehiya bîrîna zimanê me ye û kûrahiya bandora zimanên dagîrkeran e.

Di nava vê çendîn û xirecira rojnamegeriya kurdî de, ya ku ji alî komeleyan û partiyan û kesan ve derdiçe, mebest ji hejmareke siyemîn çî ye?

Ji hejmara pêşîn ve, *Dugirê* dixwest rêça xwe ya cihêreng û taybetmend biafirîne. Pirsan pêşkêş bike û guh nede bersivan.

Dîsa jî, di amadekirina vê hejmarê de, projeya hewldana dameziran-dina çandeke pirsamêz, hem wek hişyariyeke rewşenbîrî û hem jî wek dahênanêke zimanî, ji bîra me neçûye.

Dugir xweş dizane ku ev serdem, di warê afirandin û dahênanê peyva kurdî de, serdema têkçûn û tevlihevî û sextekarî û hilperikîn û xwepêşandana erzan e. Lewra *Dugir* di awirvedana xwe de, di pêkanîn û bîdestxistina bahaneyên hebûn û jiyana xwe de, reş-

bîn e. Di vê reşbîniyê de, bi hişmendî û bi cegerdarî dixebite da ku hêjayî afirandina pirsan bit. Da ku bi cegerdariyeke rewşenbîrane li beramberî bersivên bê guman û yekalî û reha, raweste.

Dugir hewl dide.

Dugir ji bo sazîkirin û peydakirina felsefeya pîrsê dê hewl bide.

Hetanî aniha bertekî (reakisyon) û helwestên rewşenbîr û xwendevanan em hogirî hêza berdewamkirina *Dugirê* kirine.

Serê me bi nameyên pesindanê mezin nebû û tu carî jî dê mezin nebe. Herwiha em ji bertekiya nivîskarên ne-nivîskar ên ku tenê di rewşa zîmanekî wek zîmanê kurdî de dikarin nêçîrê di ava şêlû de bikin, ku *Dugirê* bi çavên gumanê li rola wan temaşe dikir û dike, ne-tirsiyan.

Dugir çi ye?

Pencereyeke dîlovan û şîn e, pencereyek e bi ser wêjeya kurdî de, ji bo dahênan û huner û peyva resen hatiye vekirin. Bi kurterûpelên xwe, bi abonetiya xwendevanan, dikare bibêje ku di meydana hişmendiya pîrsyarê de, dest bi vekirina rêça xwe dike. Di vê xebatê de gelek xwendevanên zana û bîrtûj ji xwe re peyda kirine, û hê jî hewl dide ku xwendevanên sade yê ku hînî peyvên amadekirî û têrmên vala bûne, rizgar bike, wan biguhêzîne cîhana peyvê ya rastîn.

Ji destpêkê ve em dizanin ku em dê nikaribin bi darê Mûsayî deryayê bigelêşin û werîsan bikin mar, lê em dê her û her bipîrsin:

Afirandin û dahênan kurdî çi ye?

Ev dahênan li kû ye?

Nivîskarî çi ye û kî nivîskar e?

Pîrs li kû ye ?

DUGIR

Mecazatên Xwedê

Wek mirovine ku di tirajîdya gerdûnê de bê temen bin, renckêşana yekemîn a şkestinên xortaniya me da ku em bi cîhanê mijûl nebin em hogirî stiranê dikirin. Stiran wek formeke ji formên mirina lês: Tenê deng, guncîna nemir e, madam borîzana xwedayî dê Qiyametê bike dergehek bo deqê dîlovaniyê di pêşbirka giyan û behîştê de, bi hev re ber bi kamîlbûnên xwe ve. Em, ên ku bi xeyalan hatibûn agahdarkirin, xeyalên ku bi hişkî navrana realîteya jihevketî zeftkiribûn, renckêşana yekemîn em hînî xweveşrtina di stiranê de kiribûn; xweveşrtina di xelatên wan ên biçûk de û di nenasîyên wan de yên ji çolîstana vekirî dilovantir. Tî carî jî pêwîst nedikir ku em peyvên wan stiranê, têbigihêjin.

Me Nêrgîz, Dîlîb Komar, Mahîbal, Sîrabano, Sonal Dît, malbata Kabûr, malbata Rackomar û Dîvanand nas kirin.

Artîstine di çêşnê êşa ku nayê şrovekirin de bûn. Mîna temenên me yên sade ew jî sade bûn, Hemîyan bi dengê xwe yan jî bi dengê hineke dîtir distira; çinkî, berzexa di navbera giyanên me û dîmenê de deng bû. Em digiriyan. Şevîstana di hêwanên tarî yên sînemayê de; wê demê, gavên qederê ber bi dîmenê ve bûn: Rastiyê li ber destê bêhûdeyîya xwe gilî dikir.

Ew êşa ku bi kûrekûr li dorhêla temenên me digiriya; wê demê, serçavka artîstî, di berztirîn kêlîka sernîşîvbûna wî ya ber bi pêkenîna dijwar de ku girî û kûrekûra şanoyê çepiklêdana ezêlî dagîr dikirin, li xwe dikir.

Her bizaveke ji bizavên artîstî em bi girî vedikirin, her reqsekê em bi girî vedikirin, her serkeftinekê, her têkçûnekê û her xweşîkbûnekê em bi girî vedikirin. Wisa, rûniştekan hêwanên Sînemayê bajarên me yên ku ji serpêhatiyên xwe ber bi serpêhatiyên Hidî ve direviyan,

diêşandin.

Artîstine ji Hindê, û stiranine Hindî, zimanekî ku em tînedigihîştin, lê bi sihra xwe yî nehênî û veşartî şarezaiyeke tund û hevgirtî bû. Digel ku Selman Ruşdî navê Şamî Kabûr hilnagire jî, lê neviyê wê şarezayê ye, şarezaiya ku temenên me bi girî vekiribû, ne ku bi giraniya xwe, lê bi wê renckêşana ku mîna derbendê berhev dibû, renckêşana ku ji gemkirin û bindes-tiya bê ser û ber dihat, li vir, malbat û dibistan û Xwedê bi hev re dixebitîn da ku gemkirinê diwartir bikin. Jixwe yên ku bi çarenûsan dilîstin her û her Xwedê palpişt wan bû.

Ez bi xwe di xwendina xeybê de ne hosta me, lê di amadekirina vebêjiyê de xwe dispêrim dadperweriya giyanan, da ku dem li ser bingehên ji axê xwedan amadeyiyeke rewanbêjane be. Ku ne li ber destê Xwedê bit bila tu kes gilî neke.

Ji ber ku Xwedê jî di destnîşankirinê de berfîreh e, radek e ji radeyên ne sînorkirî, pileyên gelemper î nenas qirêj dike ku ev jî nexuyayiya sihrî ya hebûna wî ye, û di nexuyayiya sihrî ya hebûna Xwedê de, di pêvajoya "hesabê adil de" hertişt xwedanê hîlbijartin û biryara xwe ye.

Lewra çavkaniya mirinê nakeve destê ti kesî, aniha, hemî bend û name hatin agahdarkirin, Islam wisa dibêje.

Ji xwe çarenûs jî "imtihanên xeybê ne"; xeyba ku bi navê Selman Ruşdî maf nedaye ti kesî. □

Selman Ruşdî

Torebûn

Di rûyê hetavê de, çavên xwe girtin,
Lingê xwe berda nav deryayê.
Cara yekemîn bû ku derbirîna destên xwe dibîne,
Westaneke veşartî, berfireh wek azadiyê.
Cigir diçin û tîn
Diyariyan û baweriyê hildigirin,
sozên nasnav û talanên bê mînak didin.
Ew bi xwe bawer nake,
çavdêriya kevjalê ku bi kotekî
hildikişîya ser zixurekî dikir,
hêdî hêdî, bi tirs, lê bi awakî fermî,
mîna ku hildiperike ebediyetê
Wan bi xwe nizanîbûn ku
torebûna wî tenê behaneyek e.

YANNIS RITSOS

Ez û Şemal

Hilket li min şemalek
Can û cerg û dil birin
Piştî ez û dil malek
Ez û dil ji hev kirin
Dil bi şemalê mest bû
Şemal, bû şewq û şemal
Badeya eşqê hest bû
Hest bû zanîn û kemal
Dil dakete evînê
Ez bûme maka derda
Şemal bû gola xwînê
Dilî girt û neberda

SEBRÎ BOTANÎ

»Piştî Nietzsche çawa mirov dikare bibe feylesof?«

Sergermtirîn feylesofên vê serdemê, ramiyar û rewşenbîrê piralî, rexnegir û lêkolîngerê hemî zanistiyên mirovî; hemdem û hevalbendê Michel Foucault û Guttari, di roja şemiyê de, 4-ê mijdarê (november) 1995, piştî êşkêşaneke dijiwar, li Parîsê, xwe ji pencereya mala xwe davêje erdê, xwe dikuje.

— Renge ev serdema me bibit serdemeke Deleuzeyî!, carekê Foucault bi xwe wisa gotibû..

Deleuzeyî di her 30 pirtûkên xwe de, hewl daye ku stûnên ramana felsefî bihejîne, ku zimanekî nû û dannasîneke nû bo felsefeyê biafirîne. Di berhemên xwe de, hişyarî û dahênan û Ipstimolojiya vê sedsalê ya felsefî, psîkolojî, sosyolojî, filolojî, wêjeyî û hunerî, berhev kiriye.

Herwiha di jiyana xwe de, wek çavdêrê bûyerên vê serdemê jî şahidekî bêhempa bû. Wêk J. P. Sartre û Foucault li dijî destdirêjahiyên desthilatdariya siyasî û li dijî qirkirina miletên bindest û pelçiqandina azadiya mirovî, bi tundî radiwestiya.

Bê guman bi çûna Deleuze (1925–1995) dê cîhana felsefî ramiyar û lêkolîngereki bêmînak wînda bike. Deleuzeyê ku di bîr û baweriyên xwe de û di serencamên lêkolînên xwe de hewl dida ku têramandinê bi jiyane ve girêbide, ku sedema hebûnê di hebûnê bi xwe de ronî bike. Bi vî awayî "felsefe ji êrîşên kapîtalîzmê rizgar dikir û çiyetiya mirovên ku li bazarê sergerdan in, diparast" dida xuyanîkirin ku mirovê vê serdemê di bin barê nîrx û sinc û qezenc û renckêşana bazara libêralî de pişt şikest û bê armanc e.

Ansiklopediyên felsefî dinivîsînin ku xebat û dahênanana Deleuze di sê qonaxên bingeîn re derbas dibin:

Qonaxa yekemîn pirtûkên wî yên li ser dîroka felsefeyê ne. Di van

pirtûkan de li ser Hume û F. Nietzsche (1844–1900) û Kant (1724–1804) û Bergson (1859–1941) û Spînoza, bi awakî cihê cihê, li ser bîr û baweriyên wan, berhem û deqên wan yên giring, dinivîsîne, bi şeweyekî cihêreng cihana wan a ramanî û felsefî ron dike. Deleuze bi xwe li ser van pirtûkan dibêje ku "ev pirtûk tabloyên ramanî ne, tiştên ku feylesof bi xwe gotibû dúbare nakim, lê tiştên veşartî yên ku negotibû û di gotinan de amade ne, şirove û zelal dikim".

Qonaxa diwemîn qonaxa aferandina hevbeş a li gel zanyarê psîkolojî Félîks Gottari ye. Ev qonax di sala 1972an bi pirtûka *Li dijî-Oedipe* dest pê dike û bi pîrsa "felsefe çi ye" di sala 1991ê de bi dawî tê. Ev hevkarî û hevbeşiya nivîsandina pirtûkan; di warê felsefê de; wek bûyer û diyardeyeke seyr û ekzotîk dihat dîtin, Deleuzeyî digot:

"Em ne wek du kesan bi hev re xebitîn lê wek du rûbaran."

Wisa li rada salên dirêj herdû feylesofan bi hev re li ser felsefê, siyasetê, dewletê, desthilatê, zanistê, wêje û hunerê dinivîsandin.

Di qonaxa sêyemîn de, Deleuze wek dahênerê bîrûbaweriyên, gernameya xwe ya felsefî berdewam dike. Dide xuyanîkirin ku erka bingeşîn a felsefê û bahanên hebûna wê, afirandina bîr û baweriyên e: "Felsefe ne peywendî û têrmandin e, dahênan e, û di xurista xwe de şoreşgêrane ye. Mercê bingeşîn ê felsefeyê ew e ku xwedî pêwistî û seyrbûn be, madam bersiva pîrsine rastîn dide gerek bikaribe wê pêwistî û seyrbûnê bi dest xîne."

Di ramana xwe de Deleuze li beramberî dabeşkirinên dibistanî radiwestiya. Berhemên xwe bi navê yekîtiya ku pîraliyê bi kar tîne, dida nasîn. Hergav vê pîrsa bingeşîn naveroka wan bi hevdû ve girêdide: "Çawan piştî Nietzsche tu dikarî bibî feylesof?"

Di warê wêjeyî (edebî) de, Doloz, dûr û dirêj li ser rol û erk û çiyetî û çawayiya nivîsandin û aferandinê, radiweste.

Li gor baweriyên wî, gerek wêje di hundirê zimên de zimanekî dî bi-afirîne. Zimanekî ku di çêsnê sergêjahiya sihrî de be da ku bikaribe ziman bi xwe ji zuhabûn û ji çarçewên hişk rizgar bike. Nivîsandin ne ew e ku tenê mirov bihêle peyv û wişe bistirên, gerek mirov hewl bide ku ziman biherifîne, bihejîne, bilukumîne.

Gerek nivîsandin terazûn û qanûnên zimên bişikîne, wan bigindirîne da ku bibin sermestiyê sihrî û xweşik.

»Li Dijî-Oedipe« dergehê jiyanêke bê faşîzm e

Li Ewropayê, di salên 1945–1965-an de, rêçeke tendûristane bo tê-
lramandinê (têfikirînê), şeweyekî destnîşankirî bo gotara(xîtaba)
siyasî, û sincine (exlaqîne) destnîşankirî bo yê rewşenbîr, hatibûn pey-
dakirin. Bivê nevē, gerek mirov peywendiyêke gur û germ ligel Marks
girêbida, û gerek nehiştta ku ramanên wî mişext bibin û ji Sigmund
Freud bi dûr bikevin, gerek rêxistinên rêber bi rêzgirtineke pir bilind
çareser bikira. Ev hersê merc di warê mijûlbûna mirovan de; mijûlbû-
na bi nivîsandinê û mijûlbûna bi gotina beşekî ji rastiye, çi li ser xwe
û çi li ser serdema xwe be, dihatin pejirandin.

Pişt re pênc salên bi lez, xwîn germ, pênc salên ji kêfxweşî û mami-
kan, bi ser Ewropayê de hatin. Li ber dergehên vê cîhana me, bê gu-
man, Vîetnam wek yekemîn kulma ku li bin guhê desthilatdariya da-
mezirênkar diket, radiwestiya. Lê li vir, di nav paşila me de û li ber
çavên me, çi çêdibû? Tevliheviyek ji siyaseta şoreşgêrî ya li dijî gemki-
rinê? Ceng jî li ser du eniyan dadayîye: Xwînmijiya komelayane û
gemkirina psîkolojane? Hilperikîn û bi hêrs hilkişîna Libidoyê ya ku
ji alî pevçûna di nabeza çinan de hatibû dirustkirin û amadekirin?
Renge wisa be.

Ku çawan be jî, ev şirovekirina naskirî û dualî bûbû bahaneya ku bi
alîkariya wê; bûyerên wan salan ronî dibûn.

Xewna ku di navbera şerê cîhanê yê yekemîn û derçûna faşîzmê de;
bi çelengiya xwe qatên utopîk li Ewropayê – li Elmanyaya Vîlhelm
Rayş û li Fransaya surealîstan – sermest kiribû, ew xewn vegeriya da
ku ji nû ve pizota wê rastiye bi xwe, gur bike: Marks û Freud bi he-
man gurbûnê hatibûn ronîkirin.

Lê, ma bi rastî tiştta ku çê bûbû ev bû? Ma bi rastî jî pirs bi vejandi-
na projeya otobî ya salên sihî ve, û vê carê di sewiyeta bikaranîna dî-

rokî de, girêdayîbû? Yan jî bizavekê, berê xwe da berevajîya vê rewşê, berê xwe da nakokî û pevçûnên siyasî yên ku qet nema li gel nimûnedariya (nimûzeca) ku rewîsta Makîsî biryar li ser dabû, digunciyân? Yan jî berê xwe dan alî ezmûneya xwezayê (tecrûbeyaya rexberê) û tek-nîkên wê yên ku nema bi Froyid ve girêdayîbûn? Bê guman çend alên kevnar bilind bûbûn, lêbelê şer ji meydana xwe hat guheztin û di çend herêmên nû de bi cih bû.

"Li Dijî-Oedipe" yekemîn tişt û berya her tiştî berfirehiya meydana nixumandî, êşkere dike. Lê ji vêya bêtir û ji vêya gelekîr, pêk tîne. Rûreşkirin û devavêtina pûtên pîrbûyî, tinazî û lîska bi Freud re jî, vê berhemê tar û mar nakin û giranbuhayîya wê jî qels nakin. Di binge-ha xwe de, nav di me dide, me dehf dide ku em berê xwe bidin kûra-hiyên dûr, ên pir dûr.

Xwendina pirtûka "Li Dijî-Oedipe" mîna çavkaniyeke teorî yê nû be, çewtî ye – ji xwe hûn wê teoriya bi navûdeng a ku her gav li ser di-peyivîn û wê radighînin me, dinasin: teoriya pir alî ya ku dê bi awakî reha, gelemper û sozdar be û dê bersiva her tiştî bide, dibêjin ku "tu yê pir hewcedarî vê teoriyê be" bi taybetî di vê serdema ji hevketî de, serdema pisporiyê, serdema ku bê hêvî maye.

Gerek di nav vê xirecira tirsna a ramanên nû û bîr û baweriyên têkperane (mîfacî) de: Gerek em li felsefeyê negerin, çînkî "Li Dijî-Oedipe" ne peykerekî çirûsonkî ye. Di bawerîya min de çetirîn xwendin bo "Li Dijî-Oedipe" ew e ku mirov bixwîne û wek "hunerekê" li hember raweste, mebesta min bi hunerê ew hunera –wek nimûne-ku di çêşnê "hunera erotîk" de ye, çînkî analîzkirina peywendîya are-zûyê bi realîte re û bi "alava" kapîtalîzmê re, bersiva pirsên berhest (mehsûs)pêşkêş dike, pirsên ku guh didin çawatiya tiştan bêtir ku guh bidin jiboçiyetiya wan. çawan arezû di gotarê (xîtabê) û di kirinê de, li tevî ramanê (fîkrê) dibe? çawan arezû dikare, bivê nevê, di hundirê çarçewa siyasî de xebatê bike, û di hundirê berdewamiya guhertina sistêma heyî "hunera erotîk – hunera teoriyê – hunera siyasî" de, çawan dikare bi hêztir bibe?

Li vir, hersê dijminên ku pirtûka "Li Dijî-Oedipe" dixwaze li hem-berî wan raweste, derdiçin.

Sê dijminên ku di hêzdariya xwe de ne wek hev in, û di tirsna xwe (xetera) xwe de ji hevûdû cihê ne, pirtûk jî bi alavî cihê reng şerê wan dike.

I – Sofiyên siyasî, şoreşgêrên bêzar, terorîstên teoriyê, û ew kesên ku

dixwazin sistêma zela a siyasetê û gotara siyasî biparêzin, û bîrokratiyên şoreşê û karmendên rastiyê.

2 – Teknîkzanên arezûya belengaz – psîkolojî û sîmyotîkzan – ên ku dixwazin hemî rûdan û nîşanan binivîstînin û dixwazin sistêma arezûyê ya piralî di qanûna strûktûrê de û di psporiya dualî de, kurt bikin, biqurmiçînin.

3 – Dawî jî dijminê stratejî ye. Dijminê herî mezin e, ango faşîzim e. Ne hema tenê faşîzma dîrokî ye: Faşîzma Hitler û Mosolînî ye – ya

ku xweşik dizanîbû dê çawan arezûya xelk û cemawerên xwe qezenc bike – Lê belê faşîzma ku di hundirê me de, ku di hundirê me tevan de bi cih bûye, û desthilatdariya xwe li ser aqil û dan û stendina me ya rojane dike. Faşîzma ku ji bo bi destxistina desthilatê, me sermest dike.

Pirtûka "Li Dijî-Oedipe" pirtûka zanistiya exlaqî ye – bila herdu nivîskarên wê li min negirin – Yekemîn pirtûk e ku li Fransayê di vî warî de hatiye nivîsandin û ji mêj ve me tiştekî wilo nedîtiye." rege ji bo vê yekê jî, serkeftina wê di nav xwendevanên taybetmend de, bi sînor nebû: Eger mirov li dijî Oedipe be, awayek ji awayên jiyanê ye, regek ji rengên tîramandin û jiyanê ye".

Gerek em çawan bixebitin da ku em nebin faşîst, bi taybetî hetanî wexta ku em ji xwe bawer dikin ku, em xebatkarine şoreşgêr in? çawan em dikarin aqil û hişê xwe, kirinên xwe, dilên xwe, û xweşiyên xwe ji faşîzmê rizgar bikin?

Nivîskarên sincî (exlaqî) yê fileh di nav qermîçekên giyan de li şopa lêş digeriyan. Lê Deleuze û Gottari pirê caran kêmtirîn şopên fa-

Michel Foucault

şîzmê di lêş de destnîşan dîkin.

Em dikarin bibêjin "piştî ku em silavên xwe, silavên pîrozbahîyeke biçûk, pêşkêşî San Franswa Dosal bikin" ku pirtûka li dijî Oedipe dergehê jiyaneke bê faşîzm e.

Ev huner: Hunera jiyana berevajî hemî formên faşîzmê, faşîzma bi cî bûyî û ya ku xwe amade dike da ku bi cî bibe, li gel çend prensîbên bîngehîn ên ku ez dê li jêr wan êşkere bikim, vê pirtûka giranbûha û bê mînak; dîkin rêber û alava jiyana rojane:

— Xebata siyasî ji hemî formên yekalî û pîralî yên paranoyayê rizgar bikin.

— Kirinê, ramanê, arezûyan bi, ji dayikbûyînê, û bi linikhevdanî-nê, û bi jihevcihêkirinê, bi hêztir bikin.

— Ji tîrmên kevînar ên dîlîtîyê, yên nêgetîv – qanûn, sînor, xesandin, psporî û valahî– yên ku her û her di ramana rojava de, wek formên desthilatê û wek şeweyên tîgîhiştina realîtê; bi pîrozmendî dihatin parastin, rizgar bibin. Pirhejmariyê û nakokiyê û pozîtîvîyê biparêzin, li dijî wekhevî û yekfikirîna bi tundî rawestin.

— Bila tu carî neyê bîra we ku mirov, tiştê ku ji bo wê şer dike çiqasî bêkêr û kirêt be jî, gerek bêzar be ta ku bibe şoreşgêr. Peywendîya arezûyê bi realîtê re bi xwe xwedî hêzeke şoreşgêriyane ye; "ne ku rev û bazdana ber bi wekhevbûyînê de".

— Tucarî ramanê nexebitînê da ku hûn nîrxê rastîyê bidin xebat û karên xwe yên siyasî. Herwiha çalakiya siyasî bi kar neynin da ku hûn ramanekê ji ramanan qels û lawaz bikin mîna ku bazar û bazirganî be. Xebata siyasî ji bo çesipandin û rehdaçikandin û kûrkirina ramanê bi kar binin.

— Tucarî avakirina "mafê" takekesan (ferdan) wek ku felsefeyê destnîşankirîye ji siyasîyê nexwazin. Takekes berhemê desthilatdariyê ye. Pêdivî (wacib) jî "tunekirina forma takekesî ye". Gerek ne hema tenê komele peywendîya jîndar a yekbûna takekesan be, lê belê gerek bibe xebatkara herdemî a tunekirina forma takekesî.

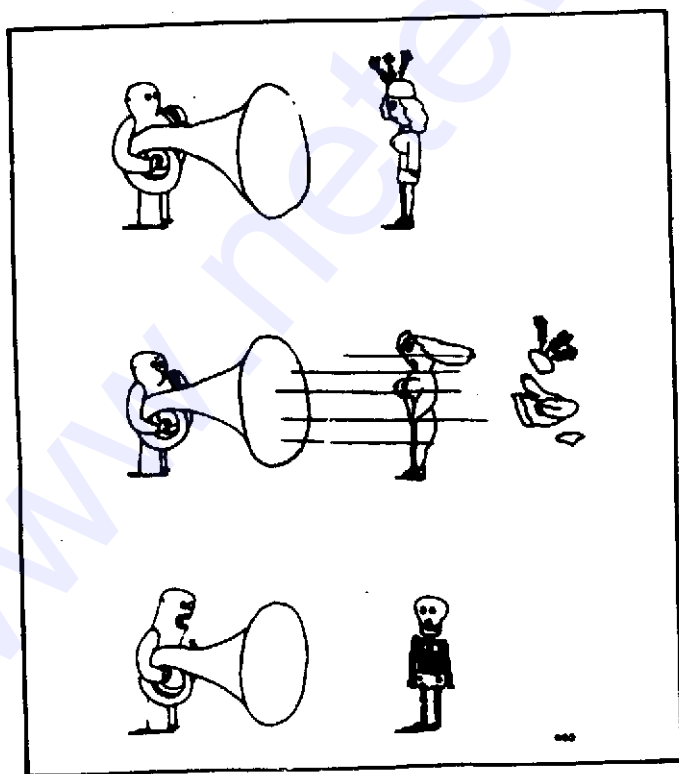
— Bi evîna desthilatdariyê sermest nebin.

Em dikarin ji wilo dûrtir herin û bibêjin ku Deleuze û Gottari pir kêr ji desthilatdariyê hez dîkin, hewl dane ku kirinên desthilatdariyê yên ku bi gotara wan î taybetmend ve girêdayîye, bê alîgirî nîşan bidin. Piştî re rola lîsk û xapandinê berfireh ên ku di hemî rûpelên pirtûkê de bi cî bûne, têt. Lewra wergerandina pirtûkê ezmûneyeke (tec-rûbeyeke) aloz e, pêdivîyî hêzdariyê ye. Lê pirs ne hema bi wan xefk û

dafên vedayî ve girêdayîye: Xefkên rewanbêjîyê (belaxetê), û xapandinên ku cilê ji bin lingê xwendevanan dikişînin da ku xwendevan agahdarî lîskan nebin. Da ku di dawî de wan wek piştgir û alîgirên doza dahêneran, qezenc bikin:

Xapandinên pirtûka "Li Dijî-Oedipe" xapandinên tinazîyê ne: Bangên radestbûn û qewirandinê çiqasî pir in, bangên ji dest avêtina pirtûkê piştî bi dû xwe de girtin û asêkirina derî çiqasî pir in, gelek caran pirtûk me dehf dide gumana ku tenê ji bo lîsk û pêkenîyê ye, hetanî di wan mijarên bingeşîn de jî wisa dixuye: wek, bi peyketin û qewirandina hemî formên faşîzmê, formên hêzdar ên ku me dorpêç dikin û me dipelçiqînin hetanî formên bêkêr ên zordariya tal a jiyanên me yê rojane.

* Ev deq cara pêşîn bi firansî di kovara *Gencîneyên wêjeyî* de, di hejmarê pêncan a sala 1988an de, hatiye belavkirin. Me jî ji erebî ji kovara nivîsandinên nûjen wergerandiye kurdî.

ELSEFE

MICHAEL HARDT

Wergêr: EBDILSELAM NI'MAN

Hemî mirov feylesof in

Berhemên Gilles Deleuzeyî [1925–1995] baya jiyaneke nû di felsefeyê de weşand, lê belê ev bi awayekî welê çêbû ku dibe ne tam felsefîk be. Di hemî kariyerê jiyana xwe de wî pirseke bingeîn kir: Mirov çawa jiyaneke bextewar bijî? Çawa em dikarin di cîhanê de kerbên dilbijîn bigihînin kêrteya herî bilind? Deleuzeyî dîroka felsefeyê (digel dîroka edebiyat, huner û sînemayê) wekî xelîtokekî hacetan bi kar anî, da ew bikare vê problemê fêm bike.

Di qunaxa pêşiyê ya kariyerê jiyana xwe ya di salên 50- û destpêka salên 60-yî de Deleuze nependî xebitî. Wî li Sorbonnê dixwend, digel ku piraniya wan feylesofên navdar yên fransî (yek ji wan Althusser, yekî din Foucault û yê din Derrida) li wê unîversîteya têrprestîj École Normale Supérieure-yê dixwendin. Deleuze ne endamê partiya komûnîst jî bû, herwekî ku piraniya xwendekarên hevdemên wî endam bûn. Bêguman Deleuze di hemiyê jiyana xwe de beşdarî rêxistinên ci-da yên çep bû (raperîna xwendekaran ya gulana 1968-an, otonomîstên italî yên salên 70-yî û rêxistina Filistinê), lê wî xwe ji hemî têkiliyên rêxistinî bi partiyan re vedida. Ew bi dirba xwe ve çû, dirbeke welê ku hem têralî û hem jî yekalî bû.

Di dawiya dawî de gava ku Deleuze navdar bû, wî bi awayekî pir bi diqet xwe ji pozîsyona rastgoyê civata vekirî veda, [pozîsyoneke] welê ku feylesofên din yên firansî tovê wê avêtibûn. Ew pir nedigeriya, kêman hevpeyvîn qebûl dikirin û qebûl nedikir di TV-yê de derbikeve – ne ji ber ku ew pir şermoke bû an jî lê dixebitî ku kesayetîya xwe di mîsteryoma destnegihanê de veşêre, belkî pirtirîn ji ber ku wî bi çavekî kirêt li wê desthilata ku têt dayîn bo feylesofekî navdar dinêrî.

Berhemên Deleuzeyî yên destpêkê (berî 1968) piranî ji monografiyên li ser qehremanên girîng yên dîroka felsefî ya ewropî pêk tên, hinek ji wan Hume, Bergson, Nietzsche, Kant û Spinoza ne. (Paşê wî pirtûkek di heqê Leibnizî de jî li wê rista xwe zêde kir.) Di van pirtûkan de Deleuzeyî tagiriya şagirtêkî ku lê dixebite disîplîna felsefeyê fêr bibe kir. Bi keşxeyî û awayekî pedagojîk yê zelal wî ew tiştên giranbihayên ku wî li nik her feylesofekî didîtin pêşkêş kir, û wî welê kir ku ramanên kevin bibin wekî yên jîndar û hevdem.

Lê belê her di eynî demê de wî avahiyê dîroka xwe ya felsefî jî çêkir. Vî awayê nivîsandina dîroka felsefeyê hişyariyek dida tradîsyona transsendental [tiştê ku li derveyî tixûbên têgihiştina hiş û bîran be] ya felsefî ku hingê di unîversîteyên fransî de serdest bû. Hîletê Deleuzeyî ji diyalektîka Hegel û îdealîzma Platonî diçû. Wî bawer dikir ku hizirîna transsendental di dawiya dawiyê de hemî tecrûbeyan di yekîtiyeke îdealîst (ya jî formên rûhanî) de dicivîne; [yekîtiyeke] welê ku hemî xweserî û cidayiyên dinyaya materyalîst inkar an jî biçûk di-kir, nemaze laş û hestên me.

Ji lewra Deleuzeyî ji her feylesofekî ku ew li ser rawestayî bêjeyeke sereke bijart; bêjeyeke welê ku bikare arîkariya afirandina felsefeyeke materyalîst û pratîk bike. Li nik Humeyî wî fikira cemaet û federasyonê dît, li nik Bergsonî fikira cidayetiyê dît. Nietzscheyî ramana erênî û piştrastiyê da wî, û Spinozayî mefhûmê şadî û bijandîne li nik wî bi pêş de bir. Her lêkolîneke felsefî-dîrokî ya Deleuzeyî bi serê xwe niqteyêke biriqdar e di tevkariyeke rebûr de ku dîrokekê li ser felsefeya materyalîst, felsefeya hevpişkiyê, ava dike.

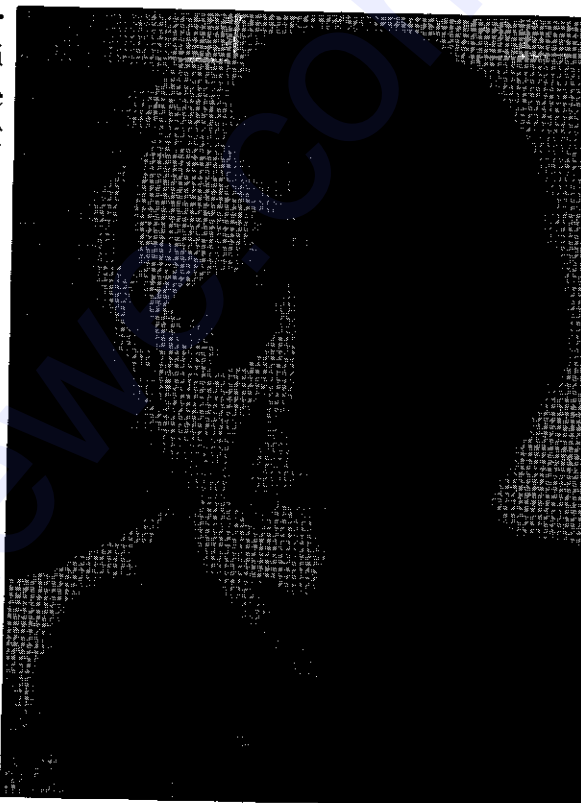
Sala 1969-an Deleuzeyî du pirtûk weşandin, ku tê de cara pêşiyê ramanên wî bi xwe derdikevin pêş, "Différence et répétition" û "Logique du sens". Ev herdu pirtûk sentezek yan jî belkî pirtir lêhûrbûnek bin ji hemî avahiyê wan niqteyên ku wî di pirtûkên xwe yên berê de pala xwe dabûyê. Niho wî ew îdeyên xwe ne tenê di warê felsefî de belkî herwiha di warê matematîkî, biyolojîk û psîkolojîk de kûr kirin û di eynî demê de wî ev îdeyên xwe bi tekstên edebî ve girê da; ji wan ya herî balkêş "Alice li Welatê Ecayêban" ya Lewis Carrollî bû.

Gava ku Deleuzeyî "Différence et répétition" (ko digel pirtûka di heqê Spinozayî de teza wî ya doktorayê pêk dianî) li Sorbonnê pêşkêş kir ew bi profesorekî xwe re rûbirûyê berberîyeke mezin bû. Wî [profesorî] idia dikir ku berhevoka Deleuzeyî ya bêserûber û ji warên cida

delîlek e ku berendamî xweseriya hizirîna felsefî ji bîr kiriye. Deleuze-yî xwe parast, bi nermahî û belgeyan wî izbat kir ku profesorî bi xwe ew fêrî rêzgirtina xweseriyên disîplîna felsefeyê kiriye.

Lê cardin jî di hemî nîqteyên girîng de profesor xudanheq bû. Di heqê felsefeyê de mefhûmê Deleuzeyî ne tenê ew tradisyona akademîk dihejand, herwiha ew ber bi aliyên pir dûr ve dixurimî.

Di salên şestiyî de nasîtiya Deleuzeyî bi du pêngavên bextewar re çêbû ku birh li kariyerê wî kir. Demeke kurt piştî derêxistina pirtûka wî ya di heqî Nietzscheyî, 1962, de wî Foucault nas kir, herwiha ew jî bi Nietzscheyî hati-bû qebûl kirin. Berhema Foucaultî di wê demê de li Fransayê pir dihat nas kirin. Foucaultî têkoşînên mezin ji bo derêxistina karê Deleuzeyî jî tarîstanê kir. Wî di hevpeyvîn û nivîsaran de barana pesinan bi ser Deleuzeyî de barand û ew bi navê mezintirîn feylesofê hevdem yê Fransayê bi nav kir.

Gilles Deleuze

Foucault tê gehişt ku karê Deleuzeyî ji-nû-ve-zayîna formeke jibîr-bûyî yê felsefekirinê ye: "bi navê Deleuze birûskeke ya vedayî: hişeke nû mimkûn bûye; yanî niho mimkûn bûye ku mirov bihizire".

Deleuzeyî jî ji aliyê xwe ve çend nivîsar li ser Foucaultî nivîsandin. Piştî mirina Foucaultî, 1984, Deleuzeyî lêkolînek ku rohnâtirîn û kûrtirîn analîza li ser berhemen Foucaultî ye weşand.

Çend salekê piştî hingê Deleuzeyî psîkoanalîst û siyasetvanê aktîv Félix Guattari nas kir. Guattari di pratîka xwe ya klînîkî de têkiliyên nexweşan yên azad û wekhev û metodên saxkirinê yên enteraktîv di-cribandin. Wan herduyan hevaltiyek dan dest pê kirin, hevkarîyeke

intensîv bi hev re kirin ta ku Guattari di sala 1992-an de mir.

Bêguman Guattari bû ku ji bo Deleuzeyî mimkûn kir ku ew karê xwe yê felsefî-dîrokî ber bi pirsên civakî û siyasî ve fireh bike. Ji bilî vê Guattariyî rengêkî nû yê stîlistîk da pirtûkên ku wan bi hev re nivîsandibûn. Nesira Deleuzeyî ya req û zelal bi baneşanên polemîk û termînolojiyêke tinazker û xweserane dihat nivîsandin.

[— — —]

Di dirba hemî jiyana xwe de Deleuzeyî xwe bi pirsên estetikî ve jî mijûl kir. Ji nav gelek kesan wî di heqê Leopold von Sacher-Masoch, Pierre Klossowski, Walt Whitman, Herman Melville, Franz Kafka û Samuel Beckettî de nivîsand. Mihtemelen analîza wî ya edebî ya herî meşhur pirtûka wî ya li ser romana Marcel Proustî ya ku [Deleuze] tê de şopa teoriya nîşandek û bîranînan dibîne ye.

[— — —]

Ka em cardin vegerin ser pîrsa profesorî ya ji dema parastina [teza] Deleuzeyî li Sorbonnê. Ma qey Deleuzeyî têkilî bi xweseriya hizirîna felsefî re winda ne kiri bû?

Bi rastî jî Deleuzeyî bawer nedikir ku feylesofê bi desgehê ve girêdayî rewşêke awarte heye. Berevajiyê vê têt bawer kirin ku wî [Deleuzeyî] keşîf kiribû ku karê felsefî û vejîyandin li hemî deran berdewam e, di edebiyatê de, di hunerê tabloçêkirinê de, di sînema û jiyana rojane de.

Deleuzeyî formûlasyona Gramsciyî mîşexes kir: Hemî mêr û jin feylesof in. Rojêkê dikare welê diyar bibe ku ev pêkvegirêdana di navbera felsefe û jiyana rojane ya kar û afirandinê de, bibe diyariya herî girîng ya Deleuzeyî ji felsefeyê re.

Gilles Deleuze piştî problemên xeter yê bêhnkişandinê, 4-ê çiriya-paşiyê 1995-an xwe bi avêtina ji pencereya daîreya xwe li Parîsê kuşt.

Ev nivîsar ji rojnameya bi swêdî *Dagens Nyheter*, 13/12 1995, hatiye girtin û wergerandin, û hinekê jî hatiye kurt kirin.

Çanda kurdî, rewşenbîrê kurd û pîrsa nasnameyê

Ev lêkolîn me naçar dike ku em bi Ekkurtî li ser paşeroja struktûr û bingehên civata kurdewarî û li ser gorepan û rewşa giyanî û rewşenbîrî ya vê civatê rawestin.

Em tev pê dîzanin ku avahiya şaristanî ya civata me avahiyeke gundiyane ye, ta îro jî, struktûr û awayên têramandin û hîzr û baweriyên me, di çarçewa vê şaristanîya gundiyane de berdewam in, reh-ajo ne. Hemî hêza me ya derveyî û ya hundirîn jî bi vê şaristanîya gundiyane dilive. Bi sînorkirina vê hêzê û di vê pêvajoyê de jî, sewiyeta nasnameya çanda me têt destnîşankirin.

Eger di vê çarçewê de çend kes wek nîmûneyên xwedan sewiyeteke çandeyî yî balkêş û cihêwaz (istisnayî) hebin jî, di hundirê sewiyeta giştî ya çanda me de, ew kes, biyanî û bêbandor in.

Lewra ew bîr û baweriyên ku barûdoxên (zirûfên) siyasî û dîrokî dikin bahane û sedemên bi şûndemayîn û astengên li ber pêşveçûna çanda kurdî ya ku xwe ferz dike, ew barûdix ji me tevan re eşkere ne, digel peydabûna çend bîr û baweriyên cihêreng di warê destnîşankirina as-

tengan de.

Di vê lêkolînê de, wek li ser rawestaneke bi lez, em dixwazin rola rewşenbîrê kurd di kûrkirin û alozkirina wan astengên siyasî û dîrokî de ronî bikin.

Rola rewşenbîrê kurd di vî warî de, wek gotareke reha (xîtabeke mutleq), rola çesipandina wan astengan e, çawan? Wexta ku rewşenbîrê kurd li tevî jîbermayên ramana êlî û olî dibe, ev ramana ku îro bûye bareyeke (haletke) siyasî, û bi bêagahî di hişê rewşenbîrê kurd de û di çanda wî de bi cih bûye, rola rewşenbîrê kurd di vê çarçewê de, astengê ber bi astengeke dîtir ve dibe.

Lewra em dibînin ku zimanê me; ji bo xwendina cihanê û ji bo xwendina zimanê me bi xwe jî, di vê astengê de, dorpêçkirî ye. Radestbûna (teslîmbûna) rewşenbîrê kurd li beramberî xwendin û danûstendina bi deqekî (têkst) ramanî yan felsefî yan jî deqekî wêjeyî, bi zimanê kurdî, ji ber vê yekê tê.

Sedema wê radestbûnê jî ew e, ku rewşenbîrê kurd zimanê xwe wek prosesê berdem ji bo gotara siyasî û rojane û sade bi kar aniye. Herwiha, ta îro, rew-

şenbîrên kurd bi giştî, destên xwe avêtine; tenê, wan deqên ku di sewiyeta çand û têgihiştina wan de bin. Ji xwe wergerandin, li cem rewşenbîrên me û di cîhana çanda me de, hê jî wek bizaveke rewşenbîrî li meydanê peyda nabe. Nebûna bizava wergerandinê hiştiye ku astenga zimanê me kûrtir bibe.

Serbarî vê struktûra paşmayî (aborî, zanistî, komelayerî) dîn, rola herî giring di vê paşmayîne de dilîze û bi çewtiyên rengvedana (reflection) xwe, hêdî hêdî, dibe desthilatek (sulta).

Lewra pirsgirêkên rewşenbîrî û zimanî, me naçar dikin ku em çend pirsên gumanhilgir, rû bi rû, pêşkêşî rewşenbîrên kurd ên roja îro bikin:

- E. Xanî bi hewldanên xwe yên mezin, bi helbestên xwe yên sofîyaneyî felsefiyane, bi Mem û Zîna xwe, di nava wan barûdixên çetin de, di civata nexwendewar û bi şûndemayî de, li bin perên Îmareta Botan, çawan karîbû sîma, giyan, hest û nestên wê komelê di nav rêz û bendên dastan û helbestên xwe de bi gewde bike, çawan dikarîbû wê kesayetiya gerdûnî bide nasnameya rewşenbîrî û bide zimanê kurdî?

- Elî Berdeşanî di serdema xwe de, çawan dikarîbû folklor û stiranên devikî yî gelêrî diyarî zimên bike, çawan dikarîbû laşê xwe yî şêrîn di laşê wan helbestên stiranamêz de bihilîne, û çêja wî laşî li ser zimanê giyanê me hetanî îro bi cî bike?

- Mehîwî bi perçe Îşraqatên xwe ku bi vî zimanî ne, çawan dikarîbû me, nîfşên îro, bibe nav laşê yekîtiya hebûnê (wihdet elwîcûd).

- Li vê tarawgehê (sergumgehê, menfa-yê), ku giyanên me yên tîbûyî tîna xwe bi helbestên dîrketina ji Hebîbe, helbestên namoamêz (Îxtîrab) ên Nalî dişkînin, gelo çima digel van ezmûneyên kûr û tevlihev ên jiyana tarawgehê, hetanî îro, li gor serdema Nalî, çima em di çanda xwe de pêrgî helbestekê yan deqekî pexşanî nabînin ku bikaribin toza tarawgehê ji ser giyanên me dawêşînin?

Pirsên jorî û çend pirsên dîtir ên wekî wan, me datînin ser duryana gumanekê dualî, bi awakî ku vê lêkolînê ber bi afirandina gumanan û pirsên dudil de dehf didin.

Eger aniha em li nik sînorên ezmûneyên çanda navnetewî rawestînin, em dê pêrgî gelek ezmûne (tecrûbe), bîr û baweriyên felsefî û ramanî û rexnekarî yên nûjen ku li hemberî ramanên ideolojî yên siyasî û olî radiwestin, bibin. Wan ezmûneyên navnetewî asoyên bêkutayî bo rewşenbîran û çandê vekirine. Lê meydana hişyariya rewşenbîrê me ta îro jî, hê jî di warê çandeyî de bi wê cîhana bê bizav ve girêdayîye.

Ji bilî çend rewşenbîr û çend deqên ku li ser tiliyên destekî tîn hejmartin, ku wek diyarde, di hundirê vê xeleta reha û giştî ya çanda me de, biyanî ne, dîmena giştî wisa dixuye, çinkî çanda me bi xwe li ser struktûrên diyaloga hestên sade yên ku wek bersivdaneke reha, ji dîn û ji siyasetê hatine, hatiye damezirandin. rewşenbîrê me jî da ku vê zemînê berfirehtir bike, hewl dide ku şeweyê nivîsandina xwe bi awakî sozamez (atîfî) û stiranî pêk bîne da ku hestên sade yên xwendevanên xwe

bidiqdiqîne.

Lewra, li vir, pêwist e em pirsekê ji rewşenbîrê xwe bikin:

Eger em rewşenbîrê kurd ji hişyarî û nasnameya wî ya siyasî û rêxistinî rût bikin, dê teorî, bîr û bawerî, rêberiyên felsefî û wêjeyî yên ku çanda rewşenbîrê me çêdikin, çi bin?

Eger rewşenbîrê Kurd bixwaze di warê rexneyê û zanistiyên psîkolojî û wêjeyî û rêbazên analîzê de lêgerîn û lêkolînê bike, ji derveyî bersiva siyasî û sadeyîyê û têkperîn (infîal) û slogan û duruşmeyên ku di çanda me de kom bûne, dê kîjan teorî û biran (Burhan) alîkariya wî bikin?

Ezra Pawend (E. Pound) dibêje: "Eger em tiştine nû nedin xelkê, tiştine ku pê nizanibin, dê tu carî meydana zanebûna wan berfirehtir nebe.

Necihêkirina gotara civakî ji ya çandeyî, bi serê xwe, beşek e ji astenga zimanî ya çanda me. Mebesta min ew e ku zimanê rewşenbîr gerek ji zimanê civatê cihê be; çunkî xwegirêdana bi gotara civakî, di bingeha xwe de, xwegirêdana bi wê gotara xerîzî û rimakî û kevneşopî ye, ku desthilatdariya bêbizav a civakî û siyasî ye. desthilatdariya ku di neagahiya giştî ya rewşenbîrê me de û di aqil û gorepana berdewamiya me de kom bûye.

Rewşenbîrên ku di vê çarçewê de perwerde bûne, li dijî pirs û dahênana ku ji derveyî wê desthilatdariyê tên, radiwestin.

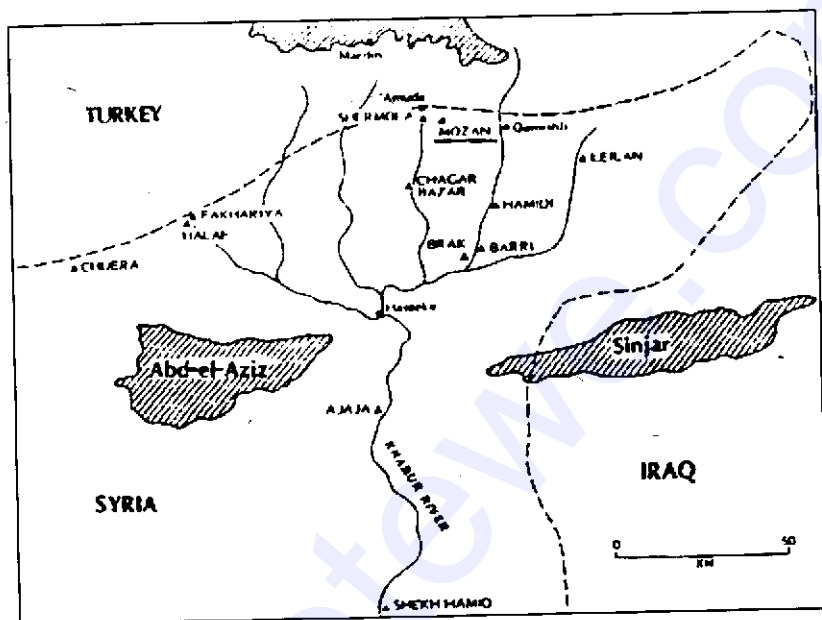
Lewra gotara me ya civakî bi rewşa me ya siyasî û dîrokî re xweş digunce û pirs û gotara rewşenbîrê me jî di vê hêlê de berdewam dibe.

Di baweriya min de, mirov dikare rewşenbîrê Kurd bi giştî bi vî awayî bide nasîn. Lewra, lêpirsîn û xwendin û destnîşankirina nasnameya rewşenbîrê kurd, çi li hundir û çi jî li derveyî welêt, giringtirin erk e, xemsariya di vî warî de dê kûrkirina asteng û pirsgerêkan be; dê kûrkirina pirsgerêka nasnameya rewşenbîrê Kurd be, ji alîkî ve, û dê kûrkirina wê desthilatiya ku me li jor nivîsandiye, ji alîkî din ve, be.

Lewra çi hewldan ku ji derveyî liserrawestan û hûrlêtemaşekirin û rêgihîşin û analîzkirina û pirsyariya li hoker û sedemên astengên civakî û siyasî û dîrokî û aborî û olî, dest pê bike, dê vegera he-man baweriyê, mebesta min baweriya glemper î reha û bêbizav e, dê rewşenbîr jî ber bi tenhatiya xwe de vekêşe, ber bi tenhatiyê ve vekêşana rewşenbîr jî, wek serencam (netîce), egoyistiyêke nexweş pê re peyda dike, îca vê carê li dijî pirsên raperînxwaz û li dijî dahênan û afirandinê radiweste. Li beramberî yên dîtir he-man astengê bi kar tîne. Evê bi xwe jî hiştiye ku hemî hewldanên dahênane têkbiçin û di cynî wextê de jeografyaya çandeyî ya kevnar û genî bête parastin.

Bi vê pîvanê em dikarin taybetmendîya (xisûsiyeta) kesayetiya (şexsiyeta) taybet a rewşenbîrê xwe binasin, kesayetiya ku bi rehên xwe digheje qonaxa desthilatdariya olî ya kevnar û palpişt a wê ya gundiyane û dualîtiya bersiva siyasî ya efsanewî û xemgîn.

Di hejmara 4an de ev lêkolîn berdewam dibe.

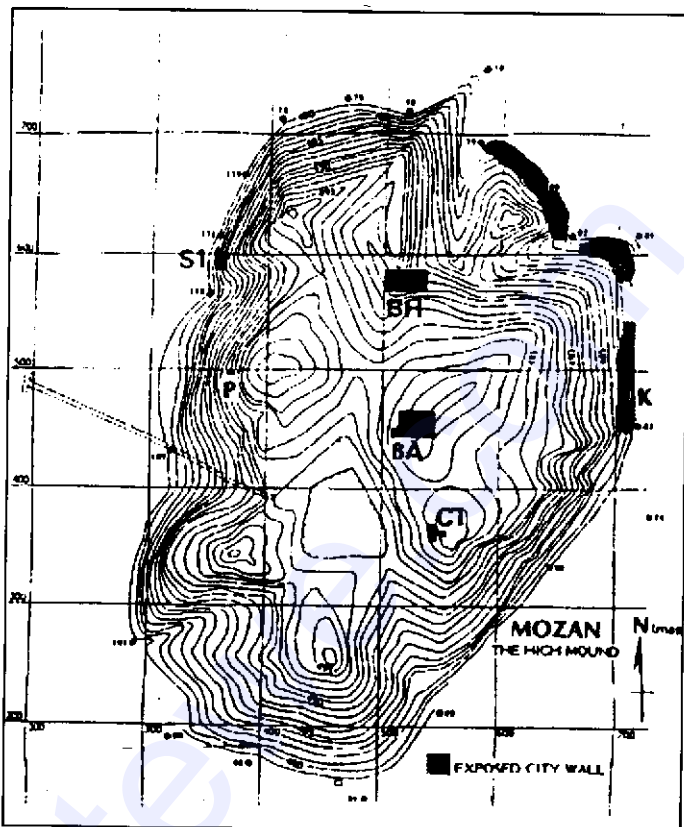
Girê Mozan

Cih

Vekolîna li Girê Mozan ji sala 1984an ve di bin birêvebiriya Marîlyn Kelly-Buccellatî û Gîorgîo Buccellatî de berdewam dike. Xerîte piraniya cihê vekolînê diyar dike. Dirêjahiya girê bilind nêzîkî 600 metrî ye, bajar û derdora wî nêzîkî 1500 metrî ne û bi-lindayiya gir ji erdê 28 metr e. Li gor vê êdî ev cih di dema boşiya xwe de dibe yek ji mezintirîn cihan li tevayiya Sûriyê, di sê hezarê salên sisiysan de yên berî zayînê. Ji bilî mezinbûnê rasitîyeke dinî balkêş, ya Girê Mozan heye, ew jî homojeniya radeya niştecihbûna wê ye: weke ku em dibînin, delîlên darîçav, yên niştecihbûnê vî cihî diyar dibin, ji serê gir bigire ta binê wî û ta derdorên derve yên bajêr jî, hê ji sê hezarên sisiysan ve yên berî bayînê.

Herêr

Dešta Xabûr li rojhilatê Sûriyê roleke sereke di pêşveçûna avakirina bajarvaniya kevn de leystiye. Dibe ku di hin radeyan de bûbe hemberê bajarvaniya bilind, ya Sûmeran li dešta heryane li başûr. Çandînî yek ji faktorên vê pêşveçûnê ye. Herêr weke îro, di heyamên berê de jî bi xêr û bêr bû. Çandiniya bi ava baranê her û her têrê dikir û pêwist nedikir, ku cotkar zeviyan xwe avbidin. Bi saya vê axa bi bereket, bajarên nû peydebûn, û hê di destpêka dîroka şaristaniyê de ev bajar mezinbûn. Bajarên mezin weke Chuera, Birak, Mozan û Leylên şahidên diyar, yêrî û yekê ne.

Mîrov dikare bi ewlekarî bibêje, ku sedema sereke ya mezinbûna hêza bajarekî weke Girê Mozan, cihê bajêr bû. Ew cih kilîta bazirganiya di nav çiyayên Anatoliyayê de, ev çiyayên bi madenê sifir (û dibe ku bi pîlê jî) zengîn û di nav bajarvaniya mezin de, ya li başûr bû. Di vî warî de çiyayê Mêrdînê, yê di dûmenê Mozan de pir darîçav e, nîşan e; hejmara mezin, ya tiştên bronzî, di vekolînên me de, dibe ku delîlên giringiya Mozanê kevnare bin, çawa ku dergehê bazirganiya maden bû di dîroka Sûriyê ya kevn de.

Dîrok

Weke hîpotêza kar, em goman dikin ku Mozan digehe bajare kevnar Ûrkîş, yê ku li vê herêmê diket û ji mêtî ve tê goman kirin, ku li cihê girê bajare Amûdê be. Ji dema ku me karîbû, em xwe bispêrine rastiya, ku girêdana Ûrkîş bi girê Amûdê ve şaş e, em dibînin ku hemû argumentên ji bona Amûdê û Ûrkîş hatibûn bikaranîn li ser Mozan (ku li nêzikî Amûdê girê herî mezin e, yê ji dema sê hezar salî ve b.z.) û Ûrkîş pêktên. Tevlî ku armanca vekolînên piştî ew bû, da diyar bikin, ku Mozan ne Ûrkîşa kevnar e, lê dîse ev cih û profilê navenda Hûriyên kevnare li hev tîr: Hişkere ye ku Mo-

zan sê hezar salên b.z. gehabû radeya xweyî bilind, û du hezar sal b.z. melûl bûbû û dawî gişt di nivê du hezarsaliya b.z. de wêran bûbû.

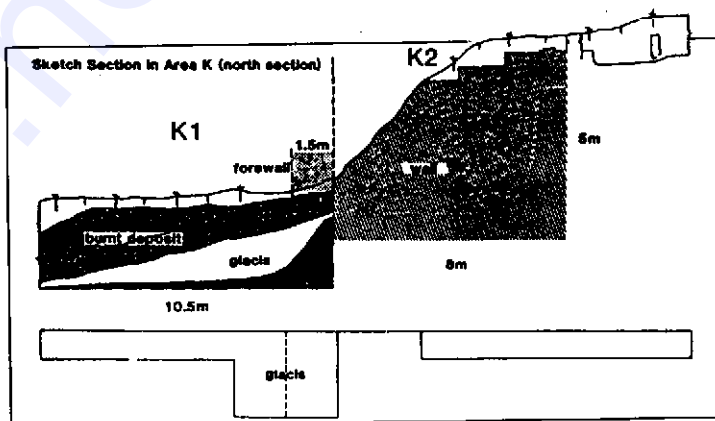
Sê hezar salên b.z. heyama Ebla li rojava ye, û heyama Marî û Sûmeran li başûr e. Dibe ku rengekî taybetî jî çanda wêyî materyalî (arkîtektûr û nemaze sîramîk) bi destpêka bajarvaniya Hûriyan ve girêdayî be, çaxê ku Ûrkîş weke navenda siyasî û olî, ya sereke dihate naskirin. Di hebûna bajarvaniya Hûriyan de, ya sê hezar salan b.z. de hinekî dîtînên cuda hene. Lêbelê dawîya dawî ku mirovên heyamên berê, yên li Mozan dijîn bigehine çî resenî jî, diçe rastî ew e, ku li vir bermayên bajarvaniya sûrî ya kevnar darîçav in.

5000 sal b.z.	Till Halaf
4000 sal b.z.	destpêka Birak û Leylên bandora Sûmeran
3000 sal b.z.	destpêka Mozan û Chuera
2500 sal b.z.	sûrha bajêrî hundur li Mozan serê girê Mozan pûtxana BA li Mozan
2300 sal b.z.	Akadan Birak bindestkirin
1800 sal b.z.	Heyama Xabûr: Herêma C1 li Mozan serê girê Marî û Leylên
1500 sal b.z.	Heyama nûzî: Herêma BH li Mozan wêranbûna Mozan

Sûrha bajêr

Di bingeha jêr de, girê bilind bi sûrheke mezin hatibû rapêçan. Me li du cihên gir, yên cuda vekolabû, herêma K û St. Mixabin, ku ew li ti deran bi mezinaya xwe, ya ku bêgoman di wextê xwe de çavên serdanvanan didagirt, nayê dîtîn.

Dîwarên sûrhê gelekî stûr bûn, ew jî kelpîçan hatibûn avakirin û dibe, ku bingeha wê gehabû latê (hê dive bi vekolanê were derxistin), û bircên zêrevaniyê jî li hawîrdor di sûrhê de hatibûn avakirin. Kaşekî bilindî lihevhatî jî nav bajarê nizim dirabû û digeha

binê sûrhê (çawa mirov bi rengekî ferehtir di kelehên heyama navîn de dibîne, weke li keleha bi nav û deng, ya Helebê); di dora vî girî de, dibe ku sengerekî ferehî tijî av jî hebû, lê eger wilo be jî, hê em di vekolanên xwe de negehanê. Dereng, di dawiya sê hezar salên b.z. de, xwiya dike ku bajar tev dikeve bin rûdana jibîrkirinê, ji wê jî hew erkê parastinê yê gir dimêne û senger bi ax û kevirên ji avayiyên bajêr, yên hêrivî tê dagirtin. Di parçê, ku me kolayî de, me kavilê embarekê dît, ew ji cihêkî ji hundurê bajêr hatibû dagirtin û bi xitmeke giring hatibû muhrkirin, dibe ku xitma li ser derî be, dema wê jî ji nivê sê hezarê sisiyan yên b.z. ve ye (Destpêka Xanedaniya III).

Ji ber berdewamiya ferehbûna demografi, gerek e bihatana xwiyakirin, ku sûrheke din di wê demê de li derbedrê bajêr hatibû avakirin: di vî warî de lêkolîn ne bi misogerî hatine piştrastkirin jî, lê ferehbûneke ku dora bajêr tev dorpêç dike, tê dîtin. Di her radeyê de bêşik e, ji lêkolînên me û ji lêgerînên li herêma derveyî bajêr, ku ew jî parçekî ava bû ji bajêr, û ku ew jî tevayiya girê bilind ji heyama sê hezarên sisiyan yên b.z. ve ye. Li herêmekê li derveyî bajêr, goristaneke hemdem hate dîtin û tê de jî komeke giranbuha, ya firaxên ji sîramîk û bronz hatine dîtin.

Peykertiraşiya hezarsalên sisiyan b.z.

Di cihêkî şewitî de, hema hinekî li pişt mihraha pûtixanê, me peykerê şêrekî dît. Peyker ji kevn bû û li gor delîlên stratîgrafi ew ji nivê hezar salên sisiyan yên b.z. ve ye. Peykerên şêran di embarên peykerên Sûmeran de tene dîtin, yên ku adetên wan yên hunerî ji heyama şêrê me ne, lê stîlê wan ji hev cuda ye. Sûmeran şêr bi riheke darîçav dineqîşandin, ew rih bêhtir weke berstika cilên heyama navîn bû, û kêr weke pirça ber sînga şêran bû. Gelekî stîl didane çavên şêran, weke ku yên hunermend ti caran şêr nedîbin! Dibe ku şêrê meyî Mozan ne weke yê hevrikê xweyî başûr şahîk be, lê ew ji wan bêhtir weke şêrekî rastî ye. Neqşên pirça sînga şêrê Mozan, tevî ku hinekî gijol e jî, lê ew weke pirça rastî xwiyadike, lep bi xwe jî hatine neqîşandin. Bi gelemperî mirov yekser di şêrê Mozan de tîkelîyê di nav spehîtiya hesan û jîndariyê de dibîne, ku ew tîkelî li derên din, di wê heyamê de kêr bû. Dibe ku bi tenê du şêrên ji Ūrkîş, yên niha li Motropolitan û Louvreyê ne dikarin bibin hempayê şêrê

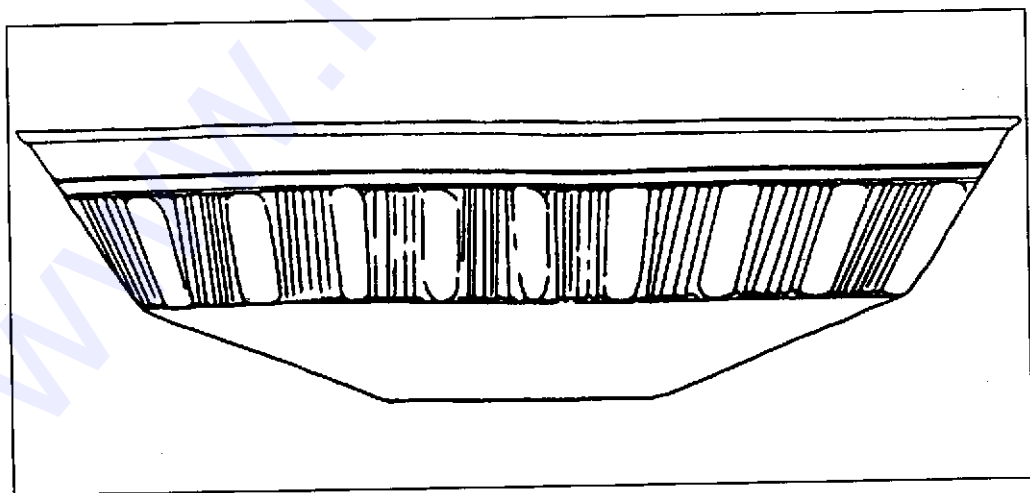

Mozan. Ev şêrên bronzi bi awayekî reyalîtir hatine neqîşandin û bi destên peykertir-şên jêhatîtir hatine çêkirin, lê mirov di wan de şengî û jiyan-dariyê, weke ya di şêrê Mozan, dibîne.

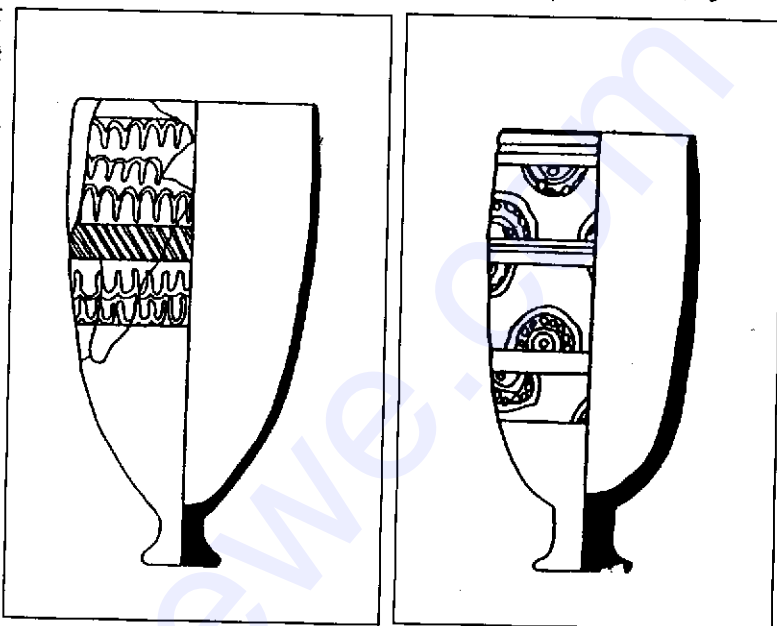
Li herêma pûtxanê ferşekî kevirî hate dîtin, ew ji her dû aliyên ve neqîşandî bû. Li aliyekî wî abîdeyê bi serê xwe, neqîşandineke neaderî hebû, ew komeke lawiran bû, hemû jî di haleta lebatê de bûn. Ev jî cudabûneke tûj di nav mijara lawirên xaçkirî de, yê ji aliyê hunermendên sîmerî li başûr dihatin neqîşandin. Li cem wan lawir ji ber teşeyê xwe giring dihatine dîtin, ji ber vê yekê jî wan ew bi awakî sîmetrî û gelekî bêlîv bi cih dikirin. Di ferşikê me de neqîş ne bi bang, lê bêhtir bi awakî xwezayî hatine çêkirin, ew jî di hêla mirov biheste, ku ew komek ji garana lawiran e.

Bi mijara xwe, aliyê din ji ferşikê hê balkêştir e. Yekî cotkar, haletê wî li pey dewarên cot di dest de ye û kûçikê di ser re hatiye danîn. Cotkar di dawîya dîmenekî de hatiye danîn û li pişt wî cihêkî ferehî vala hatiye hiştin. Ev herêma ferehî vala, xêzên qurçikî, yê ber bi jêr de beldike. Tiştê din jî yê ku di hêla ew bêhtir dramatîkî be, lingê cotkarî jî erdê tê hildan e, ew weke ku ji qurçikê hatibe. Ev berveçûna bi pêş de, bi ling, laş û serê cotkar ber bi pêş ve hê xurtir dibe û lebt di lingên dewêr de jî xwiyadike. Dîmenê ji ferşikê Mozan bi levanîna xwe, gelekî ji hunerê hevrikê xwe li başûr pêşketîtir e, yê ku li ber xwe nedidan lebatê bi awakî wilo dramatîkî bineqîşênin.

Seramîk

Dema sîramîkê pêşî ta yê dawî, ku li Mozan hatine dîtin bi tenê drêjayiya hezar û pênc sed salî dikişene. Sîramîkên herî kevn (destpêka sê hezar salên b.z.) firaxên xweşikî rengê pirteqanî bûn, ew ji hudurû ve neqîşandî bûn (weke ku li jor tê dîtin). Ji ber ku cara pêşî Sir Mallowan ew li taqê kûr, yê pêncan li Nînewa dabûn naskirin, êdî navê Nînevîte V li wan hatibû kirin. Teşeyên pêşî, yê firaxên hatibûne çêkirin, cêr bûn û piyaleyên piçûk bûn, ku dibe ji bona vexwarinê dihatin bikaranîn. Piştî cêrên mezintir dihatin çêkirin, lêbelê êdî ew nema ji wê kîla baş bûn.

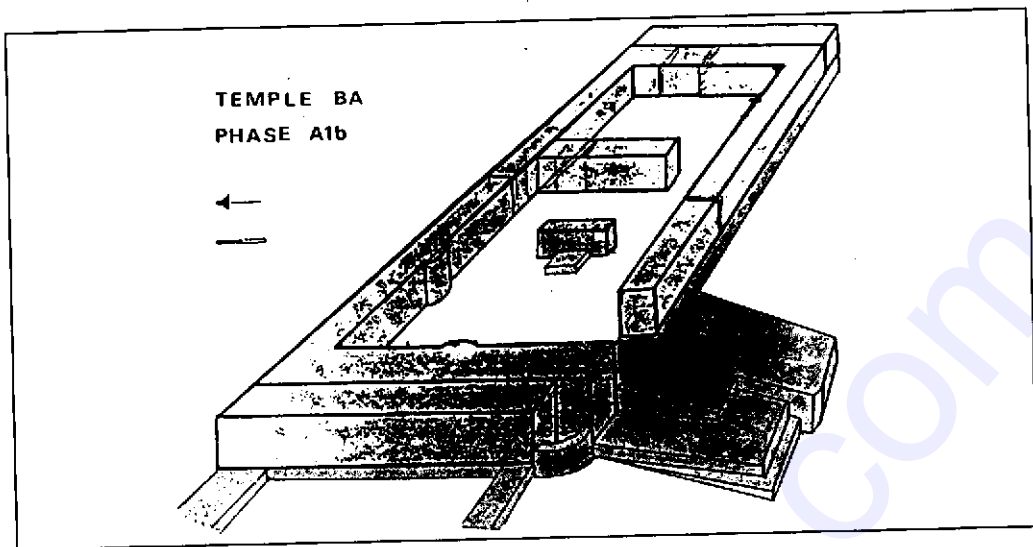

Di dema dawîya Nînevîte V de, berhemekî nû ji sîramîkên gelekî rind dihat çêkirin, ew bi Firaxên madenî bi nav dibûn, ji ber ku bi şewtandina kîlê rengê alavên madenî bi wan diket. Firaxên madenî li vê herêma Xabûr hatine afirandin û pê bazirganî bi bakur û başûr re dihat kirin. Firaxên bi vî rengî li herêmeke fereh têne dîtin. Textlîtekî din ji sîramîk li herêmê bi ferehî tê dîtin, ku êdî navê Firaxên xabûrî lê bûye. Ew textlît digehe destpêka du hezar salên b.z., û ji ber kemberên ferehî ji rengên qaweyî û sorî tarî li dora firaxan, ew hesanî têne naskirin.

Di nav sîramîkên herî dawî de (ji nêzîkî sala 1500 b.z.) piyalên risimandî hene, yê bi navê Firaxên nûzî hatine naskirin û ew gelekî, çi li qesr û qûnaxan û çi li avayiyên cemawerî be, her li bareş û her li baxerbê Mozan jî peyde dibin. Ji ber ku ev heyama dawî ye, ya niştewaniya Mozan, êdî ew nema li herêmê têne dîtin, lê teşeyên wan nazik in û motîvên wan xweser in (li jor xwîya ne) .

Pûtxana şêr (Pûtxana BA)

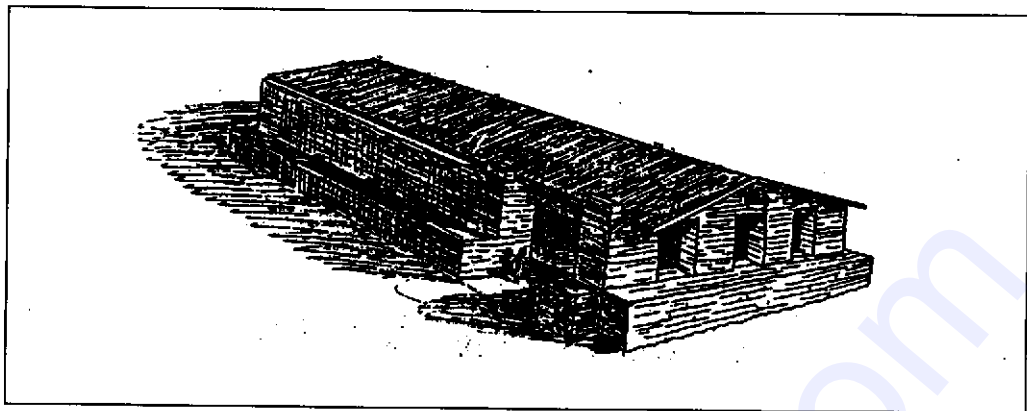
Avayiya sereke di gir de hate vekolan: emê nefermî navê “ Pûtxana şêr“ (nîşana fermî “pûtxana BA“ ye) li gor peykerekî piçûk, yê şêr ku li cihekî bel di hundurê avayiyê de hatibû dîtin, lê bikin. Fazên destpêkî, yê avakirinê (Faza A1a), ku hema bêje bi teva-

yî di vekolînan de hatiye vekirin, mirov dikare bigehêne nivê sê hezar salên b.z. (Destpêka Xanedaniya III di mijara Mezopotamiya de). Ew struktûreke mezin e (15 x 24.5 m), mirov ji başûr di ser rampeke bêdûzan re derbasî wê dibe. Serdananên derbasî eywanê dibûn divabû di rêke gelekî kûr ve herin, hingê bala wan diçû ber bi rexê rastê ve, li wir li cihekî hinekî navendî, lateke mezinî (gîşt 1 x 1.5 m) stûnî hatibû danîn. Xwelî di kortikeke di serê wê de hate dîtin, û cokek jê diherikî nav cêrekî ku di erda xênî de hatibû çandin. Tê gomankirin, ku ew masa pêşkêşkirina goriyan ji xwedê re bû.

Guhertina modelê berê bû sedema avakirina du dîwaran li pey hev, û ber bi dawiya vê eywanê ve. Dîwarê pêşî zirav bû û ji kevir bû, ew yekser li pişt masa goriyan bû, û yê mezin ji kelpîçan bû, û nêzikî dîwarê paş bû. Ev dîwar di şûna perda pişt şanoyê de bûn (faza A1b, li planê binerel!). Peykerê şêr nêzik li banî di nav kavilê dîwêr de hate vedîtin, û dibe ew di pûtxanê de di nav koma peykerên, ku nûneriya payebilindiya xwedê dikirin be. Herdû dîwarên dirêj, yê pûtxanê nêzikî 1.6 metrî stûr in, û herdu-yên kin du caran ji wilo stûrtir in. Dîwar ji kelpîçan hatine avakirin û bingeha wan gehaye latê. Berazên pala dîwaran û bircên anîşkan avayiyê bi hêz dikirin û ev hemû didine xwiya kirin, ku dive di asoyê heyama kevnare de, ew be cihê desthilatdariya bingehî li herêmê. Nêzikî 100 parçên bronzî li herêma pûtxanê hatine dîtin.

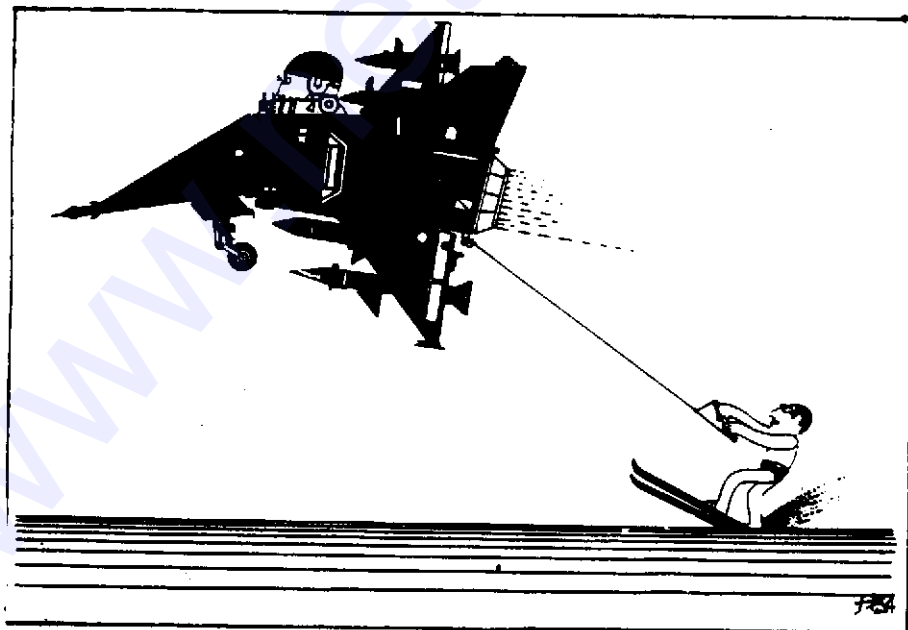
Erê, ne bi gewdê xwe, lê Mozan "Pûtxana şêr" li Sûriyê ji wê heyamê ji yê herî mezin e, ferehiya wê gîşt weke, avayiya Pûtxana D li Ebla û Aussenbau û Steinau I li Chuera ye (dibe ku ew ji weke pûtxanên tîpên atîs bêne hijmartin). Lê di wextê ku pûtxana Ebla li gor stûrbûna dîwarên xwe ji hundurû ve gelekî zirav bû, avayiyên Mozan (dibe ku Chuera jî) ji hundurû ve gelekî fereh bûn (gîşt 9 m fereh). Ev kêşeya avakirina banê xênî derdixe meydanê. Ji nû ve avakirina avayiyê, li gor lêkolînan kûrî

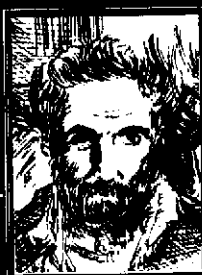

endazyarî, dipejirênin, ku dibe formeke destpêkî, ya banên sêçikî hatibe bikaranîn (çawa li jor tê dîtin).

Sê fazên din, yên avakirîna hatîna naskirin, ya dawî ji heyama Xabûr ve ye (nêzikî 1800 b.z.). Vê yekê kir ku danîna avayîyan bi awakî radîkal were guhertin, dibe ku bi rastî ev be sedema ku êdî ew hê ji dawîya sê hezar salên b.z. ve, hew weke pûtxanê hatibe bikaranîn.

Di vekolînên bi sînor de, çend struktûrên piçûk li herêma bakur û rojhilatê pûtxanê hatîna dîtin, dibe ku, ew bi erkê xwe bi pûtxanê ve girêdayî bin û dibe, ku ne wilo be jî. Li cihekî ji wan, ew ferşikê bi dîmenê cot û cotkar neqîşandî, û yê garana dilivî hatîna dîtin. **D**

Ala Mîdiyan

Ey pêximberê AHORA yê pîrozmend
Ji asîtankên deştan ta banê gerdûn
ji bilî ala ku me ji boyî hetavê li ser

[kupîtka ZAGROS daçikandiye, tu yê nebînî.

Li vir, dê baskên wê, bi bagera rexên zemîna

[ku me dagîrkiribû bêtin libakirin,

dê netewe serên xwe li ber bitewînin,

[neteweyên ku em navên wan nasnakîn,

lê ew me ji ber babelîska bazan dînasîn,

Bazên; ku aso nixumandibûn,

da ku li ser kaviên Aşûr ên ku

li ber simên êrîşa me tar û nar bûbûn, raperin.

Ey pêximberê AHORA!

Tenê,

em radestiya xwe

li beramberî Xwedayê te eşkere dikin,

parastina wî ji me re pêdivî ye,

lewra

dê bi dadana şevê li ser Olimp û

bi rijandina denên me yê bi ser

Gîtara bedewiya Igrîkiyan de, barê me giran neke.

Bî navê AHORA dê jin-keşeyên Dîlfiyê xwe biçemînin

û da ku

werzên wan ên (lehnet lê hatî) bibişkin,

em dê heft serdestên xwedî rûmet bikin bi qurbanên inîrîna wî.

Lê ev giş; dê negihîştî kutayîya xwe ku ne

ji ber gernameya serfiraziye bûya
Gernameya ku ji sernîşîvbûna me yî bahozane dest pê kir
şahîşahiye tirsayî talan dikir
Jinên xwe davên bin lingê mêraniya me
Me guh nedida denên zêr û gencîneyên perestgehan
û ne jî me guh dida qîzên qîz da ku
bejnên serkeftinên me bi gulan bixemilînin..
Afsana Xwedanên wan ên tirsayî
Pût û peykerên ku bi zingezinga qazmeyan diherifin,
zingîna serbilandahiya li erdê
li esmanan rengvedida.
Hemî babetên Xwedanan bi lerz
zigînî werdigirtin, gişan
dergehên razên xwe li ber keştiya hetavê vedikirin
Bi kotekî, xwe li pêşiya AHORA Xwedanê şivanan, diçemandin
û li ser zemîne jî
ala wî, ya bi tenha, wek bazekî
xwe li ser ZAGROS li ba dikir.

Dilbijokiyeke xerab*

Di hejmara *Nûdemê* ya dawî de (hej. 15) li ser şeş nivîskarên "Sovyetî" yên dema Stalîn (O. Mandelstam, V. Mayakovskî, M. Tsvetaya, Gorkî, Î. Babel, Î. Meyerhold) "nivîseke" Suleyman Demir heye. Gava, meriv zeîfî û çewtiyên zimên bide alîkî, nivîs ji alî înfarmasyonê ve gelekî dewlemend e. Bi taybetî li ser terora rejîma Stalîn ya li hember nivîskar û kesên muxalif muxalifên rejîmê, gelek agahdariyên nuh û neînsanî tê de hene ku gava meriv dixwîne meriv ji ber însaniyeta xwe fedî dike. Îcar ji ber ku ev agahdarî hemû belge û raporên arşîva polîs in, (KGB) lema jî bêtir tesîrê li meriv dikin. Ya din, kesên li xwe mukur tîn jî ne kesên muxalif in, ew xwedî û parêzgerê sistemê bi xwe ne. Ev yek jî tesîr û baweriya bi nivîsê zêdetir dike.

Bi weşandina nivîseke wiha bêguman Suleyman Demir karekî pîrr baş û hêja kiriye. Lê li alî din tiştekî xerab û nebaş jî kiriye ku rabûye nivîsa xelkê kiriye ya xwe. Bi gotineke din, nivîs ji wergerandiyê kurdî û wek nivîskarê nivîsê îmza xwe avêtiye binî. Xwezî wiha nekira. Helbet ji alî ehlaqî ve ne raste ku meriv rabe li ked

û xebata xelkê xwedî derkeve û bike malê xwe. Bi ya min ya rast ew bû ku divê wî ne wek nivîskar, lê wek wergêr navê xwe li binê binivîsanda.

Ez dizanim gelek caran dilê meriv dibije hin berhemên lawên bavan, meriv dibêje xwezî ev ya min buya, ya jî min jî kanîbuya tiştê wiha bi mustewa binivîsanda. Ez dilbijokiyeke wiha baş fam dikim, ji ber ku hisekî însanî ye. Lê ev yek nayê wê maneyê ku her dilê tiştê meriv bijyayê merivê rabe bike yê xwe. Ger wiha be her kes dikane bibe nivîskar.

Nivîsa ku Suleyman Demir wek nivîskar îmza xwe avêtiye binî beşek jê ya Bengt Jangfeld û beşek ji ya Arkadij Waxberg e. Nivîs di kovara *Artes* (hej. 4/1994) de bi sernivîsa *Polisarkivet* (Nûçeyên ji arşîva Polîs) hate weşandin. Swêdiya nivîsê bîst rûpel in.

Min "nivîsa"(!) Suleyman Demir û ya kovara *Artes* dan hember hev, tiştê min dît tiştekî ecêb bû, bêtî çend gotinên pêşî û di nav re û hin agahdariyên ensîklopedîk yên li ser şexsan hemû nivîsa *Artes*'ê piştî tercumeyê bûye ya Suleyman Demir. Meriv naxwaze ji çavên xwe bawer bike. Lê nexwestin ya jî bawernekirin ne-

ricê naguherîne, nivîsên B. Jangfeld û A. Waxberg di *Nûdemê* de xwedî guheradine, bûne yên Suleyman Demir. Him jî teqriben bîst rûpel.

Ez tê nagihîştim, însan çawa dikane li hember ked û xebata xelkê hewqasî bê-hurmetiyê bike? Ma ne neheqî ye ku meriv rabe xebata xelkê bike ya xwe? Ka xwedêgiravî em mirovên demokrat, adil û heqşînas bûn û xwedêgiravî me tecawuzî mafê xelkê nedikir? Wer xuyaye ku gava keys di destê me keve em jî dikanin wek gelek kesan devê tevî hawud daqultînin.

Tiştê Suleyman Demir kiriye tiştêkî pirr orjînal e; hetta dikanim bibêjim ku ji dunyayê der e. Wî him li alîkî nivîsa camêran kiriye ya xwe, yanî bi îmza xwe weşandiye û li aliyê din jî bi rengêkî tevlihev gotiye nizamî nivîs ne tercume ye û ne jî ya min e. Helbet ev tişt jî bi zanetî li bin guhê hev xistiye. Qey ji xwe re gotiye, gava rojekê yek rabe li min rexne bigre ezê bi van çend gotinan xwe biparêzim û bibêjim ku ji xwe di nivîsê de min gotibû. Lê bi ya min ev tedbîr jî bi tu hawî barê S. Demir sivik nake. Ji ber ku lixwemukurhatin ne sîc sivik dike û ne jî karakterê hedîsê diguherîne.

Wek tedbîr, li hember rexneyeke muhtemel tiştê S. Demir gotiye ev e:

– Divê ez bêjim ku min nivîs tercume nekirine, lê min ramanên nivîsan tercume kirine. Min ne hemû derxistine, min yên balkêş derxistine. Heta ku ji min hatiye, min raman û naveroka nivîsan neguhertiye. Loma jî ez nikanim bêjim ev nivîs yên min in. Lê hinek tiştên ku min

berê di wî warî de zanibûn, ji bo ku bûyer baştir bîn famkirin, min xistine nav.

Nuha gava nivîs ne tercume be, mana xwe ew e ku ya te ye. Nabe nivîs him ne tercume be û him jî ne ya te be. Wê gavê ya kê ye? Û piştî ku ne ya te ye çima te bi navê xwe weşandiye? Û bi çi heqî?

Diyar e ku S. Demir ji bo bidestxistina argumentên maqûl xwe gelekî êşandiye, lema jî gotiye min ne nivîs lê ramanên wan tercume kirine. Lê ez bi xwe nizanîm "tercuma ramanên nivîsan" tê çi maneyê? Ne nivîs lê ramanên (fîkrên) wan?! Axir li gor îddîayê em dikanin fahm bikin ku nivîs ne tercume ye. Lê ya xerab, di cynî paragrafê de ew bi xwe vê îddîa xwe pûç dike, dibêje "ez nikanim bêjim ev nivîs yên min in."

De werin viya ji hev derxin, nivîs him ne tercume ye û him jî ne ya wî ye, lê dîsan bûye ya wî, çimkî bi îmza wî hatiye weşandin. Nuha rastî ew e ku S. Demir kovar daye ber xwe, beşên kêfa wî jê re hatiye û ew girîng dîne û kanîbûye wergerîne, wergerandiye. Û beşên girîng nedîye ya jî tercuma wan zor bûya di ser re gav kiriye, wernegerandiye. Mesele hewqasî vekiriye.

Tiştêkî din yê ku meriv dibe dunya wiyalî ew e ku gava S. Demir dibêje, ji bo ku bûyer baştir bîn famkirin min hin tiştên xwe kirine nav. Bi rastî ez tê nagihîjim meriv çawa dikane hewqasî basî bifikire. Heval S. Demir piştî ku di vê mustewayê de bi edebiyatê mijûl dibe divê hin usûl, qaîde û prinsîpên "neqilkirinê" bizanibe. Helbet mafê meriv heye ku meriv ji xelkê neqil bike. Lê bi wî şertî ku

gava meriv ji nivîsekê tişteke girt, divê meriv bi zelaliyeke xweşik nîşan bide ku meriv çî û ji ku derê girtiye. Gava ne wiha be, wê gavê hemû kitêb û nivîsên dunyayê dikanin bibin yê mêriv. Hema dilê meriv kîjan nivîs eciband merivê çend gotinên xwe jî di nav ke û bike nivîsa xwe. Lê ne usûl wiha ye û ne jî kes wiha dike. Yan jî bi kêmasî bêyî me kurdan di civateke din de kes wiha nake.

Ne tenê ji alî huqûqî, her wisa ji alî exlaqî ve jî meriv mecbûr e ku tiştê ji xelkê girt bi hawakî xweşik destnîşan bike. Lê S. Demir tu mecbûriyeteke wiha his nekiriye, bi yek îşarateke jî nedaye xuyakirin ku ka kîjan beşên nivîsê "yên wî" ne (!) jê û kîjan jî yê xelkê ne. Û dawiya dawî "yên wî" (!) jî û yê xelkê jî giş bûne yê wî. Esas tu tişteke wî yê muhîm di nav nivîsê de tune ye û nikane hebe jî. Ji ber ku S. Demir ne bi rûsî dizane û ne jî wek wan camêran çûye ketiye arşîva

KGB'ê û hemû belge û raporên polîs tetrîk kirine. Bes xwediyên nivîsa swêdî ev kar kirine. Lê em qebûl bikin ku wî hin tişt lê zêde kirine, ma ne divê ev yek bihata diyarkirin. Ya ev herdu nivîskar sibe bibihîzin ku meqala wan di *Nûdemê* de bûye ya S. Demir, gelo S. Demirê jî wan re çî bibêje? Ez bi xwe meraq dikim.

Ji bo dana ber hev ez kopîya meqala li ser Îsaak Babel û ya Oşîp Mandelstam dişînim. Gava hewce hat dîtin meriv dikane ji wan hin beşan biweşîne. □

*Min dixwest ku ev nivîs di *Nûdemê* de bê weşandin. Ji ber ku nivîsa min rexne kiriye di wir de hatibû weşandin. Lê berepersiyarê *Nûdemê* jî min hin guherandî xwest û min jî ew guherandî qebûl nekirin. Lema jî ez wê di *Dugirê* de diweşînim.

Peyvên xewê

Ji bo Farahmazê

Dengê tirumbêlekê hat • Ez rabûm • Min cigareyek hilgirt • Te xwe zîvirand • Bi dengê textî re min dizanî • Min çeqmaq vêxist • Hinarika memka te ya çepê diyar kir • Porê te lêva te û memka te veşartibû • Min viya bi hêdîkî porê te bi du tiliyan hilgirim • Te destê xwe danî ser çavê xwe: "Li vêderê cigarê mekêşe." • Dengê kenê çend ciwanan ji kuçeya şevê hate guha • Min çeqmaq vemirand: "Serxweş in, bi şevê re hatin hetanî nîvê rê û dê biçin razên hetanî navqeda rojê." • Ez çûm li mitvexê rûniştim • Min cigareyek derxist • Min çeqmaq vêxist • Dengê tirumbêlekê hat • Dayika min got: "Min go belkî bavê te bit, meyt anîn û li heywanê danîn" • Min cigareyek vêxist: "Dengê anîna meytan tarîtiya şevê tarîtir nekir?" • Reyîna segan hatibû guha • Dayika min got: "Ma dixwazin van meytan di hewşê de veşêrin? • Ma ne baştire ku li serê girekî yan jî li binê newalekê?"

Dema ez li mertvexê rûniştibûm û min cigare dikêşa li bîra min nebû lê aniha ku dinivîsim hizir dikim: Ji bo hildana por ji ser hinarika me-mikeke razayî binê newalê çetîre yan jî serê girî • Dengê tirumbêlekê hat • Dar û barên herdû aliyên rê serê xwe li ser milên hevûdû danîbûn • Dema cigareya min xelas bû di hizra min de bû ku diranên xwe bişom • Min bîna xwe ragirt • Dengê xewa te dihat • Li derve,, di navbera darçinarên herdû aliyên rîya terr a li pişt pencerê ba û baran bi hev re dibûrîn • Min got: "Binêre çend ciwan e." • Te serê xwe bilind kir: "Çi?" • Min got: "Ta û çiqulên wan gihiştine hev tēkalyayî-

ne." • Te got: "Lê pir dereng, binêre, li ber têhna hêviya wan qîra cadê jî qelişîye." • Min cigareyek derxist • Te got: "Xwe bide aliyekî tirumbêlek hat." • Tîrsê ez şiyar kirim, destê min girt û ez birim ber pencerê û bi du tiliyên min perde hilda • Dengê bavê min tariyatî qelaşt: "Eger ditîrsî here, eger natîrsî binive." • Şeva hewşa me pir bû ji bêhna pirtûkên şewitî • Dengê tirumbêlekê hat • Di dirêjahiya şevê de û di derzên tariyatîyê de meyt anîn • Meyt terr bûn • Bêhna hilma cilên zindiyên û bêhna birîna laşê terr ê miriyan dihat • Dayika min got: "bavê te got şîrê tîrs û lerzînê nede vî zarokê bê ziman!" Dengê tirumbêlekê hat • Min got: "Dayê ma destê xwe jê re bilind bikim?" • Got: "Kurê min eger min û te nebînin ji bo dîtina destê te jî kor dibin." Deng hat • Bû tirumbêl • Derbas bû û aliyek ji eba reş a dayika min kesk kir • Dûrî me rawestiya • Dayika min got: "Dev jê berde em siwar nabin." • Çîrên paşîn ên tirumbêlê vêdiketin û vedimirîn • Te got: "Hizra çi dikî?" • Min got: "Belkî demeke dî..." • Te got: "Êdî dereng e!" • Ev bîranîn zer bûne yan jî baştir e ku em bibêjin qehweyî bûne, çînkî qehweyî rengê jibîrkirinê ye • Min got: "Lê anîha berf dibare." • Te got: "Sîwana porê xwe ji bîr nekim?" Min got: "Na..." • Lê wê roja ku ez hatim te bibînim berf dibarî, te cilên reş li xwekiribûn, û berçavka reş li ber çavê te sê xuşkên Şexov di destê min de xwê dabûn." • Te got: "Kê ji wan bêtir?" • Min got: "Nizanim, lê min divya çend peyvên ku di dilê min de bûne pizot û min dişewitînin ji te re bibêjim." • Te got: "Çima te negot?" • Min got: "Eger min gotiba te yê çi bersiv bidaba?" • Te got: "Da bibêjim eger alîkariya Şahzadeyî bikim û pizotan derbixim dê Şahzadeyî çi bide min?" • Min got: "Hergav berî em hizir bikin tişt diqewimin." • Te got: "Ev ne bersiva min e." Dengê tirumbêlekê hat • Min cigareya xwe vemirand • Heza dîtina hinarka memika te û hilanîna por ji ser memika razayî dilê min dizî • Ez hatim jûreyê • Min çeqmaq vêxist • Memika te diyar nebû • Ez zivîrîm û min çira vêxist • Tu li wir nebûyî • Min li nivînan nêrî • Şûna serê te li ser balgehê mabû • Li ser balgehê û di nav nivînan de li tayekî porê re geriyam • Min nedî • Min serê xwe li cihê serê te li ser balgehê danî • Bîn jê dihat • Bîna te • Dengê xewa te • Porê te • Dayika min • Hilma cilê zindiya • Birîna laşê meytan • Bîna axê • Baranê • Bîna dengê bavê min • Perdeyê • Tîrsê • Bîna hewşa pir ji pirtûkên şewitî... • Min cigareyek hilgirt • Min viya çeqmaq vêxim • Dengê tirumbêlekê hat..

Uzunname – III

Romaniya romana "TU"-yê

Pîvanên teorî di avakirin û nirxkirina çanda cîhanî de, şûna xwe bi tundî girtiye. Lewra, her nivîskar gerekî nasîn û pêkanîna van pîvanan, li gorî dibistanên çandeyî, dibe. Dibistanên rexneyî jî, li gorî van pîvanan, pergälên nirxkirina her babetekî çandê hene. Roman jî beşê herî gewre ye ji êrîşên rexnegiran re.

Ev jî ji wê hatiye, ku nivîskarê romanê dihingive giştîya jîyanê. Dêmek roman-nivîs, di çavên rexnegêr (xwêner) de lêkolînavanekî civakî ye, dîroknivîs e, filosof e, hozanekî zanistî ye, yan jî ev kes tev e. Lewra bexşanevan e.

Çi romana hebe, li gorî van dîtinan, li ser sê regezên bingeîn (yên realist) ava dibe. Ew jî dem, kes û war (cîh) in. Lê, kêsîmê hunerî û qîlafetê romanê jî rola xwe, di avakirina heyber de, dileyizin. Piştî nasîn û pêkanîna van tiştan (regezan) pêdiviya nivîsandina romanê û naveroکا wê dimîne. Ew jî ew e, ku xwêner

zanibe nivîskar çî dixwaze jê re bêje, çî pêş dike, wî jî çî dîr dike û çî behweriyê dighîne xwêner. Ev tişt jî, di rêya şeweyê nivîskar re xwe diberdine bedena romanê û struktûra avakirina wê diyar dîkin.

Lê mixabin ku çanda kurdî, nemaze beşê romanê, ji zanistiyên nûdemî dîr e, û ne desthilat e ku karibe xwe nêzîkî banên romana cîhanî bike. Wilo jî rexne di vê çerxê de digere. Yek ji sedemên bingeîn ji vê bişûndemayîne ew e, ku kurd di hemî warên siyasî, aborî, civakî, mirovanî û rewşenbîrî de bişûndemayî ne. Loma jî asoyên têgihiştina mirovê Kurd, bi gelemperî, pir nizm e. Vê yekê hiştiye, zirnivîskarên Kurd, weku darkê fisê (fîlîn, tapo) bi ser avê bikevin û li ser pêlan xwe bihejin, tanî pêl wan rojekê bi ser rûyê wan de bavêjin ser sêlaka kenêr.

Rexna kurdî jî, îro roj, li dudilîkê rast tê. Ew jî ew e, ku heyberê kurdî nakeve ber pergälên ti pîvanan. Ji ber ku nivîskarê kurd hîna zimanê xwe, ne tenha xweş

nizane, lê pir qels dizane. Belê, nivîskarê kurd (bêgoman ez jî yek ji wan im) hîna di pêkanîna cînavan de şaş dibe, di navbera nêr û mê de xilmaş dibe, hevokên rast û durust ava nake û nizane pergälên rastnivîsê pêk bîne, lê nivîskar e!!!.

Ji bo ku em pir dirêj nekin û berê tîrên we bi ser xwe de rast nekin, emê li nîrxkirina romana "Tu" vegerin, û hewl bidin ku dîtînin xwe weku xwêner berçav bikin. Nîrxkirina me jî wê di warê avakirina romanê de be. Lewra, em xwe pêwîstî berçavkirina regezên avakirina romanê dibînin.

Forma axaftinê di romana "Tu" de

Gava mirov li bang, gazî û danûstandinê weku parçên axaftinê binêre, mirov pêwîstî nasîna alavên vê axaftinê dibe. Alavên, ku kurd di vî warê de pêk tînin, weku pêşdankên bangê (wa, lo, lo-lo, kuro, lê, lê-lê, keçê) têne berçavkirin. Navên nêr bi pêşdankên (wa, lo, lolo, kuro) ve têne girêdan û di veguhestinê de paşdanka (o) distînin. Navên mê jî bi pêşdankên (wa, lê, lê-lê, keçê) ve têne girêdan û di veguhestinê de paşdanka (ê) distînin.

Dêmek, pêşdanka "ya" ne di gazî, ne di bang û ne jî di axaftina kurdî de, weku alav, nayên pêkanîn, û bikaranîna wê dimîne formeke biyanî. Danerê romana "Tu" bi gaziya "ya kêzê" dest bi axaftina xwe dike û tevna kêsimê romana xwe bi vê destpêkê dihûne. Wilo, birê pêşî bi "Tu" ya kêzê tê hûnandin : "tû ji kû derî hatî", "Tu sax bî", "Tu ne dîl î" û gelek "Tu" yên din. Lê, di birê didiwan de gih ev form dibe "tu" ya nivîskar : "Tu û he-

valên te...", gih jî dimîne ya kêzê : "Tu diçî, tu nabînî, tu dê bazdî..." R.33.

Daner di rûpelên 54-55 de vê formê texepaş dike û dîse li xwe vedigerîne : "Tu wekî kewroşkekî", "Tu li hember polîsê ku li tajiyan diçû", "Tu li ser zik..." û gelek "Tu" yên din pêk tîne. Lê, nivîskar di rûpelê 61 ê de forma bang û gaziye di axaftina xwe de diguhere, gava ev form bi dapîr û kêza wî re dikeve yek çarçevê. Ji dapîra xwe dipirse : "Tu dê îşev jî werî ba min?" û ji kêzaxatîna xwe re dibêje : "Tu pê dizanî,..."

Nivîskar tevna heyberê xwe bi vî rengî dineqîşîne, û bi "Tu dizanî" axaftina pismamê xwe, bi xwe re di zîndanê de bi rûpelin pir dirêj (124-130), dixemilîne. Lê, kela nava wî bi vê formê hînik nabe, loma dîse li xwe vedigere û bi xwe re diaxivê û dibêje : "Tu ji cihê xwe rabûyî", "Tu çûyî", "Tu hatî...", "Tu rûpela yekemîn qulipand" û gelek "Tu" yên din di rûpelên 131-138 an de pêk tîne. Wilo jî ji bîr nake, ku di rûpelê 187 an de "Tu di valahiyek pir fireh de...", "Tu dîsan... hişyar bûyî" û gelek hevokên (axaftinên) bi vî rengî biafirîne, da bi vê rewaniya bêserûber xwe bighîne dawîya romanê.

Bi vî şêweyî daner xwe di nav pêlên "Tu" ya kêzê, dapîr, pismam û "Apo" yên xwe de winda dike, û nema zane avjeniyê bike. Loma axaftinên xwe û qehremanên romana xwe bi cînavê "Tu" ve girê dide, tanî cînavên "Ez" û "Tu" li ba wî di bin yek pergälê re derbas dibin, û bi yek rolê dirabin. Êdî, mirov dikare cînavê "Ez" bi cînavê "Tu" yan jî kesên şûngirên wan, bi hev biguhere, bê ku şêweyê

avakirina romanê bê guhertin.

Ne tenha wilo, lê daner axaftina qehremanên romana xwe bi şeweyekî heyvpeyvîniyî xav û qels jî ava dike.

Di rûpelê 41 ê de, gava "Komîsêr" û polîsên pê re bi "pihêt" li deriyê daner dixin, daner wan nîv seetê li ber derî dihêle (dem jî zivistan e û şev bi baran e), da dêya xwe bi hatina wan agadar bike û jê re bêje: "Ez behwer im polîsin li derî dixin", "Her kesî dibin, ez behwer im, ew dê min jî bibin". "Lê qaxû mekin piştî çend rojan dê min berdîn". Li vê axaftinê naraweste, lê ji dêya xwe dixwaze da "hinek van deran bide hev".

Daner hatina polîsan bê şik dihêle, gava "bi tirkî li ser wan qîriya" û bi fermanî dengê xwe gihande wan "De bisekinîn, me dengê derî bihîst, ez im têml...".

Di rûpelê 42 an de bi ser ku daner komîsar bi deng, bi reng û qilafet nas dike, "Lê rast, hûn kê ne?" ji wan dipirse. Hingê, komîsar bêçare dimîne, û xwe bi "Ez ez im", "Ev jî hevalên min in" dide nasîn.

Bi vê rûdariyê daner nahêle komîsar û polîsên pê re, yên ku piştî "seet 2.43" sibihê nîv seetê li ber derî di bin baranê de mayî, ji kirasên xwe dernakevin, lê dihêle ku "peyvîna wî (ya komîsar), normal" bimîne, da rê bi gotina "De baş e, ez dê bi we re werim" bide xwe. Qey daner nîzane, yan jî xwe nebihîstî dike, ku avakirina vê hevoka dawî di forma bersivdana lavakirinekê de tê, û bi merbendiyekê ve (şert) tê girêdan!. Wilo jî, bi vê avakirinê, polîsan bihnferêh û mirovan berçav dike. Ji ber ew polîsê serdest (guren inqî-

laba Everin), ku berê sibihê bi "pihêt" li deriyê tawankarekî bixe û erkên wî biser-malêdegirtin be, wê axaftina wî ne "normal" be, û wê vê hevpeyvîna dirêj, di bin baranê de, li ber derî, neke. Û wê agadarkirina tawankar bi gotina "tû pê ne hesiyayî çi guhertin bûne?" R.43 neke barê xwe û pêwîstiya wê nabîne.

Daner komîsarê xwe di rûpelê 49 an de diberde nava pirtûkxana xwe û diwana Lorka dixê nav destên wî, pê dide xwendin û dihêle "we qet li ser ezmên marên zer dîtine?" di rûpelê 50 î de bêje. Daner vê pirsê ji nav lêvên komîsar derdixe, da rê ji xwe re veke û bi fermanî şîretekekê lê bike û bêje "Mîrze komîsêr de bes e! Ev çend jî nabe, tu ne mecbûr î, ku ji bo her tiştekî bipeyivî, baweriya xwe bibêjî". R. 50.

Bi vî rengî daner perda evrayiyê (qudsiyetê) berdide ser axaftinê di malê de û wan "normal" berçav dike. Lê, ku dighe derve ba "jîpê" ev perda evrayiyê diqete, loma komîsar yekser fermanê dide polîsên xwe "De zû lê siwar bin, vî segbavî pir wextê me girt". R. 54. Yan jî "segbav hîn dipeyivî!... Lê bidin... Lêdin". R. 55.

Êdî, bi gunêh û bê gunêh daner her gav û her kêlî lêdanê dixwe!. Ev şeweyê axaftinê, di rûpelê 92 an de, tê guhertin û bi renegekî hîn xavtir ava dibe, gava daner "Di ser Hakîm de qîriya" û bi "hêrs" jê re got, "Çawan dibe? Çawan tu bêt tu pirs û pirsyarî biryara girtina min didî? Tu henek dikî, ne wisan?". Daner di romana xwe de dibêje, ku gelek zargotinên kurdî kom kiribûn. Lê diyar e ku ya dibêje (Henek li K. romiyan nabin) ne ni-

vîsiye. Gerek e daner, ew rewşenbîr û siyasiyê kurd xweş zanîba, ku ev ne henek in, lê henek pê kirin in. Loma jî "Hakîm" bersiveke sar dixe destê danerê romana "Tu" de, gava dibêje "Naxêr, rast e. Ji îro û pê de tu girtî yî" R. 93. Lê berxwedan jiyana e. Loma, tawankarê li hember "Hakîm" hewl dide, ku hakimê xwe bi yasayên dewleta Tirkî naskirin bide, gava jê re dibêje "Ev kir û kirdeyên te, li gorî qanûnên we jî şaş in". Hakim jî bi xwînsarî lê vedigerîne "Fermo derkeve, bila xwedê bi te re be". r.93.

Danerê romana "Tu" di gerînek û di nav pêlên axaftinê de gêj dibe, tanî xwe di şeweyê axaftinê de – dighîne pêpelûkeke herî nizim, gava pirseke zarokî ji "hevalê kêleka xwe" di zîndanê de dike, "Keko, ev nan çima wisan hişk e?". R. 131.

Bi vî awayî astengên danûstandinê di romana "Tu" de bê jimar in. Lê daner xwas di ser stirî, xîp û keleman re baz dide, bê ku êş û janê hest bike.

Dem di romana "Tu" de

Dema romanî, li gorî pergalên romannivîsê, dibe du beş. Beşek bi dema buhûrî ve tê girêdan, ku têbîrên nivîskar in, û xwe di rêya nava wî ve dide der. Beşek jî bi dema niha ve tê girêdan, û bi bûyerên ku dibine bingeşên tevna avakirinê tê pêçan. Ew jî pelandinên derveyî nava wî ne. Dema nivîsandin, xwendin û axaftinê jî dibe parek ji vî beşî, û li ser dema romanê tê hesabkirin.

Lê, nivîskarê me dema avakirina romana "Tu" ne bi huşyarî, li serpêhatî, têbîr

û bûyerên romanê belav dike. Loma di navbera dema buhûrî û ya niha de tar û mar dibe. Êdî dema real û ya monoloj li ba wî nayên sînorkirin. Wî jî ne guhdide nivîsandinê, ne ya xwendinê û ne jî ya axaftinê. Loma, ne tenha xwe tar û mar dike, lê xwêner jî bi xwe re şaş dike, tanî dema xwendina romanê li ba wî vedizîle û dirêj dibe. Nivîskarê romana "Tu", di rûpelê 39 an de, demeke kenarkirî dide dest xwêner. Belê, "Dema deriyê we yê derva pihet lêket... saet 2.43 bû". Lê mixabin, ku daner nikare vê dema xwe bi bûyerên romanê re çareser bike, gava 16 rûpelan bi xumandina polîsan li malê didagire bê ku li wan bibe sibeh. Wî, demê jî ba xwe dirawestîne, bûyerê real divezîline û qul qewêrên malê tevan bi polîsan re xum dike. Ne tenha wî, lê bi wan re dikeve guftûgoyên jar û pûç de, da bi xwêner bide zanîn ku "Rilke, Conrad, Joyce, Tolstoy, Dickens, Mann, Kawawîs, Lawrence, Faulkner, Gary, Hayyam, Derwîş, Woolf û yên din..." govend li pirtûkxana wî girêdabûn. Êdî, vê dema vezîlandî, ne jî xwe re, ne jî ji xwêner re dike problêm. Lê dîse baş e ku navên nivîskarên li pirtûkxana Melekî ya Stockholmê tev nenivîsîn!

Li vê yekê jî naraweste, lê "Komîsêr" dixe nav pirtûkan û dihêle yek bi yek rahêje wan û pel bi pel wan biqulipîne. Dilê nivîskarê me wî jî hînik nabe, tanî dihêle ku "Mîrze komîsar" pirtûkeke "Lorca" bixwîne û "Rêzên şîrê ji hev..." bixîne. Wî jî "Çexov" dixe nav destên mîrzayê xwe de, da wî li ser "nîzama bolşevîkî ..." û "serekê sor Lenîn..." biavivî-

ne. Nivîskarê me, bi vê xwînsariyê, reşmê li demê dixê û wê gem dike, da xwe bi armanca xwe bighîne, da helbesteke "bi destnivîsa..." kurdî di nav destên komîsêr xîne û kêfa wî li xwe bîne, da çarê ji negirtina xwe re nehêle. Lê, bi dilaramî doza komîsêr bi xwendina vê helbestê bi cih nayîne, û "tika dikim, niha ne wexta van tiştan e" lê vedigerîne. Êdî, piştî axaftîneke dûdirêj bi dê, xwîşk û birayên xwe re, dema bûyer bi fermana xwe çareser dike, gava ji polîsan re dibêje "Fermo em herin". Bi ser vê tevî de hîna dem dimîne "şeva tarî û bêkes", lê dêya wî ji bîr nake di vê şeva bi baran de "wê ava satila ku di destan de bû li pey" birijîne!!!

Nivîskarê me, di rûpelê 111 an de, xwe û bûyerên romanê ji terz û endazên kenarkirina dema girtîxanê azad dike. Wîlo, ew û pismamê xwe "Li dora masê he-ta saet 23.30 ê şevê rûniştin, paşê rabûn". Lê ne rabûn da bikevin xewê de!. Belê, rabû da 8 rûpelan ji romana xwe bi lebt, ger û tevgera xwe di zîndanê de dagire, bê ku guh bide pergälên pêkanîna demê di avakirina heyber de, bê ku yasayên girtîxanê di sînorkirina dema bûyerê de rola xwe bileyize. Wîlo jî, bê ku guh bide dema nivîsandin û xwendinê.

Bi vî awayî, ew û pismamê xwe gereke zîdannasîna dikin û "ji qoxîşa divemîn dest pê" dikin. Pismamê wî "qoxîşan" û fesal û awayê jiyanê di wan de, "avdestxanê" û jimara parçên wê, "cihê xwe şûştinê" û awayê xweşûştinê, cihê "Kinc" şûştinê û pergälên Kincşûştinê, "aşxanê" û pergälên kar û xwarinê tê de, û dawî "be-xçê" girtîxanê ji mihvanê xwe re pesin di-

de, da pişt re wî bibe ser textê xwe û "pî-jamên" xwe, "destmalê", "derpî", "kiras" û "şimikan" jî dide wî û berê wî bi şûn de dide, da here xwe bişo. Mihvan jî (girtiyê nû, nivîskarê romanê) nemerdî nake û berê xwe dide "avdestxanê". Li wir dirûne û "avdesta xwe" dike. Pişt re diçe, xwe û kincên xwe dişo. Wîlo, dema bûyerê diraweste, lê ev bûyera real berdewam dibe, da ji nû ve girtiyê me (daner) vegere ber sobê û xwe ziwa bike!. Li wir demeke dirêj dirûne û silavên girtiyan vedigerîne. Piştî vê tevî bûyer berdewam dike, da du polîsên nobedar û sê kesên girtî bike dost û heval û wan li dora soba "aşxanê" bide rûnandin, û wîlo jî yekî girtî bîne şevbuhêrka xwe, da bikevin girtûgoyên jiyanê de. Bi vî rengî, dema bê rol û bê çare dimîne, lê bûyer bi gotina "li min bibore, xewa min têt..." nema berdewam dibê!.

Ev bûyer bi demeke real ve tê girêdan, ne bi dema monolojê ve. Dêmek, li gorî vê avakirinê, gerek e roj li qehremanê romanê (daner) derkeve, eger roj ji çerxa xwe derneketibe!. Bi vî rengî jî peyva "zîndanê" bê wate dimîne û avakirina bûyerê, di romanê de, bê sîd xwe belû dike.

Mîrov dikare bê fedîbûn bêje, ku têbîrên nivîskarê me, di romanê de, aso û banê têgihiştinên wî berçav dikin. Ew têgihiştinên ku dema rola xwe di avakirina wan de naleyize. Loma roman, di gelek waran de, xwe ji avakirineke realîzmî berfantaziyê ve dikşîne. Qehremanê romana "Tu" (daner) zaroktiya xwe, di rûpelên 60-61 ê de, bi bîra xwe tîne, û wan xew-

nên ku di wan de "mîsas, şûr, mertal, tîr û kevane "xwe" li ser piştê hespê" xwe "yê merd" dikirin, tîne ber çavên xwe, da bikeve "nav koma cinawîr, pîrhevok, şeytan û fêşadan" û bêje ku "Min zora wan dibir,..., û ew jî welatê xwe dûr dixistin".

Bi vî rengî ne tenha rol jî dema real re namîne, lê roman bi şêweyekî fantazî xwe ber bi avakirineke çewt de dikşîne. Wîlo, dem di formûlekirina WELÊT û pîrhevokan de, li ba daner, dibe yek. Gelo, zaroka ku şer bi "Cinawîran re bike", "welatê" xwe di çi çarçeva têgihiştinê de dinase?. Erê, têgihiştina wata bêjeya "WELAT" bi pêşketina demê ve tê girêdan. Ew pêşketina ku zarokê jî warê nebîreweriyê diguhêze warê bîreweriyê. Dêmek, gerek e dem wê zarokê mezin bike da "welat" şûna xwe di hişê wê de bi wata xwe ya durust bistîne. Eger zarok, di demê de zarok bimîne, bila welatê wê jî mala wê, gundê wê, tara wê bimîne. Hinga dem şûna xwe bi rewani di heyber de digre û rîsê tevna avakirina romanê rast û çê tê hûnandin.

Daner "Apo" yê xwe, weku qehremanekî romanê, jîr, zane û bêhempa berçav dike. Wî di sala 1972 an de (sala zîndankirina daner) 70 ê salî dide nasîn (di r. 145 de jî 73 ê salî ye). Rengê wê avakirinê, çi demane be, çi kesane be, di romanê de rewşeke normal distîne, gava di mercên avakirineke durust de bimeşe. Lê, mixabin ku nivîskarê me, di rûpelê 139 an de dema serpêhatiya xwe (1972) tevî dema têbîran dike, û di vê şaşiyê de kirasekî bê bestik li têgihiştinên xwe yên civakî, siyasî û dîrokî dike. Belê, ne bêbextiyê bi

xwe dike, lê bi pepûkî xwe diberde nava demê. Ji ber da "Apo" yê xwe di çav xwêner de nîrxdar û bîrkêş bide pêş, di hêla ku "wî 50 sal bi dewleta Tirkî re şer kiriye" jî "Apo" re bibe ala kurdewariyê, bibe nîşana têgihiştin û mafnasiya mirovan. Wîlo, daner "Apo" yê xwe bi xama xwe, ne bi hişê xwe, ava dike, tanî xwe di gerîneka dema avakirina romanê de wer dike, û tê de sergom diçe.

Belê, salbûna "Apo" di demeke normal de dibe 1902 (sala 1972 temenê wî 70 sal bû). Lê, daner li vê yekê naraweste, gava jiyana xwe û ya "Apo" di demeke dîrokî de, bi hevoka "50 sal... şer kiriye" kenar dike. Êdî, eger "Apo" bi zikmakî jî ketibe şer de, salbûna wî dibe 1882 (ji ber serhildana Agrî - 1932 - di dema "Apo" de ya dawî bû) [Serhildanên Sasûsnê, Dêrsimê jî xwe gihandine salên 1936 û 1937an]. Li gorî vê pîvanê, salbûna daner jî ne 1953 dimîne, lê dibe 1933 (ji ber ku "Apo" bi 51 salê jî daner mezintire). Dêmek, nivîskarê romana "Tu", berî bê dinê bi bîst salan girtiyê zîndanê bû!! Ev rengê bêserûberiya demê di romanê de, eger ne bi gélitî û xepebûna daner ve girêdayî be, jî fantazy a jî derbas dibe!!

Kes di romana "Tu" de

Kesên ku daner heyberê romana "Tu" bi wan dihûne pir in. Rolên wan di avakirina romanê de cuda ne, û erkên wan jî di lêkirina bûyeran de başçe ne. Wîlo, qehremanên romana "Tu" gel, girtiyên girtîxanê, desthilatên Mîriya Tirkî, daner û kêzaxtûnê ne. Ew jî li du celebên par ve dibin. Celebek bindest e, lê di dîtinên

daner de, berxwedanê dike û roleke postîv di avakirina heyber de dileyize. Yek jî serdeste rola negatîv bi xwe digre. Daner jî, li gorî jîrbûn û zanebûna xwe, wan bi lebt û tevger dike, û heyberê xwe bi dîtî û livandina wan ava dike û hewl dide ku vê avakirinê bi pergalên romanî bi kiras bike. Lê, tanî çi pileyê xwe bi armanca xwe dighîne, dimîne ji behweriyên xwêner re. Me jî di vî warî de, weku xwênerêkî, nerînek heye. Nerîna me jî bi kurtî ew e, ku daner bi dev û lêvên xwe qehremanên romanê ava dike, û rola demê di vê avakirinê de nahêle. Loma qehremanên romanê di bin yek pileya têgihîştinê re derbas dibin. Erê nav pir in, lê zîlan her dimêne kesek. Ew jî daner e. Ji bo em vê nerîna xwe jî bi rewanî raxin, emê axaftineke rû li rû bi kesên romana "Tu" re vekin.

Daner

Daner di rêya bûyer û serpehatiyên xwe re, di rêya dîtî û têgihîştinên xwe re û di rêya behwerî û ramanên xwe re dibe zîlana berhemê xwe. Loma, rola kesê zîlanger, di romana "Tu" de bi xwe digre. Wilo, xwe dike padîşah, û qehremanên romanê ji xwe re dike navmalî. Êdî xwe desthilat dibîne, ku wan li gorî bîr û behweriyên xwe bilivîne, li gorî dîtî û têgihîştinên xwe bi xîfîne û li gorî asoyên hiş û ramanên xwe bi lebt, tevger û pîş bike. Belê, Kurdan gotiye : "Etar ji xurcika xwe xeber dide". Vêce gelo, çi di xurcika M. Uzun de heye, ku ji xwêneran re, li ser mafûra romana "Tu", diraxe?. Bersiva vê pîrsê jî bi giştiya lêkolînê re belê dibe.

Bo vê yekê jî gerek e em şevêkê li civata romana "Tu" rûnin û kesên wê jî ji nêzîk ve nas bikin. Nivîskarê me, berî her kesî, qehremanê bêhempa ye di romana xwe de, û kesên romanê wek alavên dûmahîya xwe li dora xwe dicivîne. Wilo, daner di rêya têbîran re dergehê romana "Tu" ji Kêzaxatûna xwe re vedike, da xwênerê xwe bi şeweyê avakirina romanê serwest bike.

M. Uzun xwênerê xwe bi çewtiyeke gewre di derheqê folklorê kurdî de serwest dike, gava di rûpelê heştan de (8) kêzaxatûna xwe bi "Heywaneke bi xof, gemarî û xirab" pesin dike. Belê, qey daner nizane, yan jî hest nake, ku (Kêza Kêzaxatûn, xwedya şimka reqreqûn, xwedya şara pitpitûn, xwedya krasê geretûn...) di vî pesnê folklorî de, bi xeml û spehîtaya xwe navdar e, û ne tenha di çav zarokan de, lê wilo jî di çav mezinan de xweşik, paqij û dilovan e!!

Xatûna kêzikan jî, di folklorê kurdî de, kêzika zêrîn e. Ev kêzik pir xweşik û paqij e (perên wê qesebok in û warê wê darika Tehliyê ye), loma bi zarokê şejinxweş e. Dilovaniya wê jî ji mijûliya zarokê pê re hatiye gava wê li ser piştê dideyne û bi teptipandin (Kêzika zêrîn qoplanî moplanî...) bi awazekî şêrîn jê re dibêje û doza xwequlipandinê lê dike. Hinga kêzê perên zêrîn vedike û xwe di ser serê xwe re gêr dike. Loma "Kêzaxatûn" ê di hişê zarokê de wêneyekî pir delal dimîne.

M. Uzun ji derdên îşkencê û tenhabûna li zîndanê dixwaze kul û êşên xwe ji hevalbendekî re bêje. Loma "kêzikeke biçûk û reş" R.218 dike hevalzîndana xwe.

Lê, di zîndanê de jî vê hevalê cêrî dibîne, gava "qesra" wê dibe ew "dembolê mîzê" yê ku "ji bîhnê firnikên bîvila (daner) xetîmî" R. 36.

Wilo, daner xwe desthilat dibîne, ku hevalzîndana xwe di zîndanê de bixe zîndanê. Erê, daner dibe (qelsê bi ser de ketî), gava bi ser dîlîtiya xwe de û di cihê dîlîtiyê de moreke bêguneh dike dîla xwe. Ma ka mirovaniya ji vê payebilindtir?!!

Kêzê

Çawa be, kêzê dimîne ew mora ku avakirina hunerî ya romana "Tu" pê ve tê girêdan û, bi daner re, dibe hevalpişka zîlana romanê, gava dibe alava wî di hûnandina monolojê de. Lê, ev kêza dîl, ya ku di "dembolê mîzê" de hatî zîndankirin, dijraberiyeke beloq dixê wê avakirina hunerî de. Wilo, çîka huner bi vê avakirinê divemire û tox û sar dibe, ji ber ku monoloj li ba her mirovekî wilo jî li ba her danerekî, ew axaftina dûrî akamên pêlêkirin û perçiqandina serdestiyê ye, loma bi rola axaftina herî serbest û serfiraz dirabe, û dibe neynika hemî dîtin û behweriyên ku bê tirs û kontrol têne raxistin.

Gelo, ji wê girantir heye, ku mirov di nava xwe de vemirî be, ku çîkek germî di nav wê tirafa nava mirov de ne mabe?! Ango, mirov bi xwebîr û behweriyên xwe bixe rîka (rekih) dîlîtiyê û derî li wan dade. Ne tenha wilo, lê bi ser de jî, pesnê xwedîlîkirinê bide?!

Bi vî rengî nivîskarê romana "Tu" ne tenha weku kes (gewd) di warê beolojî de dîl dikeve, lê weku can jî (monoloj – kê-

zê) xwe bi qeyd û bendên dîlîtiyê girêdide, gava bi vî şeweyî rola "Kêzê" di avakirina hunerî ya romanê de çareser dike. Li vir pîrsek tê meydane. Ew jî ewe, ku bê hebûna vê hevalpişka daner di zîlana heyber de, wê çawa roman, bi vî şeweyî, hatiba avakirin?. Bersiv jî pir asane. Lê, emê bersiva xwe di deryê ramanên romana "Tu" de berçav bikin.

Apo

M. Uzun rola wî kesê di xebat, bûyer û serpêhatiyên dîrokê de piçpiçî dispêre "Apo" yê xwe. Loma, wî weku kesekî bîrkêş, nîrxdar, cengbaz û şehlewend ava dike. Erê, nivîskar qehremanê romanê bi xama xwe ava dike. Lê, gelo xwêner jî vî qehremanî weku daner dibîne?

Da em gelekî dûr neçin, û di nav rê û şivîlkên mējûyê de, di nav wan rûpelên zer û kevnar de xwe winda nekin, emê xwe û we hinekî vehesînin.

Dibêjin, piştî keşayê dêra gundekî siryanî kal bû, yekî xort kete şûna wî de. Bi hatina keşayê xort re, gundiyan hin bi hin xwe ji dêrê vedan. Keşayê nû gilihê xwe bi vê rewşê gihande ber destên yê kal. Kalo jî şîret li xorto kir û got :

— Tu gundiyan agadar bike, ku yekşema bê wê keşayê kevn wa'zan bike. Ezê di wa'zên xwe de, te bi wan şêrîn bikim, paşê gotinê bidim te. Lê, tu jî gulpekê vexwe, da bê fedî tu wa'zên xwe bikî.

Yekşem hat. Xorto bi ya kalo kir, lê ji gulpekê derbas kir. Wilo, piştî wa'zên xwe qedandin, limêja xwe kirin û ji hev bela bûn, keşayê xort ji yê kal pirsî :

— Wa'zên min çawa bûn?.

— Pir xweş te got. Ma te nedît, çawa dêra li devdevka mişt limêja xwe bi kêf û şahî kirin.

— Ti şaşî bi min re derbas nebûn?.

— Hebûn lê ne yên gotinê ne.

— Çi bûn?... Da ez di pêş de wan ve-negerînim.

— Tenha sê şaşiyên biçûk bûn.

— Çi bûn?

— Ya pêşî, xwedê Îsayê Nûranî li Bêt Lehim daye, ne li Bêt Mîrî[Navê gundê keşayê xort e], weku te gotî. Ya didiwa, Îsayê Nûranî kurê Mêrema Bêguneh e, ne kurê dêlika Mêremê ye, weku te gotî. Ya sisiya jî, Îsayê Nûranî gotiye werin ba min, da ez gunehên we xîş bikin, ne yê neyê ba min ezê di dêya wan...m, weku te gotî.

Şaşiyên daner jî, di avakirina "Apo" yê wî de, ne yên gotinê ne, pir biçûk in. Ji ber ku:

1. "Apo" "Qet tirkî nizane" R.122, lê ew e "Kesê ku cara yekemîn li Tirkîyê elfaba kurdî nivîsand... R. 122".

Emê vê şaşiya biçûk bi du pirsan bisi-pêrin xwêner. Ya pêşî :

— Gelo, ev qehremanê di dîroka kurdî siyasî û wêjeyî de navdar kî ye, ku sala 1972 an bi M. Uzun re hatî zîndankirin?!

Pirsa din jî:

— Gelo, mirovê ti zimanên cîhanî, û wilo jî yê mîriya xwe bi xwendin û nivîsandin nizanibe, çawa bi vê gêlîtiya xwe dikare "elfaba" ya zimanekî deyne?!

2. "Apo", ev rewşenbîrê gewre, di rêya M. Uzun re (weku wergêr) giftûgoyê bi "Sosyologê Tirk" re vedike û ji wergêrê xwe re dibêje "Ez tiştê Mamoste dibêje

baş fam nakim. Lê, Mamoste herçî dibê-je rast e". R.159.

Ev behwerîpêanîna bi koranî (ji ber ku "Apo" ne zimanê "sosyoloj" dizane, ne jî berhemên wî bi ti zimanên din xwendine) nîşana çî ye li ba daner?! Li ba daner nîşana çî be, li ba xwêner dimîne ya gêlîtî û saltgîrîyê.

3. Ev "Apo" yê ku "50 sal bi dewleta Tirkîyê re şer kiriye" bi dilpakîke bê sî-nor dibêje "Kumandar", "Lawo, xortên me berdin û çî cezayên wan hene, hemû-yan bidin min". R.146.

Ma ev peyva xav û kelê gerek e ji devê cengbaz û rewşenbîrêkî weku "Apo" yê daner derkeve, eger ev axaftin ne ya da-ner be, ku bi dev û lêvên qehremanên ro-mana xwe xeber dide?!!

Bi vî rengî "Apo" dibe ne ew kesê ku di demê de siqa bûyî, ne ew kesê ku demê ew ava kirî, lê dimîne ew qehremanê ku xama romannivîs, li gorî asoyên dîtin û rêgihîştinên xwe, ava kirî. Êdî "Apo" na-be bîrkêş, rewşenbîr û zîrekê gelê xwe, lê van pesnan تنها di çav nivîskar de distî-ne.

Sosyolog

M.Uzun civata qehremanên romana xwe bi anîna "sosyolog" êkî tirk xweş dike, da wî jî di çavên xwêner de biçûk diyar bi-ke. Êdî, daner dibe serek û serkêşê vê ci-vatê, û nema kesî tîne qama xwe. Leto [Letoyê şexoyê Nado, mitirb û komîkekî bi nav û deng bû; li herêma Cezîrê, li Tirbespiyê dirûnişt] digot: bereketa her tiştî di destên Xwedê de ye, lê ya dêw di destên dêya min de ye.

Belê, çi ne di destên daner de be, rol û pesnên kesên romanê di destên daner de ne. Û di nav lepên wî de weku guloka hevîr in. Bixwaze wan pan dike, dirêj dike, hişk dike, nerm dike. Bixwaze wan dike nan, dike nanik, dike kulorîk. Bixwaze wan dipije, wan xav dihêle, wan dike pato. Bixwaze jî şor dike, kelê dihêle, bê tam dike. Lê çawa bin, dimînin nanê mewlida romana "Tu", û di tenûra danerê wê de tene çekirin.

Çilo, pepûkê "Sosyolog" ê tirk bûye piçek ji guloka hevîrê daner, êdî ev bextreşîya wî ye!

Belê, bextreşîya wî ye, gava M. Uzun wî bivênevê dike, ku ji ser cihê xwe rabe û here "du dosiyên stûr..." R. 159 di bin çengê xwe de bîne, da behweriyên daner bi gotinên xwe, di pirsê kurdî de bîne.

Sosyologê tirk bi vê neçariyê "dosiya yekemîn" diqulipîne, da "statîstîkên" bi xêr û bêra Kurdistanê ve girêdayî pêş daner bike û jê re bêje "welatê we dewlemend e, lê bindest e". R.160.

Wilo, M. Uzun dihêle ku ev "Sosyologê tirk", yê ku ji ber nivîsandinên xwe, yên li ser pirsê kurdî, hatî girtin, pirtûkxana xwe (di nav de jî ew lêkolînên li ser pirsê kurdî) ji unîversîtê biguhêze girtîxanê. Li gor vê pîvanê, polîsan pirtûkên daner jî ne "dîl kirin", lê "di nav çarşefa sipî de". R. 51 ji pirtûkxana malê guhestin pirtûkxana girtîxanê!!

Hemberî avakirineke kesane bi vî rengî mirov lal dimîne, û tenha dikare di dilê xwe de bêje, ku ev zîndanên Tirkstanê ne, ne yên Stockholmê ne, da yê girtî desthilat be ku nivîsandinên xwe, yên li

ser wan hatî tawankirin, bi xwe re biguhêze pirtûkxana xwe di girtîxanê de!!

Daner bi vî awayê nedurust kesên romana xwe li gorî asoyên têgihiştinên xwe ava dike. Loma ev "Sosyologê" jî, zanyar û rewşenbîrê gewre jî, di çavên xwêner de, pepûk dimîne.

Pismam

Daner pêvî van kesan, di girtîxanê de, "Pismamê" xwe jî dike alavek, da bibe kopalê wî û xwe di rojên pêşî de bispêre ser. Wilo, bi "pismamê" xwe zîndanê xum dike, girtiyan nas dike, û pêwîstiyên xwe ji çek, text, pênivîs û defteran pêk tîne, bê ku ti rolên din bispêre vî kesê ku ew jî di ber pirsê kurdî de hatye zîndan-kirin.

Rola civakê di avakirina romana "Tu" de

Bi ser ku me ev sernav daniye jî, lê ne şûngirtiye. Ya rast ew e, rola daner di avakirina civaka kurdî de!! Ev seyrnîşan jî hatine danîn, ji ber ku daner kirasekî bê bestik li civaka kurdî dike, gava vê civakê weku dixwaze dihêrivîne, weku di hişê xwe de li hev tîne berçav dike û li gorî fantaziya xwe ava dike. Daner di rûpelê 13 an de dibêje, ku "Rûniştevanên bajêr hemû xwedî rezekî bûn" û "Her rez ji hezar an du hezar mewan pêk dihat". Bajar çiqasî biçûk be jî, li gorî normên şarvaniyê deh hezar (10 000) mal vedihe-wîne. Eger serê malê (li bajarê M. Uzun) hezar û pêncsed mewan di zik hev de hebin, mewan bajarvaniyên daner dibine pazdeh milyon (15 000 000) mewan. Eger

hezar mêtew jî di her hektarekî de hebe, erda bi rez dibe pazdeh hezar (15 000) hektar. Ma nivîskarê me dikare vê panavê bîne ber çavên xwe, û di hişê xwe de sînor bike?! Ne tenha wilo, lê bajarê ku tenha bi werzvanîyê mijûl bibe, êdî ne bajar e. Dêmek ev civaka ku bi ti kardestan ji werzvanîyê pê ve nizane civakeke gêl û kewden e (ji ber fabrîkên çêkirina şîranîyên ji tirî jî, weku daner dibêje "beraş in") !!! Ma civaka kurdî, bi kêmanî di bajaran de, ji dil wilo ye?! Eger wilo be, çawa nivîskarê me yê nozdeh salî, yê hîna xwendevanê lîsê, eger ne yê sinîfêkî kêmtir be, karîbû "Rilke, Conrad, Joyce, Tolstoy, Dickens, Mann, Kawabata, Lawrence, Faulkner, Gary, Heyman, Derwis, Woolf û yên din...R. 49", wilo jî "Dostoyevskî, Hamîngway, Nerûda, Sartre, Lorka, Arif û yên din...R. 54.". Li xwe vehewîne? Ma buhar bi gulekê çê dibe, da M. Uzun xwe bi tehma xwe, bike gula bajarekî?!

Daner li vê berçavkirina civaka xwe naraweste, lê bi carekê re wê ji terz û endazên civaka kurdî derdixe, gava dibêje ku "rîsîpiyên bajêr" li "qehwexanên xwe" "qehwa" "tahl" divexwarin û "xweş bi domîne dilîstin" û "hostayên şetrencê bûn", tanî xwe dighîne "rîsîpiyên bajêr dîsan bi ayet û hedîsan zarok dilorandin". R. 16.

Eger mijûliyên rîsîpiyên civaka kurdî werzvanî ne damê, çêlê, nihberk, çarberk û sêberk jî bin, lê hewre ez nebehwerim, ku ji nivîskarê romana "Tu" pê ve kesek di civaka kurdî de vî erkê razandina zarokan bispêre rîsîpiyên Kurdan, nemaze lo-

randina zarokan bi ayet û hedîsan!!!

Daner dihingive civaka gundî jî, gava nûnerê vê civakê, li gorî pesnê wî, ew mirovê "Rûyê wî tijî, simbêlên wî gir. R. 88" di "cemsê" de bi xwe re dike rêwî û dihele ku ew kesê "wekî dêwekî" welatê xwe di lepê xwe de veşêre. Dibêje ku "Di kefa destê xwe yê çepê de bi kurdî û bi tîpên mezin Welat nivîsibû" R. 88.

Hemî dîroknivîsên ku hingivîne welatê Kurdan û pîrsa kurdî, vî mîletî bi merdî, mêrxasî, cegerdarî û mêranîyê pesin didin. Lê gelo tiştê di mista destê çepê de be, ne nîşana veşartin, bêziravî û tirsê ye, ne nîşana dudilî û bêhêvîtiyê ye, nemaze ku dest yê "dêwekî" be?!

Kurdan ticarî ne xwe ji ber welatê xwe veşartine, ne jî welatê xwe ji ber xwe veşartine. Lewra kurd bi wê nas in, ku tiştê di dilê wan de be li ser zimanê wan e. Ango, kurd di behweriyên xwe de, ne tenha bi ceger in, lê deqerû ne jî. Wilo, gava welatê kurdan li ser piştê destê rastê tê nivîsandin, dibe nîşana xweçkerekirîneke dûrî tirsê. Vêce, çima ev dêwê kurd welatê xwe vedişêre?!

Ma rev û xweveşartin ne biramak in?. Dêmek, danerê romana "Tu" vî nûnerî di xwe re dibîne, û wî weku psîkolojiya xwe ava dike, ne weku heyîna civaka kurdî, da êdî desthilat be ku ne tenha zimanê kurdî bêkêr bike, lê wilo jî mirovê kurd di nava wî de bihêrivîne. Eger ev yeka ji nezanî be jî, ji xwe kurdan gotiye: yê nezan ji yê zalim xirabtir e...

M. Uzun ne tenha civaka kurdî di dema xwe de bi vî pesnê berçav dike, lê li civaka kurdî kevînar jî, di rêya têbîrên

xwe re, vedigere, da serpêhatiya Mîr Miheme û Mîrê Amedê (bi ser ku me di dîrokê de nexwendîye ku rokê ji rojan Mîrê Amedê hebûn), bi dîtînen xwe, şirove dike.

Di rûpelê 141 ê de dibêje, ku "Mîr Miheme mirovekî hêja û gelperwer bû". Du nêriyên pezkoviyan dilovanî xwe dîtibûn, û "bîst salan" di çiyayên Botan de, ji tov re, xwedî kiribûn. Lê rojekê neçarî kuştina wan dibe, da stîrîhên wan ji Mîrê Amedê re rêke. Da pê bide nasîn, ku pezkoviyên çiyayên Botan ji yên çiyayên Amedê mezintir û hêjatir in. Belê, qayîş û berberiya mîranî, bi vê xavî û saltgiriya xwe, dibe sedema gorîkirina herdû nêriyên delal û dilovan, herdû nêriyên tov.

M. Uzun, hemberî vê mirovaniya kêr û qels, "Mîr Miheme" yê xwe dike "Miheme beg" ê. Li vê yekê jî naraweste, gava piştî rûpelekî nîşana Mîrîtiyê li Mîr vedigerîne, lê navê wî diguhere û dike "Mihemed".

Bi vê asanbûnê bi nav û nîşanên navdarên civaka kurdî kevnar dileyize û wan di şerê beranî de berçav dike!. Wîlo, nîşana Mîranî ji "Mîr Miheme" dike, û wî "beg" ê rût û tazî dihêle! Bi rastî, gerek e daner ew ji begîti jî daxistiba, ji ber dîlovaniya cinawiran pê re qels bû!. M. Uzun çî dixwaze bi vê bûyera dirêj bêje?!. Eger nêrî (ew bi xwe dibêje "Nêriyên tov") nîşana dolvedanê bin, dêmek bi kuştina nêriyan dola qenc li çiyayên Kurdistanê hate birîn. Ma M. Uzun dixwaze doleke baş ji Ewropa li Kurdistanê vegêrine!. Yan jî ji xwênerê xwe re dibêje ku kurd bi destên payebilindên xwe (Mîr

Miheme) mane bê dol û di pêşerojên dîrokê de wê qir bibin!!.

Wîlo, M. Uzun civaka kurdî, di dîroka kevn û nû de bi şeweyekî pasîv û bê hêvî diyar dike. Lewra, rola vê civakê di avakirina romana "Tu" de dimîne roleke jar, pepûk û bêkêr.

War (cih) di romana "Tu" de

War di romana "Tu" de rola xwe bi ferehî dileyize, lê mixabin ku bi çewtî di tevna heyber de berçav dibe. Wîlo, war di romanê de mal e, gund e, bajar e, zîndan e, "dembolê mîzê" ye û mista "dêwekî" kurd e.

Warê avakirina heyber, ji dîtina pêşî, welat e, bi ferehî û dirêjaya xwe ve. Zîndan jî parçek ji vî welatî ye, lê nîşana serdestî û dîlîkirinê ye.

Vêce, gelo çima daner ev war bi çewtî di romanê de ava kiriye?. Da em vî berî jî pir dirêj nekin û nivîsandina romanê dubare nekin, emê nîşanên vê panahiyê, li gorî şirovekirinên daner berçav bikin:

1. Daner hewl nade ku ji warê dîlîtiyê (zîndanê) xwe bikşîne warê serfiraziyê (welat), gava ji cihê îşkencê li girtîxanê vedigere û dibêje, ku "Pismam, mamoste û hevalên din yên girtî li dora te civiyabûn". R. 220. Êdî daner ne tenha xwe, lê qehremanên romana xwe tevan dispêre wê zîndana teng, bê ku hêviyên berxwedanê pê re bimînin gava dibêje "Te bi ken û girî serê xwe danî ser sînga Apo û tu wisan mayî..." R. 220.

Wîlo, welatê daner bi wê panaya xwe ve biçûk dibe, tanî dibe zîndan. Di wê zîndanê de jî serê xwe (organê hiş û ra-

manê) dispêre sînga wî kalê 70 salê (dîroka kevn) da bê kefteleft qîma xwe bi dîlîtiyê bîne.

2. Welatê kêzê jî, bi wê mezinaya xwe dibe "dembolê mîzê". Dêmek war (cih) li kêzê jî biçûk dibe. Wilo daner ji ba xwîşika xwe (kêzê) derdikeve, lê wê di taristanîya zîndana di zîndanê de (di "dembolê mîzê") bê ser û şop dihêle. Wilo, daner, bi vê reşbîniyê, war li ba xwe hin bi hin biçûk dike, tanî :

3. Welat, weku war şûna xwe di mista destê "dêwekî" kurd de dibîne!. Erê dêw ji hêlekê ve nîşana hêz, xurtî û mêranyê ye, lê ji hêleke din ve jî nîşana nezanî, kewdenî û gêlîtiyê ye. Wilo, daner welatê xwe dispêre mista destê vî dewî, û xwe pêre dispêre reşbîniyeke bê sînor. Bê çawa daner kêzaxatûna folklorî bi wê spêhîtaya wê ve bi "Kêzikeke biçûk û reş" diguhere, wilo jî welatê xwe bi spêhîtaya wî ve bi zîdaneke bê hêvî diguhere.

Ramanên romana "Tu"

Armanca nivîskar ji berhemên wî ew e, da berê xwêner bide tişteki ku nabîne, da behweriyên xwe bighîne wan kesên ku wî nanasin, da tozîkê ji ser wan durên temirandî vemale û bi behrîna wan xwênerê xwe agadar bike. Ev dîtinên daner di rêya heyber re têne berçavkirin, çi ev heyber rîstane be, çi jî bexşane be. Berçavkirina wan jî bi şeweyê nivîskar ve, di avakirina heyber de, tê girêdan, ku rastûrê, yan jî veşartî dighîne xwêner. Çi bi rengê komîdî be, trajîdî be, yan jî dramî û yê din be. Armanca wî, dawî dimîne, çavbelkirina xwêner li tişteki ku bûye balkê-

şiya daner.

Roman jî, di vî warî de desthilat e ku berekî fereh bide ber xwe, eger romannivîs bi xwe serdestî avakirina romana xwe be û karibe behwerî û dîtinên xwe bi rîstî ji xwêner re raxe.

Di vê çarçevê de, emê hewl bidin ku hin romanên danerê romana "Tu", li gorî dîtinên xwe, berçav bikin û bi kurtî li ser wan rawestin. Daner fermanê dide wê kêzika "biçûk û reş" ku "xwe neêşîne. Ne xwe biêşîne, ne jî min. Li vir, wekî xatûneke malan, li nik min bisekine. Xatûna zîndana min be..., li vir, li ba kekê xwe bimîne." R. 33.

Ev xwîşk û biratiya kêzê û daner dostaniya Quling û Rovî tîne bîra mirov, biratiya kurd û serdestên wan, ji Tirk, Faris û Ereban tîne bala mirov. Belê, rola polîsên Tirk di zîndankirina daner de weku rola daner e di zîndankirina Kêzê de. Dêmek, li vir serdest û bindest belû dibin, êdî biratî li ku ma!!.

Û da em li pîrsa xwe, ya bi kêzaxatûnê ve girêdayî, vegezin, emê sê rewşan berçav bikin :

1. Qehremanê romanê (daner) bi destên polîsan, ji zîndana mezin (welat) ketiye zîndana biçûk (zîndana mîriya Tirk). Li vir gûnêkar, di dîlîkirina daner de, dewlet e.

2. Kêzika "biçûk û reş" jî welatê xwe (zîndana mîriya Tirk) bi destên daner ketiye zîndana biçûk ("dembolê mîzê"). Li vir gûnêkar di dîlîkirina kêzê de, daner e.

3. Eger kêzaxatûna folklorî jî welatê xwe (ji wê serfiraziya nav darikên tehliyê), çi

bi destên leşkeran, çi li pey keskaya çekên wan, yan jî li pey rengên "jîp" ên wan, daner anîba zîndanê (zîndana mîriya Tirk) ba xwe, hinga serdest nedibû daner, lê dima mîriya Tirk, û daner û kêzê di bin yek pergala bêgunehiyê de, bi destên dîlkeran, dîl dibûn. Êdî kêzê dibû mihvana nivîskar û hevalzîndana wî.

Di vî warî de daner karîbû pê re mijûl bibe, pê re bipeyive, wê bi serbestî berde paşila xwe, û bi lebt û livandina wê re eş û jana xwe, wilo jî kul û derdên wê, pesin bide. Wîlo, kêzê û daner bi şûrekî diketin û zîndankirina wan dibû berpirsiyariya yek zorkerî. Lê mixabin ku M. Uzun romana xwe bi ramaniyeke din ava dike, gava xwe li serê "kêzê" dike şûna polîsekî Tirk û wê di zîndanê de dike zîndanê ("dembolê mîzê").

Zargotineke Erebi heye dibêje: ku te yê feqîr dît pêlêke, ti ji xwedayê wî ne bi rehimtir î. Ramaniya M. Uzun jî di çerxa vê zargotinê de digere, gava xwe serdestî wê kêzika "biçûk û reş" dibîne, û nemerdî nake ku moralê wê di zîndana xwe de biperçiqîne.

Daner li vê yekê naraweste, gava propaganda ji xwedanegirtinê re (xwedîkirinê) dike, û dibêje, "Tu dizanî, girtîxane unîversîtên civakî ne. Eger meriv bixwaze, dikare di girtîxanan de bibe hoste" R. 125, "Lê zordest nikarin têbigihên, ku girtîxane jî unîversîtê ne" R. 125. Dêmek, M. Uzun bi têgihîştinê kêza xwe rêkiribû unîversîtê!!.

Ez di vê pîrsê de xwe berpirsiyarê tevgera kurdî ya siyasî dibînim (bi hêvî me

ku siyasîyên Kurd, bi vê çewtiyê, li min zîst nebin), û weku berpirsiyarekî serkêş û bêhempa (di ber tevaya tevgerê de) xwe tavêjim pişt dergûşa M. Uzun, ku van ramanên xwe bi ti zimanên din belav neke (bila razên me di nav me de bîmîn), da desthilatên me ne rake ser lepan!! Ma ne em doza dibistanên seretayî bi zimanê kurdî ji zarokên xwe re di-kin, bê ku haya serdestên me jê hebe ku unîversîtên me hene. Gidî vê gotinê belav nekin, da serdestên me dergêhen van unîversîtan li ber me nedadin!! Em ketine dawa dê û bavên xwe de, bila weku sêwiyê danûk di dawê de li me neyê!!.

Daner di rûpelê 126 an de jî vê behwerriyê berdeham dike, gava dibêje, ku "Girtîxane wekî keçeke nazdar e. Dema te ew xemiland, lê nihêrî, jê hez kir, hingê tu dikarî wê tê bigihêyî, nêzikî wê bibî".

Eger ev hevok ne ji avakirina Xavyêr bin jî, lê M. Uzun bi pesnekî wisa nabe klasîkekî Kurd, ji ber dem, war, merc û şeweyên zîndankirina Xavyêr û Uzun ji hev dûr in, eger em li ser taybetiyên hiş bal, bîrkêşî û têgihîştinên wan jî nera-westin.

M. Uzun ramaneke din, di warê xwe-avakirineke rewşenbîrî de, diyarî xwênêrê romana xwe dike. Ew jî ewe, ku "prînsîpekî" pir hêja û balkêş pêş xwêner dike, gava dibêje ku "xwendevanekî baş yê helbestan" R. 204 bû, û prînsîpê wî ew bû ku "Meriv divê helbestê careke din, rêz bi rêz binivîse" R. 204.

Hevalekî min bi qerf digot: Bêkêriya me Ereban ji sê tiştan hatiye, ..., ya sisiya

ew e ku Um Kelsûm* milletê me bi şev şiyar dihişt, da bi roj bikeve xewê!!

Wilo jî M Uzun ji xwênerê Kurd, di rêya ramanên xwe re, dixwaze ku wextê xwe bi nivîsandina – kopîkirin – helbest û bexşanên çapkirî derbas bike!!

Va ez aqilçelqekê wilo me, ku min romana daner pêk anî, û romana "Tu" ji nû ve nivîsand!! De dîse jî barê min ji yê M.Uzun siviktir e, ji ber bi kêmanî niha wî (li gorî "Prînsîpê" xwe) dîwanên "Heyyam, Derwîş, Lorka, Arif û yên din" nivîsandine!!

Kelevajiyên romana "Tu"

Bi ser ku hevîrtirşê romana "Tu" kelevajî ye, lê me tiştên herî kelê, bê tam û beloq dibin vî sernavî de civandin, da em şêweyê avakirina romanê ji vî beşî jî bêpar nehêlin.

1. Gava daner di rûpelê 55 an de (bêgoman ne di "jîpê" de) lêdanê dixwe, devê wî "dîsa bi tiştêkî ron û germ ve tiştî dibû. Tahma wê şor bû".

Belê, bi lêdanê xwîn dirije dev. Rast e, ev xwîn bi tihna xwe germ e, lê bêgoman ne şor e. Eger xwîn şor ba, wê cihê dra-kola di mîtusa milletan de neba.

2. Di rûpelê 77 an de daner "di saloneke dirêj û teng de" dixwaze "xwediyê dengê zirav û kelgirî" nas bike. Dixwest "wê jinikê" bibîne. Lê tiştê dibîne "çarşêfê reş bû". "Dengê wê zirav, zar û zelal bû".

Bi ser vê tevî de daner vê "çarşêfê" ji piştî wê nas dike, "ku ew pîrejinek e"!

"Xwediyê dengê zirav" bi zayenda xwe nêr e (ji ber paşdanka zayenda mê 'ya'

ye). Lê, daner li ya xwe siwar dibe, da vî zayendê nêr bixesîne, û ji xwe re bike mêkew. Loma wî parçê cawê reş bi xûz-bûna piştê weku pîrejin dinase, ne bi "dengê zirav, zar û zelal"!!

3. Daner di rûpelê 111 an de şîva roja pêşî jî zîndankirina xwe, wilo pesin dide: "mase bi nan, penêr, zeytûn, mast, şîr, hêk ve tiştî bûn". "Piştîre çay hat".

Di rûpelê 130 de kêran ji bo "savar û nokên xeşandî" li ser masan belav dike. Di rûpelê 131 ê de jî "her roj savar didin" girtiyan, û tu nanê ku didin wan "bavêjî ber kûçikan, ew jî dê ne xwîn".

Ev hevok xwe bi xwe şirove dikan, û pêpêlûka miçiqandina kehniya xwarde-meniya girtiyan li gorî merdîya xama daner dihêlin!!

4. Daner di rûpelê 51 ê de xwe bi sedema destnivîsa xwe ya bi kurdî dide girtin. Di rûpelê 134 an de jî dibêje, "Ez divê xwendin û nivîsandina zimanê xwe zû, pir zû hîn bibim". Lê, di rûpelê 199 an de ji bîr nake, ku "di wextê xwe de, kitabeke hesabê xwendibû" û "çend beyt jî jiber kiribûn".

Daner dibêje ku girtîxan unîversîte ne, xwêner behwer nake! Ma daner ev "kitaba hesabê" ne li unîversîta xwe bi zimanê kurdî xwendiyê!

"Beytên" ku hîna li bîra daner in û di pirtûka wî de hatine raxistin 18 in. Her 18 cotemalik bi kêş û rêzbandên kurdî ne. Dêmek, ev "kitaba hesabê" bi jimareke tenê ji bo daner hatibû çapkirin!. Fanta-ziya xewnan jî bi vî rengî li hev nayê!! Na, Ezîz Çaçan [Kaleurdêk e, li bajarê Dêrikê dirûne. Mirovekî xwende ye, wilo

jî kurdî bi xwendin nizane.] di fantaziya de ji danerê romana "Tu" xurtire. Dibêje:

Sala 48 an şer giran e (şerê Felestînê). Em şikestine. Teyarên Cihûyan, weku başokê pey çûk bikeve, di ser me re dirêsin. Ji wan pelik bi ser me de weku baranê têne xwar, lê em şerê xwe betal nakin. Di nav re min destê xwe avête pelikekê. Di hişê we de çi tê de nivîsandî bû?. Ez benî, danîbûn: Ezîz Çaçan, em û dijminê xwe ketine pêşîra hev de, û tu mirovekî kurd î, ma ya te çi ye?!

5. Daner di rûpelê 74 an de dibêje, ku "demekê herçî zargotinên kurdî bin, li ser xebitûbûyî û hinek ji stranên şînê berhev kiribûn...". Di rûpelê 134 an de jî dibêje: "Ez divê xwendin û nivîsandina zimanê xwe zû, pir zû hîn bibim". Dêmek, daner zimanê xwe, berî bê zîndankirin, bi xwendin û nivîsandin nizane. Êdî dimîne, ku zargotin û stiranên xwe bi zimanekî din civandibin û li ser wan xebitî be.

Li vir pêkenînokeke rûsî hate bîra min. Lê, ji ber ku Rûs pir sixêfoker in, ezê si-xêfên wan ji wan re bihêlim û kirasekî kurdî li vê pêkenînokê bikim (ez vî mafê diziyê didime xwe) da hinekî bihna xwe fereh bikim. Ew jî wilo ye :

Dibêjin, hevoka (we serê me êşand) da-ne heft wergêran. Her wergêrek wê vê hevokê wergerîne zimanekî, da yê dawî wê li zimanê wê vegêrine. Gava hevok li zimanê xwe vegêra, bûbû (me serê we êşand). Ya rast ew e, ku min serê we êşand. Piştî vê vehisandinê, ez dixwazim kulekê ji ser dilê xwe bifirînim, û pirsekê

ji danerê romana "Tu" bikim :

Ew zargitin û stiranên kurdî, yên ku te berî zîndankirinê dayî hev, bi çi zimanî te nivîsandibûn?. Bersiv çi be jî ne giring e, ji ber tu dixwazî "xwe zû, pir zû" hînî zimanê xwe bikî. Lê, hêviya min ew e, ku tu wan nivîsandinên folklorî ji zimanê ku pê hatî nivîsandin ne wergerîni kurdî (ji ber ku folklor weku hêka qitîkê zû disile), da nekevin wêraniya pê-kenînokê.

Halo, me lêkolîna xwe bi dawî anî. Bi vê bidawîanînê re jî, emê romanê û romannivîs bi du xalan nîrx bikin :

1. Daner, tenha pesnekî fotografi ji qehremanên romana xwe re dide, tenha wan ji der ve dibîne û wan li gorî banê huneriya xwe diaxivîne. Wilo, ne bi hişekî torevanî ne jî bi dîtîneke rewşenbîrî dihingive kesên romana xwe, da karibe heyberê xwe bi şeweyekî bîrkêş ava bike.

2. Hişê nivîskar, bi bêserûberiya xwe, ne desthilat e, ku xwe derbasî nava qehremanên romana xwe bike û hestên wan pêş xwêner bike. Loma pesnê wî sere sere hatine, û danûstandîneke xav û xil li ser zimanê wan dike. Loma jî bûyer û serpêhatiyên jiyana xwe dike berhem ji romana xwe re. Bo vê yekê roman (weku heyber) û kesên wê (weku qehreman) dimînin dûmahîya kesîtiya nivîskar, û di destên wî de dibin alavên derkirina têgihiştinên wî, yên torevanî, civakî, zanistî û siyasî, û li gorî banê van têgihiştinan bi erkên xwe dirabin.

Ev herdu xal jî, xwe di rêya romana kesnameyî re belû dîkin. Loma me ev romana kesnameyî bi "Uzunname" da nasîn û rexne kir.

Vêce, çima me ev barê giran hilgirt û romana "Tu" bi vê ferehiyê, weku nimûne di romana kurdî de, rexne kir?

Mixabin ku ev war ne warê min e. Ji ber xwendina min endazeyarî ye, û ji endazeyariyê jî ya petrolê ye. Û jî ber ez nizanîm bersiva pirsê xwe bi kurtî rastûrê raxim, ezê di rêya serpêhatîkê re berçav bikim.

Dibêjin, du xortan kazoz (sînalco) vedixwarin yek li hevalê xwe zîvirî û got:

— Ka ew kazozê berê, ku pozê mirov dişewitand û rondik jî çavan digindiran-din!

— Birako, kazoz ew kazoz e, lê namûs di pozê me de nemaye, da bişewite — yê din lê veğerand.

Ez qurbana wî spesyalîstê kurd im, ku rexna kurdî li ser bingihîna zanistî ava bike. De gava rexne bi erkên xwe rabe, wê heyberê kurdî jî spehî ava bibe.

Dawî dimîne ku spasiyeke gewre pêşkêşî nivîskarê romana "Tu" M. Uzun bîkin, ku xwe kire nimûne ji rexna me re. Belê, ev rengê rexne ne tenha li ser romana "Tu" ava dibe, lê bihtirîn berhemên kurdî berqef dike. **D**

Dawî

**Um Kelsûm: Dengbêja herî bi nav û deng e, li Misrê û li hemû welatên ereban.*

Çavkehnîyên lêkolînê :

1. Romana "TU". Mehmet Uzun. Stockholm 1984.
2. Ferhenga Kurdî nûjen A. S. A. Gewra-

nî — Emman 1985.

3. Rêbera rêzimanî E. R. Ekrawî ç. I 1980

4. Rêzimanê zimanê Kurdî bo kursê II Berhevkirina Zagrosê Haco — destnivîs.

5. Kurdsko — Russkiy frazeologîçeskîy slovâr, M. Û Xamoyan, Êrîvan 1979

6. Grammatîka Kurdsêkîyê yazîka, K. K. Kurdoêv, 1957

7. Nêmetsko — Russkiy slovâr — Moskva 1973

8. Al-Arabî, oktober 1993 r. 150

9. Al-Arabî, January 1994 r. 71, r. 126

10. Nezeriyat elteelim - Dirase muqarene, Corc Um Xazdavwe axerîn, Alem el-meerîfe, r 70, 1983

11. Elşefahiye we el kitabîye, Walter C. Onc, Alem elmeerîfe, 182

12. El itîcah elqewmî fî elrîwaye, Dr. Mustefa Ebdilxênî, Alem elmeerîfe, 188

13. Elmelheme we elrîwaye beyne Baxtîn we Lokaç, Mehmûd Ebd Elwahid, El-meerîfe, 263, r. 157-165

14. Qîrae fî elwaqîye el neqdiye, Morîs Cancî, Elmeerîfe 272, r. 144-161

15. Dîrasat fî elqise elqesîre, Yûsîf Elşarûnî, Dîmeşq

16. 1989 Elqise fî el weten elerebî, Muh-sin Yûsîf, Terablus 1985

Bi şaşîti ev beşê li jêr ji lêkolîna Rezo ya li ser pirtûka M. Uzun, di hejmara 2-an ya *Dugirê de nehatibû çapkirin. Hun û lêkolînavan li me ne-girin, spas!*

Uzunname II

Hevokên romana "Tu"-yê

Bêguman, mîletê Kurd, di rojhilata navîn de, yek ji mîletên herî kevnar e. Wîlo jî zimanê kurdî, di vê herêmê de, yek ji zimanên herî kevnar e. Dêmek, bê çawa taybetiyên civak, jiyan û geografiya kurdî hebûn û hene, wê taybetiyên zimanê kurdî jî hebin û gerek e bimînin. Belê, ziman roleke pir giring û hêja, di warê hebûn û parastina gel de, leyistiye û hîna dileyize. Lê, îro roj berdewamiya vê rola objektîv ji rewşenbîrên kurd tê xwestin. Ji ber êdî ne tenha maye, ku ziman gel biparêze, lê bû ye ku gel vêce ziman biparêze. Û ev yek jî, di behweriyên min de, bi forma avakirina rast û durust ve, bi mijûliyeke kurdî paqij ve, tê girêdan.

Ne dût e, ku behweriyên min, di vî warî de, ji behweriyên gelek nivîskar cuda bin. Lê çawa be gerek e rewşenbîrê Kurd, berî ku raje pênuşa xwe, karibe bi hişekî kurdî ji xwe re mijûl bibe (û ev problêma nivîskarên me ye), da karibe hevokeke kurdîyî paqij ava bike, û berhemên xwe bi zimanekî sivik û rewan bine-qîşîne, da karibe vî zimanî bi taybetiyên wî ve bi pêş ve bibe. Erê, tiştê herî giran

ew e, ku mirov bingehên zimanê xwe, bi nezanî, bihêrivîne. Ango, xwe bispêre formên avakirinên biyanî û taybetiyên zimanê xwe dût bavêje.

Ne dût e, ku gelek bi seyr bipirsîn: "Ma kî dikare dest bavêje bingehên zimanê xwe, û wan bihêrivîne?" Belê, ev pirseke durust e... ma "kî tiliha xwe dixê çavê xwe!!". Lê dive em jibîr nekin, ku tiliha me bê hemdê me (ne bi daxwaza me) dikeve çavê me de. Çawa?. Bi asanî... Ji ber me bi zimanê xwe ne xwendîye, em fêrî avakirinên hevokên biyanî (çi yên serdestên me – di rêya dibistan, radyo, televizyon...ûyd. de –, çi ji yên kultûra cihanî) bûne. Bi kurtî, em bi hişê biyanî diramin, tanî em nema, çi yên me ne, çi ne yên me ne, ji hev derdixin. Wîlo, em hin bi hin dûtî taybetiyên xwe (çi civakî bin, çi zimanî bin) dikevin.

Û da ez karibim behweriyên xwe bihtir bidin nasîn, ezê li ser avakirina hevoka kurdî rawestim (ne dût e ev babet, di pêş de, bibe derîkî lêkolînan) û danûstandînekê, di warê fraziolojiya kurdî de, bi xwêner re vekim. Belê, ez li ser şeweyên sade û hevbend, di hevoka kurdî de, narawestim. Wîlo jî, ez li ser beşên rêzimanî di avakirina hevokan de (hevoka navan, hevoka hevalkarî, hevoka saloxî, hevoka pirsîyarî, hevoka merbendî, hevoka fermanî... ûyd) narawestim. Lê, ezê li ser taybetiyeke din, di hevoka kurdî de, rawestim–taybetiya fraziolojî di avakirina heyber de.

Du beşên hevoka kurdî, di warê fraziolojî de, hene. Her beşek jî hin grûpên hevokên serbixwe himbêz dike.

1. Hevoka step (qesp)

Ev beşê hevokan guhertinê nawergirê, û nivîskar ne xwedî desthilat e ku hunerê xwe di guhertina wan de nîşan bike. Ji van hevokan: zargotinên kurdî, gotinên folklorî, cindîtiya gel... û y.d.

2. Hevoka pexox (fiş)

Ev beş jî; wan hevokên ku nivîskar desthilatî guhertina struktûra wan be, di bin baskên xwe de, dicivînin. Û nivîskar dikare, di rêya van guhertinan ve, hunerên xwe berçav bike. Ji van hevokan: Hevokên bi jiyana civakî, eborî, siyasî, zinas-tî... ûyd. ve girêdayî ne.

Rengên hevoka step

Hevoka step grûpeke pir mezin, di frasi-olajia kurdî de, bi xwe ve girêdide:

a. Hevoka olî

Kurdan, li gorî civak û zimanê xwe, gelek hevokên olî afirandine. Ev hevok tenha di warê karên oldarî de têne pêkanîn:

Filan kes werd kişandin, filan kes dest û rûyê xwe buwart, filan kes destlimêj girt, filan kes destlimêja xwe şikand... ûyd.

Belê, werdkîşandin ne leystika tizbiha ye, dest û rûbuwartin ne dest û rûşuştin e. Wilo jî destlimêjšikandin ne avrijandin e, yan jî derketina derve ye. Ji ber ev pîşk karekî serbixwe dide nasîn. Dêmek taybetiyeke hevoka olî heye, ku nivîskar ne desthilatê guhertina forma wê ye.

b. Hevoka dudil

Ev rengê hevokan danasîneke alîkar ji hê-

la nivîskar ve dixwaze. Çi ev danasîn di bedena heyber de be, çi jî rastûrê be. Weku:

Mûyên laşê filan kes bûne bist, filan kes depikên xwe li hev xistin, barê filan kes giran e... û y.d.

Grûpa van hevokan dudilikê, bi xwêner re, çêdike. Loma alîkarî ji hêla nivîskar ve gerek e, ji ber ku bi hêzên tirs û mêraniyê re mûyên lêş dibne bist. Levdana depikan dibe gelacî (fitne), û dibe pêkanîna karekî pelandî. Barê gora jî dibe ku pelandî be (maddî be), û dibe ku nepelandî be (me'newî be). Lê çawa be, nivîskar ne desthilatê destavêtina struktûra vê grûpa hevoka ye.

c. Hevoka bêbiheng

Hevoka bêbiheng dikeve warê avakirinê bêşûd de. Lê forma xwe di zimanê kurdî de bi rengêkî step standiye. Weku:

Nan û mast, taştîya bi rast. Nan û dew teştîya derew. şîr qeweta kîr... ûyd.

Ev grûpa hevokan bê bingeş hatiye avakirin, ji ber ku xwarina nan û mêst nabe taştîya herî çak, hêja û bi menaşe. Wilo jî xwarina nan û dew ne mana xwîrînê ye. Û nabe tu bêjî. filan kes nan û şîr xwar û çû nav livîna xwe, dêmek mêranî jê diherike. Na... Lê vê grûpa hevokan, di zargotina kurdî de, cih girtiye. Ji hêlê ve, lihevhatineke fonetîkî diyar dike... ji hêla din ve, pêpelûkên çetiyê berçav dike.

d. Hevoka şirovekirî

Gelek gotinên (bêjeyên) kurdî hene, ku ew bi teka xwe hevokê, di nava xwe de,

ava dikin, û gerekî şirovekirinê nabin. Weku:

filan kes ji şer pozfirkandî derket, filan kes çavşikestî bar kir, filan kes serdiberde di ber filan kes re derbas bû... û y.d.

Ev karnavên pozfirkandî, çavşikestî û serdiberde hevokên xwe şirove dikin û bûyerê berçav dikin.

e. Hevoka nenas

Ev grûpa hevokan bi herêmeke teng ve, bi grûpek gelî biçûk ve hatine girêdan û li ba wan nas û cihgirtî ne. Ev grûpe li ser bingeheên serpêhatîkê, bûyereke, yan jî rewşekê hatine avakirin, û karakterê vê heremê û kesên wê, di nava xwe de, berçav dike, Weku: "bifire jî, bizin e!", "Meyzê, bê ew qurmê reş ne kera mey boz e!", "Apê Rîxo, navê bavê te çi ye?"... û y.d.

Hevoka pêşî bi deşta şingalê ve girêdayî ye. Çawa du kes, ji dûr ve, reşekî dibînin. Yek dibêje, teyr e (balinde ye)—Yek jî dibêje, na bizin e. Piştî nêzîkî reşê xwe dibin, ew difire. Lê, yê gotî bizin e ji ya xwe danakeve û dibêje: "Bifire jî bizin e!".

Hevoka navê bi bûyereke gundê Darê ve (Bakurê Kurdistanê) girêdayî ye. Di vê bûyerê de, kera yekî gundî winda dibê. Piştî lêgereke dom, dibake gundîkî xwe, ku di newalê de ye: Meyzê, bê ew qurmê reş ne kera mey boz e!". Hevoka dawî bi deşta Cizîrê ve girêdayî ye. Di vê bûyerê de yek ji mihvanekî gund dipirse: navê te çiye?"

f. Hevoka dengan

Ev grûpa hevokan bi hevbendîya du

dengan ava dibe, û avêtina dengê (yan jî guhertina wî) hevokê ji gurd dixê. Weku:

Dim-dim, req-req, fiz-fiz, çîw-çîw... û y.d.

Gava mirov bêje: "Ew kî ye, dim-dim dike?", "bû req-reqa ewran", "bû fiz-fiza bê" û "bû çîw-çîwa çûkan", hevokeke gurdkirî ji nav lêvan derdixê. Lê, gava mirov "dim" ekê, "fiz" ekê û "çîw" ekê ji vê hevbendîyê rake, hevok şêjna xwe winda dike û bê wate dimîne.

g. Hevoka dupesin

Di vê grûpa hevokan de, hevbendîya du pesnan rola herî girîng, di avakirin û wata hevokê de, dileyize. Û avêtina pesnekî, hevokê dihêrivîne. Weku: şût û rût, xil û xav, dîn û mîn (dîno-mîno), hûr û mûr... û y.d.

Ji ber kesê "şût", ew kesê şahîk e. Lê kesê "şût û rût", ew kesê tişteki wî nebe. Wîlo jî, kesê "dîn", ew kesê ku hiş û sewdan bi der dabin. Lê kesê "dîno-mîno", ew kesê ku xwe bi xwe li dîntîyê rast dike, da xwe ji raweşeke neçar, ji davekê xelas bike.

Gotinên step (qesp)

Piştî vê yekê, dimîne ez li ser gotinên step di hevoka kurdî de rawestim û girîngiya wan, di hevokê de berçav bikim.

Gotinên step dikevîne hevokên step û pexox de û struktûra avakirina wan bi xwe ve girêdidin. Guhertina van gotinan hevokê dihêrivîne, û hevok, wê çaxê, namîne hevokeke kurdî. Weku nimûne:

1. Di hevoka step de

"Şûr simbêlê wî nabire", "pisîk nanê wî dixwe", "golikê paçikxwer e"...ûyd.

Şûr, pisîk û golik gotinên step in di van hevokên step de. Dêmek, guhertina van gotinan rola hêrivandina struktûra hevokê dileyize. Belê, eger em şûna "şûr" meqes deynin, şûna "pisîkê" keftar deynin û şûna "golik" hesp deynin, wê ev hevok bibine çi?. Bî kurtî, wê bihêrivin û bêsûd bimînin.

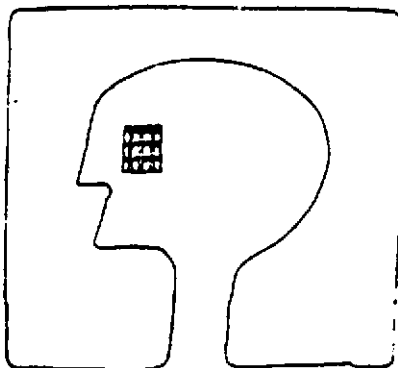
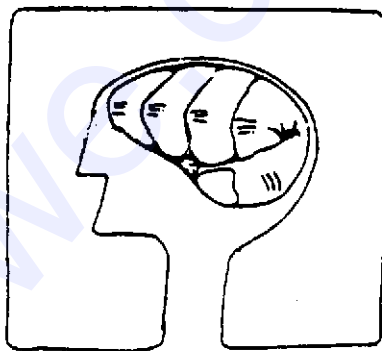
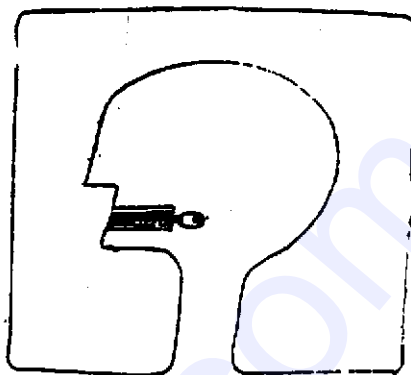
2. Di hevoka pexox de

"Memo bistek goşt xiste tenûrê", "Kebaniya malê kelek kutilk keland", "Zînê dewlek av kişand"...ûyd.

Goşt, kutilk û av gotinên step in di van hevokên pexox de. Dêmek, bi guhartina van gotinan wata hevokan jî tê guhertin. Lê kirde û lêker, di van hevokên pexox de, dikevîne bin barê guhertinê bê ku hevok wata xwe wînda bike. Ango, bi guhertina kirde û lêker re, hevok durist dimîne. Wîlo:

(Min, te, wî, me, we, wan) goşt (biraşt, bi dar ve kir, çêkir...), (Min, te....., wan) kutilk (dagirtin, nimandin, di ber avê de kirin...), (Min, te, ..., wan) av (anî, rijand, rejand...)

*Ev sernavekî beşê teorî ye ji lêkolîna romana M.Uzun re.

STEFAN SCHABENBECK

Dewleta Dostikî – Ronîkirina çend aliyên şaristanî –

Dewleta Dostikî (Merwanî) p.z. di sala 982-an de hatiye damezirandin

Damezrênerê vê dewletê Badê Dostikî bû (r). Bad jî, di wexta xwe de, bi mêranî û cegerdarî û birtûjî û şarezayiyê hatibû naskirin. Ibin Elesî di pirtûka xwe de ya bi navê (Elkamil Fî El-tarî) de dibêje ku xilîfeyê Ebasiyan (Udid El-dewle) wexta bi Badê Dostikî re civiya, bi dizî ji wezîrê xwe re gotiye ku ev zilam mirovan ditirsîne. Wa dixuye ku Bad bi xwe jî di çavên xelîfê de hin tişt xwendibûn, lewra şiya ligel siwar û leşkerên xwe ji qesrê bireve û xwe ji tora xelîfê û leşkerên wî rizgar bike.

Piştî wê dest bi avakirina dewleta xwe ya di çêsnê stiraneke kurdî de, dike.

Di destpêkê de êrîşa xwe dibe ser Ardîş (2) û yeko yeko piştî hinartina nameyan, keleh û bajarên kurdan dergêhen xwe bê xwîn rijandin li ber wî vedikin. Bi vî awayî navûdengê Bad belav dibe û dewletên cîran ji tîrsa xwe re, bi taybetî dewleta Biweyhî û xîlafeta Ebasî dest amadekirina hêz û betalyanên xwe dikin da ku

li bermberî destkeftin û berfirehkirina dewlata wî rawestin. Gelek caran hewl dane ku wî bikujin. Di êrîşa xwe ya li ser Mûsilê de, Bad vê carê bi rastî têt kuştin.

Rawestana li ser şexsiyeta Bad pêdiviyî lêkolîneke taybetî ye digel ku jiyana wî tarî û di çavkaniyên dîrokî de ne ewqasî zela e.

Navê wî Husênê Ebdulahê Dostikî ye û ji kurdên Harbextî ye, ji mîrên Botan e.

Piştî Mirina Bad, Ebasiyan û Biweyhîyan û romê wa texmîn kirin ku êdî ji tîrsnakiya dewleta dostikiyan xelas bûn, lê belê berevajî gumana wan, cîgir û mîratgirên Badî, bi taybetî Ebû Elî kurê Merwanî, di demeke kurt de şiya bajarên xwe ji nû ve asê bike û hêza xwe jî careke di berhev û tundtir bike.

Ibnû Kesîrê Dîmeşqî vê yekê bêtir zela dike: "xelîfeyê Fatîmiyan şandeyeke giranbuha digel diyarî û entîkeyan hinartibû cem Mîr Ebû Elî û hebûa dewletê pejiwandibû, herwilo xelîfeyê Ebasiyan û Imperatorê pîzantiyan jî her yekî ji milê

xwe ve daxwaza hevalbendî û sînorbendî-yeke hêja jê dixwestin”.

Firehbûna Dewleta Dostikî

Destnîşankirina firehî û zemîna ku dewlwt li ser ava bûbû, hinekî aloz e. Lê eger em navçe û herêmên di bin destê dewletê de bi sînor bikin rege em bikaribin di vî warî de wêneyekê di hişê xwe de ji berfirehiya wê dewletê re dirust bikin (3).

Miyafarqîn (Paytext), Diyarbekir, Ardîş, Nisêbîn, Mêrdîn, Reha (Urfa), Mûş, Wan, Hesên-kêf, Xerbût, Botan, Qamişlo, Amûdê, Serêkaniyê û Dêrikê û Dirbêsiyê.

Diwar e ku hemî xaka kurdan neketibû bin destê Dostikiyan. Lewra ji bo ku em wêneya giştî ya vê dewletê bizanibin gerek nexşeya siyasî ya wê serdemê li ber dest be, gerek em bişên nakokiyên siyasî û hêzên leşkerî û rengên pevçînê, binasin, û em bikaribin çawatiya danûstendina Dostikiyan bi xwe bi wan rûdan û bûyeran re, têbigihêjin.

Dewleta Biweyî û xîlafeta Ebasî wê wextê li Bexdayê bûn, û xîlafeta Fatimî jî li Misrê bû, di navbera wan de her û her li ser serkêşiya Misulmanan pevçûn rane-diwestiya. Li milê dî, Imperatotiya Bîzantî jî fileh diparastin û di navbera van hersê dewlatan de, berî hatina Selçûkiyan (4), pevçûna ji bo daqurtandina dewletên biçûk li dar bû.

Digel ku Mîrên Dostikiyan carcaran diyarî jî pîzantayê re, lê ne wek Hemedaniyên Helebê di şûna bacê de, dişandin. Herweha peywendiyên wan ên siyasî û

aborî wek ku çawan ligel Ebasiyan hebûn wisa jî ligel Fatimiyan berdewam bûn.

Vê siyaseta bê alîgirî hiştiye ku dewleta Dostikî, hem cihekî taybetî di herêmê de ji xwe re qezenc bike û hem jî dewleta xwe ji şer û pevçûna bi cîranan re biparêze. Lewra wextekî pir hêja ji bo avakirin û pêşvebirina dewlwtê bi destxistibûn, bûbû penageha hemî perîşan û renckêşên navçeyê.

Di qûmistana dorhêlê de dewleta Dostikiyan ji ber geşbûn û lêewlbûnê bûbû bazargeha bikaranînina sermiyanên bazirganên herêmê, tenê li wê dewletê dika-rîbûn bê rêbirr û pêxwas û bêtî tawankariyan bazirganiya xwe berdewam bikirana.

Ibnû Kesîr Eldîmeşqî di vî warî de wisa dibêje: ” Ibn Elbehath e bazirgan di rojekê de 500 Dînarên bîzantî qezenc dikir ”.

Ibnulfariqî jî dibêje ku, Dewleta Dostikî li rada desthilata xwe sermiyanê tu kesî ji wan nedistend; ji bilî mirovekî bi navê (Ibn Elcurî) ku çek di mala wî de dîtibûn, wek nokerekî ji bo welatekî dî hatibû nav wan dixebitî.

Dîroknaşên ku li ser qonaxa dîrokî ya navçeyê radiwestin didin xuyanîkirin ku Nesir Eldewle - Ebû Elî bi vî nasnavê ku diyariya Xelîfeyê Ebasiyan bû dihat bi navkirin- Mîrê Dostikiyan, mirovekî siyasî, şareza û hişmendekî bê hempa bû.

Di rêgihîştina hunera desthilatdariya dewletê de dîrbîn bû, lewra şiya gelê xwe di aşîrî û xweşiyê de bihêle. Li seranserî 53 ê salan bi hiştûjî danûstendin ligel dewlet û imperetorên herêmê dikir bêtî ku welatê xwe hogirî asteng û nakokiyên

siyasî bike. Herweha beşdarî çareserkirina pîrsgirêkên di navbera dewletên navçeyê de, dibû.

Bi kurtî, Dewleta Dostikî, digel cegerdarî û hemî hêzdariya xwe jî, li dijî şer radwestiya, bi awakî giranbuha li jiyana mirovên xwe temaşedikirin. Wexta ku êrîşên derve dihatin ser dewletê (Nesir El-dewle) wezîrê xwe û çend serleşker dihinartin meydana şer da ku raporteke li ser hêza dijmin û bihayê aborî yê serkeftinê amade bikin. Piştî raporê ferman da da wan û digot: "Ewqase pere bidin wan da ku bela xwe ji şer vekin". Bi vî awayî giyanên xelkê diparast. Elfariqî û Ibin Elesîr di vî warî de wisa dibêjin: "Nesir El-dewle da ku dewleta xwe ji şer biparêze pêncî hezar dînar dabû herdû serleşkerên Minxolîyan Ebû Qar û Nahîfî herwisa dabû Bedranê kurê Eqîl, Mîrê Ereban."

Dewleta Dostikî û hunera avahiyê

Jibermayî û kaviîl û şûnşopên hunera avahiyê yên dewleta Dostikiyan mirovan mit û mat dikin. Di wê wextê de, û di wê navçeya ku bi şer û pevçûnan mijûl bû, Dostikiyan berê xwe dabûn avakirina pêdiviyên jiyanê xweş, hewl didan ku xwe ji ber pevçûnan bidin alî da ku xwe ji avakirina şaristaniya mirovane re û xwe ji avakirina welatekî bajarvanî û xweşkirina jiyana xelkên wî welatî re, vala bikin.

Ji nû ve tekûzkirina Keleha Amedê û ji nû ve tebûtkirina sûra wê û keleha Batmanê û sûrên Miyafarqîn û pirên asê li ser çemê Batmanê û kelehên Botan, tev, çend nimûne ne ji hunera avahiya Dosti-

kiyên ku navên xwe û navên avahîkar û hostayên kurd li ser wan kavilan kolandin.

Herwisa, Dostikiya bi awakî pir balkêş guh dabûn avakirina bazaran û kolanên û hew dabûn ku ava paqij li hemî bajêr belav bikin.

Bêguman hemî avahî û eywanên ku di wexta Dostikiyan de avadibûn, wek pîşe û hunereke spehî; bi taybetmendiya giyanê kurdan ve girêdayî bûn. Lewra ji yê herêmê û ji hunera avahiya Romanî pir cihê bûn. [D]

Berdewam dike

Pirtûka kulîlkan

Ji kulîlkan hez dikim lê tu tiştî ji wan fam nakim. Renge hemî xelk wisa bin. Lê ez bi xwe wan wek xuşkên xwe dibînim. Serhişkiya min kulîlkeke tûj e ji kîmyaya damaran e. Lêvên min ên xweşik di çeşnê kulîlkeke nebişkivî de ne. Dilê min digel dudiliya xwe di riha Apê min de dijene. Destên min jî mîna çequlên li ser keviya gola Sado; di qehwa sibe-hê de, dilerizin. Cîgehên min wek kulîl-kên bihîvên Mele Hesên in; Mele Hesên ê ku bi werz û rovî û çêlekên xwe sermest û dadayî bû. Biçûk bûm, kulîlka dayika xwe bûm, dayika ku li ser keviyên çewalan rûniştiye û bi valahiya xwe re digunce. Hermela dîwaran bûm, hermela ku bi demek kurt re digunciya... Şêrînê! Şêrînê!

"Ez nêrgiza Şaron im, sosina geliyan, yara min di nav keçan de wek sosina di nav stiriyan de ye. Yara min di nav lawan de wek sêva di nav dara tehtê de ye, dilê min bijiya rûniştina li bin siya wê û mêweya wê jî ji bo gewriya min şêrîn e."

Şêrînê, berya ku kulîlka zer a penceşêrê (kanser) wê hilke; ez hînî kulîlkan kiri-bûm. Em li teniştê perjanên yasemînan radiwestiyan, leşkerên kevnar jî li teniştê

me radiwestiyan, ji kevirê Ataturk hetanî wan perjanên ku mîna taristanê kûr bilind dibûn. Yasemînan serserîtiya xwe li ser perjanan girêdidan, evîn ji me re ron dikirin, lê tunebûna yasemînan di destnîvîsa Apê min de cihê daxê bû. Yasemînan nedikirin, hetanî roja mirina wî ya sipî jî yasemînan nas nedikirin.

Balkonên Skandinavyayê, pencereyên xaniyên wê, êvarên zuhatiyê, çîrên wê yên di sedemên xwe de rewan in, kulîl-kên dilbijandina sêksî, kulîlkên cejnan, kulîlkên xatirxwestinê, kulîlkên kêmasi-yê, kulîlkên ku di bagerê de xirecîrê di-kin, kulîlkên dûr û têkper (ji nişkêve), berhest (mehsûs), dudil, her û her ji bo kulîlkan ji sozên xwe dereng mame. kulîlk di tîlên Gîtarê de, kulîlk di birîna min de; eger Damyana dereng ma, û ji kulîlkan jî, Apê min; ximava (hibra) pirtûka xwe derxistibû, û bi kulîlka hinê; sipîbûna riha xwe; bi keskê gumanan çirandibû, destên hemî Bedirxaniyan zeftkiribû û hestên Amûda di bakurê xwe de; şanî wan dikir. Di xwarina kulîlkên xemgîn de û di li ser goristanan belavkirina wan de, zana bû. Wêneya wî bi dar-

bestan û bi zeyzefûna tenhatiyê têt çirandin. Bi cihkirina rewan a miriyan di kortalên Hesenê Gunreş de; Apê min diêştine. Bi matmayîn dike kurtepişt, destmaleke biçûk derdixe, benên kerker (kefen) vedike, û eniyên miriyan; mîna ku di nav destên wî de kulîkine biçûk bin, mist di-de:

— Ez dizanim ku xwêdan didin.

Di navbera sîberên xwe û tozê de guncînêkê durist dike, carcaran bi wan re diçû, dûr diçû, li ser hemî kulîlkan Kurdistanê difiriya.

— Ma xwene tu mêşahingiv î, de dev ji vê adetê berd malava?

Besnê gazinên xwe dikir, lê Apê min dibişirî:

— Erê ez mêşahingiv im.

Rewşa wî rewşeke taybetî bû, tûtina nû, û seetên ku jê re dihatin, seetên miriyan ji bo wî bûn, para wî bûn

— Ez tu tiştî ji bilî seeta wî naxwazim, ma piştî mirinê dê çi bike jê?

— Lê seeta Hec Ebdî mala Apê min wêrankiribû:

— Tu yê kînga bimirî lo?

— Wexta ku kulîlk li ser kevirên min şîn bûn.

Kulîlk ne tenê li ser kevirên wî; lê li ser dergûşa kurê Şevê (navê jinekê ye), li ser asîtankaxur, li ser qeqqeba kewê, li ser minara mizgeftê ya bi ser hewşa wî de çemyayî, li ser çaroxa wî, li ser katjimêrên sibeha wî wexta ku li ser keviran li navên penaberan digeriya, şîn tûn.

— Bi çi zimanî?

Zimanê balendeyan, zimanê kulîlkan, zimanê çarşemê, zimanê Şêx Seîd, ku li

ser pirê bi leşkeran dorpêçkirîye; wexta ku radiweste da ku wêneya wî ya dawîn bikişînin:

— Ey Qazî Muhemed! Bo çi destên te; wek xaçekî; li ser hevûdî ne, Destên xwe ji hevûdî vek... Bibişir... Piçekî wê xemgîniya giranbuha biparêz!

Pencereyên Iskandnavyayê, avgîra (hewza) herçar masiyan, kevz xwe li ba dike, barûd li jor e, çar masiyên rengîn; çar alî ne, Cegerxwîn dibêje ku herçar alî aliyên kulîlkan in, berê xwe dide firoşgeheke gulên, li gel heftê saliya xwe; gurzeke gulên zer dikire, li ser kaxezeke biçûk dinivîsîne/ Ji bo Olof Palmê /gurza gulên bi dizî bi rengê zer dinuxumîne, ji Mîtrovê derdiçe, di gavên xwe de seqemê har dike, gurza gulên di bin yelekê xwe de vedişêre, yelekê gulgulî yê di çeşnê perdeyên Kafafîs de, bi lez, hêdî hêdî, Qamişlokê û navên nû yên gundên kaviybûyî yên Amûdê tîne bîra xwe, navên kenokî yên ku di arşîfên nifûsê de hatibûn guhertin û nivîsandin:

— Ew arşîf defterên min bûn, min bi xwe navên gundan di wan de nivîsandibû,

— Kîjan gund ey Bedirxanîno?

— Gundên Cegerxwîn.

Gir navên xwe ji ber dikin, di qatên xwe de kulîlkan xwe vedişêrin, di her qatekê de celebek, û di pirtûka Apê min de; gelek celebên seyr ji kulîlkan; û ji gîhayên biçûk û germ; hatibûn dîtin, wêneyên gelek gulîlkan jî di pirtûkê de hatibûn bi cih kirin. Rengê vê kulîlkê hêjayî Ehmedê Xanî ye, rengê vê kulîlkê jî li gel Lorka digunce, û rengê pûngê li gel tevan di-

gunce, na...! Tenê li gel min digunce, ev reng tenê ji bo min hatiye çêkirin, ez dê rê nedim tu kesî ku vî rengê min dagîr bike.

Di buharê de; hemî zilam hildikişin ser giran, bîncikandî ji gundekî ber bi gundekî dîtir ve diçin û li nameyên Şêx Seîd ên ku ji Apê min re hinartibûn, lê negihîstibûn, digerin. Tekelên piskelêtên wan cirêdê bi hev re dikin, qutyên tûtînê ji bêrîka hina dikevin, keseran dikişînin, pîf hişkahiya kulîlkên tiliyên xwe dikin, hildikişin/ dadikevin, cigareyan dipêçin, bîna werîsên kevnar dikişînin, zirav in, lê dikarin lingên Şêx Seîd li ber bayî bihejînin:

— Bi şimayê nixumandîne.

Têla qalind a Gîtara sazbandê Ispanî, hûnandîye; lê bi dilovanî, bi tiliya xwe; sazê bi paniya pêlava Damyanayê re diguncîne, û Damyanayê jî porê xwe yê reş di nav destên min de vedike, guleke sor ji nav porê xwe derdixîne, kulîlkên biçûk û bişkojan hildike, wan davêje guldanka mîst av: Ev qeyikên min in, ez ji Xîrnatayê me, ez jî gola Sado me, de were da ku ez vê serpêhatiyê ji te re bibêjim:

Hebû nebû rehme li dê û bavê min û te bû:

Bêtirî 100 kurdî ji alî leşkerên turk ve hatibûn xeniqandin, piştî ku ew xistibûn kîsên dev asê, ew avêtibûn Behra Wanê.

Wexta ku Şêrînê li dergehê min dixîne; kulîlka kindirê û kulîlka êvarê û wênayên yên xeniqandî di neynikê de rengvedî-

din, di koşeyeke neynikê de; guleke mezin, guleke zer û bişkivî, di çeşnê nexweşekî de , stûyê xwe bi ser ximava destê min de wexta ku dudiliya êrîşker dinivîstinim, diçemîne. Ji bo çi kulîlk? Kê bi van xuşkên spehî dest pê kiriye? Satilek ji sifir, di satilê de qefdên lezok ên kulîlkên xelmaşbûnê, hemî kulîlk mirovan xelmaş dikin, Damyanayê wisa dibêje, tûtina min kulîlk in, Sado dibêje û berdewam dike: Ez ne qaçaxiya tûtînê lê ya kulîlkên Torosî dikim.

— De fêrî cigarekêşanê bibin lao da ku di pîrbûna min de hûn cigareyan ji min re bipêçin.

Satilek sifir ji destên dayika min bo roviyan û bo kulîlkên havînê, satila Apê min jî bi ximava wî û bi helbestên wî yên efsanewî yên li ser navên kulîlkan, nîmandiye.

Min navê kulîlkan afirandine, hemî nav navên min in, milkên min in. Mafê te nîn e ey Cegerxwîn tu nêzîkî wan bibî, bi sîbera xwe re dipeyive. Bînteng dibe, bi lez ba dikişîne sînga xwe û bi herdû çavên xwe yên mîst hêsir bi pey rengên vê berbangê dikeve.

Amûdê di xewê de ye.. Dengê zîqezîqa tekelen erebanan ji dorhêla bajêr dibihîze, Renge (belkî) şandeyekî Şêx Seîd be.. Na, ev zîqezîq cihê ye! Vê carê nameyên wî pir derng mane. Nameya dawîn a ku jê wergirtibû, çend dilopên xwîna zuha li ser dixuyan, lewra ji wê wextê ve tirseke ne diyar hest dikir:

— Ma gelo ev xwîn e yan rengên kulîlkên Şêx Seîd in?

Tiliya xwe birîndar kir , û dilopên xwî-

na xwe bi ser kaxezeke dîtir de niqutan-
din.

— Xwîn ji Diyarbekrê hetanî riha min
dinuqute.

Name wek ku hebû, li ser rûpelekî ji
destnivîsa xwe ,çesipand, û hawirdorî na-
meyê bi kulîlkên sipî xemiland

Şêrînê bi xwe nizanîbû kulîlk çi ne, ew
hildikirin û dixwarin, bi riha Apê min
dilîst û jê re digot: Evên ku li ser riha te
yî kesk mane çi ne?

— Kulîlk in... Kulîlk in Şêrîna min!

Kulîlka yekemîn a ku min kirîbû, ku-
lîlka sor a qurnefelê bû, min diyarî jina
hevalê xwe kir, şerm kir.. Kulîlka sor a
evîndaran bû. Ma gelo min jê hezdikir?
Lêvên wê di çêsnê du kulîlkên buhara
Amûdê de bûn. Min jê hez dikir, ne hez-
kirineke Irosî (îrotîk, cinsî), min ew dix-

west, min dixwest ku xuşka min bit, min
jê re go.

Lê ez ne xuşka te me, di pirsan de ez
keservedana kurdan im, ji min re got.

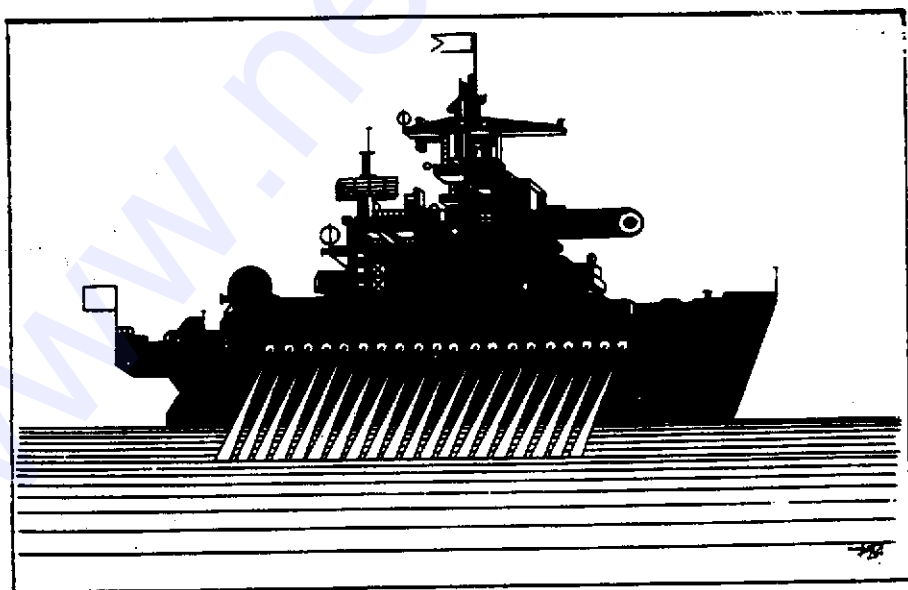
Kulîlk û jin hergîz (ebeden) xuşkên
min ên spehî ne, diya min jî xuşka min
e.. Dilovanî ji Göteborgê diherike, bi fi-
rişteyên bédeng ronî dibe, firîşteyên ku ji
bilî xwelibakirinê tu tiştî nizanin, raperî-
na periyên wan ên aştîxwaz dibihîzim,
perî û ba, ji nişkê ve, wek teriyên wan
masiyên di avgîra ebedî de, masiyên ku
bi oksijînê re xwe li ba dikan, serên xwe li
camê dixînin û derbasî xemgîniya xwe
dibin, li bin guhê hev dikevin:

— Çawan masî dikarin xemgîn bibin?

— Masiyên te kor in birazê!

— Masiyên te jî kor in Apo!

— Erê rast e lao! Lê ez dihêlim ku bibî-
nin.. Ez wan dikim ximavê (hibir) ji bo
xwendina koran.

Qamişlo

Şevên te yê n mişt çîrokên pîrhevokan, helkihelka sînoran, bî-
na barûdê û kurtepiştên fetisî, tena-tena, bi sergiranî, li kolanên
bajêr belav dibin, mal bi mal digerin, bi xwe re mistên mewîjan û zer-
ikên şîr û mast, navên kuştî û girtiyan, kîsikên tûtina qaçax, pelikên
qedexe û maçên qedexe, ji malekê dibine maleke dî, û bi dengê ner-
megijî çîrokên periyên, ên dêwan, ên jin revandin û talankirinê dibê-
jin da komên zarokan bi germa laşan di himbêza malên te de di xew
ve bibin.

Kolanên te yê n bê ser û ber, her sibeh, bi reqereqa simê hespên Po-
latiyan silava hev divedin.

Sûka te hê ji bîr nekiriye çawa zarokan "Şawî" dixapandin, çawa he-
malan (barkêşan) bi dijiwariya şerê çengalan pereyên rojê li hev par di-
kirin, çawa di qehwexaneyên te de xweşmêrên simbêl hinekirî bi yek
fişekê di xwîna heyfê de dihatin gevizandin.

Di hûçikên te de govendên periyên digerin, xêlê cinnan bi rê dike-
vin, sal û demsal tev dibûrin, babelîsokê har dilîzin û pêxemberekî
agirperest û sêwilek di asoyên teqn û çirava te de li şopa siwarên qe-
ralgeha çûn û nehatinê digere.

Qamişlo!

Şevên te yê n mişt tevzînokên rojhilateke avis, şahid in çawan qerte-
mêrên te di berbanga berbangê de, tovê jiyanê bi lez û germebez disi-
partin germedestên şengejinan, û berê xwe didan hogiriya şevê, tivin-
gê û çîyan da ku keçikaniya te tûşî başûrekî bê bext û bê bav nebe.

Tu keleha xwîniyên serhişk ên bakurekî kovî bûyî!

Tu bûka welatekî bê nav bûyî!

lêê! lê tu nabêjî ey Qamişloka min çi ocaxa deyûz tu hingavî?

Tu nabêjî ka tu di çi xewnê de bûyî, li kîjan esmanî bûyî, û li ber si-
ya textê kîjan Xwedayî bûyî, dema ku xurista bîncîkyayî ji tîrsa sîno-
ran, pelê payîzê bi ser te de weşandin, û tu spartî bêbaviya siwarên re-

vokî yên çolistanên rozperest.

Tu, êdî, ne keleha xwîniyan î lê axurê pîsemêran î!

Tu, êdî, ne bûka welatekî bênav î lê heyirandiya welatekî bê şerm û bi nav î!

Îro qolinca tirsê ketiye hinavên te de, tu bûyî penaya dizan û bêkêran, kolanê te bi nivîst û berbejn, berzûrî rivdiyê sîxurên xwenkuj dibin.

Bayê revê ketiye qeremên te de, wa pêşiya zaroyên te di oqyanosên sir û seqemê ve derket.

Xewnên sorgulî, di bihara zaroktiya xwe de, di xaçerêyên sal û demsalên te de ji rê dikevin, diçilmisin, zuha dibin û weke pelên payîzê li ber pêlên rewrewkê diçin, û bê xatir û bê oxir li kolanên rûsar ên paytextên dûr serê xwe didcynin û malavayiyê li jiyanê dikin.

Bakurê te yî serhişk û pozbilind, bakurê malbatên xwîna zelal, îro di kolanên paytextên dûr de, bûye, başûrekî şermezar û parsek

Asoyên te bûne dergêhên çûn û nehatinê, Cegerxwîn û Bavê felek çûn û nehatin, Behriyê delal, Şero, Hepsûno, Edra û Letoyê zirnevan çûn û nehatin.

Mecîdo û Melle bênav çûn û nehatin.

Ava Ceq-ceq, qiramên di navbira Hilêlî û Nisêbînê de û aşê Mehmeqeya çûn û nehatin.

Ma qey tu nabêjî kezî kurê, eger hat û Newafo jî rojekê ji rojan li tevî kom û koloz, şaşika sorbelek, şal û şapikê xerzanî û bedena ji nîşanan çû û nehat, dê kolanên te êdî çavên xwe bi dîtina çi qaremanî kil bikin.

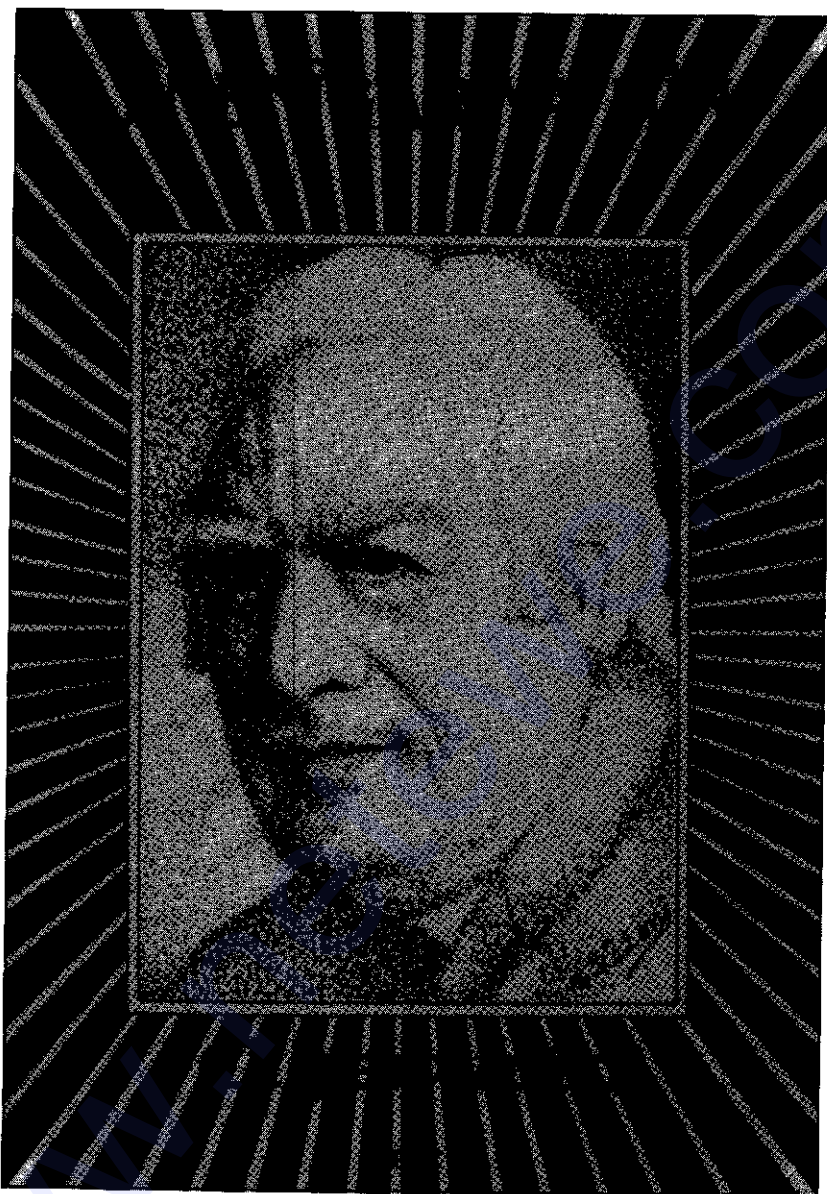
Qamişlo!

Di şevreşa cîhaneke bê ol de li te digirim da ku xwe bibînim, gazî te dikim da ku zaroktiyeke ji rengê tozê bînim bîra te.

Di şevreşa cîhaneke zikrêş û rûrêş de, ez li ser xewnên xwe digirîm, dûrî hilm û bîna kolanên te, li çolistanên befrînî li ser xaçerêyên deryan û oqyanosan, matmayî mame.

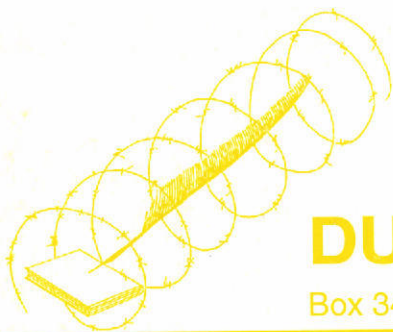
Îro, ji dûrahiya bakurekî bê bakur, bi tîrêjên gelawêjê, xaçekî li ser sînga te dineqîşînim, û toza kolanên te... Germa havîna te... Serhişkî û cirnexweşiya zarokên te û... û sergiraniya keçikên te, dikim nivîst û bihnok û berbejn û bi xwe vedikim da ku li kolanên rûsar ên Skandnavyayê bê nav û bê reng nemînim. **D**

* Mecîdo û Melle bênav du kesên romana Selîm Berekat in, a bi navê *Hozanên taristanê*.

Jînenîgariya min
Cigerxwîn

**Navnîşana xwestinê: Weşanxaneya Apec
Box 3318, S-163 03 Spånga – Sweden**

DUGIR Kurdisk litteratur tidskrift

Box 3437, S-165 23 Hässelby -Sweden

Seydayê Mele Ehmedê Namî
1906-1975

Dilê me ji pola ye gurçik hesin
Ji bo tol û doza welat em bes in
Ji Namî me zanî ku em bibine yek
Dijîn serbilind al û ol û serek